Podnikání (od 31.1.2018 do 17.3.2018)

Autor: Jiří Kalina

Předchozí díly:
I. 40 dnů do 17.2.2017 - http://jkali.cz/data/40_dnu_do_17_2_2017.pdf
II. Další poznatky a události po 7.3.2017 - http://jkali.cz/data/po_7_3_2017.pdf
III. Úvahy - http://jkali.cz/data/uvahy.pdf
IV. JKali framework (nedokončeno) - http://jkali.cz/data/jkali.pdf
V. Projekt Eden (nedokončeno) - http://jkali.cz/data/eden.pdf
VI. Veřejná komunikace nad problémy společnosti jako esej - http://jkali.cz/data/verejna_komunikace_jako_esej.pdf

Dodatky:
Umění (odkazy na hudbu) - http://jkali.cz/data/umeni.pdf
Zajímavosti ze světa - http://jkali.cz/data/udalosti_ze_sveta.pdf
Videa - http://www.jkali.cz/data/video

Obsah

31.1.2018	Projekt zahrady Eden do soutěže Jihoczech.cz	4
1.2.2018	První cesta do práce	5
5.2.2018	První týden v práci	6
7.2.2018	Zuzka	7
11.2.2018	Mé bývalé vztahy a chyby v nich	9
13.2.2018	Má první noční směna	12
13.2.2018	Dárek pro Zuzku	13
14.2.2018	Porno pohádka z minulého února	14
15.2.2018	Měl by být správně sex až po svatbě?	15
15.2.2018	Začínají mě kontaktovat lidi	16
16.2.2018	Nový spravedlivý ekonomický systém	17
16.2.2018	Jediná svého druhu	18
17.2.2018	Osudová volba	20
18.2.2018	Abnormální zátěž	21
19.2.2018	Překážková trať	25
20.2.2018	Vztahy na pracovišti	27
20.2.2018	Úvod do pekárny	28
20.2.2018	Alpha jedinec	32
21.2.2018	Konečné řešení se světem	36
21.2.2018	Další kontaktování (SPR-RSC)	39
22.2.2018	Další kontaktování (DSSS - MO Mělník)	40
22.2.2018	Další kontaktování (SPU – Strana pro uprchlíky)	42
22.2.2018	Další kontaktování (ASO - Asociace samostatných odborů)	44
22.2.2018	Muži milují silné ženy, do doby, než z nich vytáhnou raněné chlapce	45
22.2.2018	Další kontaktování (Podnikatelské odbory)	46
22.2.2018	Pokračování v programování	47
23.2.2018	Malý vtípek	48
23.2.2018	Tibetské mísy	50
23.2.2018	Pohled z Prahy	52
23.2.2018	Setkání Pirátů	53
23.2.2018	Všude samé nesmysli	54
24.2.2018	Novinky v čajovém ateliéru	55
24.2.2018	Něco je špatně	57
25.2.2018	Neobvyklá úvaha	58
25.2.2018	Anděl s ďáblem v těle	62
25.2.2018	Nejdůležitější vlastnost u ženy je charakter	63
26.2.2018	GFX2201 Paralyzér	64
26.2.2018	První setkání s Piráty a celkově s politikou	65
26.2.2018	Zasnubovací zařízení	66
27.2.2018	Vyčerpání	67
28.2.2018	Kdo tedy vlastně jsem a co tady dělám?	68
28.2.2018	Každý máme svého démona	73
1.3.2018	Problémy dnešní generace *Y	74
1.3.2018	Krásné dívky	75
1.3.2018	Různá psaní	76
1.3.2018	Malý průzkum morální úrovně	77
1.3.2018	Motivy z filmů	78

2.3.2018	Zvláštní sen ve dvanácti letech	80
2.3.2018	Očištění	82
2.3.2018	Špatné úvahy nad smrtí druhých	83
2.3.2018	Zvláštní katolické praktiky	84
3.3.2018	Zvláštní sny poslední dobou	86
3.3.2018	Zajímavá pozvánka do Bulharska	87
3.3.2018	Žár a led	89
4.3.2018	Věštění	91
4.3.2018	Další výrazné sny	92
4.3.2018	Hašení žízně	93
4.3.2018	Černá kostka Saturnu	94
4.3.2018	Co teď dál?	95
4.3.2018	Klub zákony bohatství	96
5.3.2018	Manipulace	97
5.3.2018	Setkání na náměstí u Samsona	99
5.3.2018	Hlavu vzhůru	100
5.3.2018	Napájecí kabel	101
6.3.2018	Smilstvo	102
6.3.2018	Handrkování	103
6.3.2018	Lenost a nebo úsilí chytit ty nejlepší myšlenky	104
6.3.2018	Jak je to tedy s tím autismem?	106
6.3.2018	Zbaven okovů	107
6.3.2018	Další příležitost modlení se za probuzení	108
6.3.2018	Hinduistický pohled	109
7.3.2018	Pravá revoluce	111
7.3.2018	Další dívka	112
7.3.2018	Přívěsek	113
8.3.2018	Nedorozumění	114
9.3.2018	Totalita jako totalita	118
9.3.2018	Různé motivace do podnikání	120
9.3.2018	Šelma	121
9.3.2018	Zlo útočí zevnitř ne zvenku	124
10.3.2018	Více volnosti ve vzdělávání	127
10.3.2018	Záhady kolem SPD	132
11.3.2018	Ideální krása	133
11.3.2018	Jak to asi vypadalo kdysi v Edenu	135
12.3.2018	Přátelská rada	136
12.3.2018	Další pirátský sněm	138
12.3.2018	Krása není všechno	140
13.3.2018	Klub Aktiv, z.s.	142
13.3.2018	Firmy musí brát kdekoho, v obchodech je to už znát	143
13.3.2018	Ayahuasca International Switzerland	144
14.3.2018	Žádný strach, není to tak hrozné, jak se to zdá	146
14.3.2018	Jak si získat respekt dětí?	148
14.3.2018	Studené konkurenční války	149
15.3.2018	Jak zrealizovat ekonomický převrat?	152
15.3.2018	Den dovolená	161
16.3.2018	Hordy Moldavanů	162
16.3.2018	Osm hrozných	164
17.3.2018	Vigo karpatský metla Moldávie	165

31.1.2018 – Projekt zahrady Eden do soutěže Jihoczech

Poslední dobou řeším vývoj projektu Eden, tak že jsem omezil psaní, ale občas bych nějaký záznam udělat asi mohl. Dostala se ke mně informace o soutěži Jihoczech, která je takovou pomocí pro začínající podnikatele. Soutěž má pravidlo, že projekt do ní zapsaný musí být mladší jak rok. Projekt Eden toto moc nesplňuje, protože jeho součástí jsou i mé příběhy, který sahají do poloviny ledna minulého roku a teď už konči další leden. Pravda je, že já na vývoj ani nic moc investice nepotřebuje. Jako programátor nejsme zaměstnaný a tak mám volnou kapacitu se tomu věnovat i při práci pekaře, která mi začíná zítra 1.2.2018. Vývoj mě celkem začal nějak poslední dobou i bavit, tak že neuvažuji o investorovi. Možná že během února odprezentuji další části systému.

Každopádně dnes jsem se rozhodl uloupnout jednu hezkou myšlenku z projektu Eden, která není starší jak rok a samostatně jí přihlásit do soutěže.

Poslal jsem jim tento dokument, tak uvidím, jak zareagují:
http://jkali.cz/data/zahrady_eden.pdf

1.2.2018 – První cesta do práce

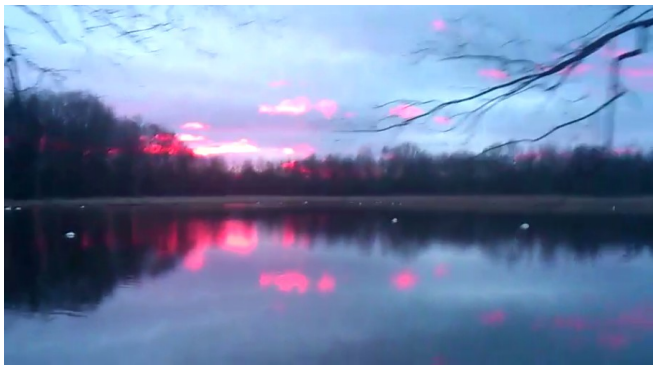

Dnes 1.2.2018 jsem šel poprvé do mého nového zaměstnání pekaře. Nedalo mi to a natočil jsem si tu ranní procházku přes vrbenské rybníky. Přes to, že tam vlastně většinu času budu trávit na nohou, tak to bude určité zpestření až na deštivé období. Mnoho let mám sedavé povolání programátora včetně živnosti za poslední období a tato změna je žádoucí, i když mě dnes docela bolely nohy a cestou domu jsem dal přednost veřejné dopravě. Nepodařilo se mi spojit jednotlivá videa, ale mám je všechny v zipu zde: (http://www.jkali.cz/data/cesta_do_prace_2018_02_01.zip).

Když jsem si šel do veřejné restaurace pro oběd, tak jsem měl pekařské bílé oblečení. První den v zaměstnání pekaře po létech programování a co se nestane. Jeden děda mě s vážností požádá o radu jakož to znalce. Ptá se mě, co si má dát ke špízu. Já jsem mu řekl, že za znalce se nepovažuji, ale doporučil jsem mu brambory a nebo rýži, protože jsem je tam viděl hned vedle. Je vidět co s lidmi dělá pouhý dojem ze vzhledu.

První den byl až na ty bolavé nohy celkem v pohodě, ale i když je to nepříjemné, tak je to potřeba. Pozice na kterou jsem se přihlásil je člověk, který to tam tak nějak celé koordinuje, pracuje s programem na přípravu těsta, přisypává ingredience, rozpočítává podle objednávek a typu pečiva, kolik bude zaplněných desek a když se ostatní opožďují, tak to jde na jeho zodpovědnost. To znamená, že asi budu muset dělat něco, co se mi moc nechce. Budu asi muset popohánět ostatní, což je pakárna a nehodím se na to. Hned jsem jim to řekl, že se na tu pozici z tohoto důvodu asi nehodím. Prý hlavně v noci je to těžké, protože se peče všechno možné a musí se stíhat. Tak jsem na to zvědav. Můj první úkol bylo seznamovat se s prostředím, abych věděl kde se co děje, tak že jsem tam zatím pomáhal jednomu kolegovi obsluhovat mašinu na výrobu housek, rohlíků atd..., dávali jsme to na plata, která se pak odvážela do kynárny. Dokonce i chleba jsem ručně připravoval a dával ho do pece. Když jsem dělal ručně bochníky chleba, tak ta kolegyně, co to tam vedla říkala, že to dá docela zabrat se to naučit. Řekl jsem, že vzhledem k tomu, že jsem dělal programátora, tak to asi nějakou dobu potrvá. Nějak se toho chytila a řekla, že jsem musel mít asi dost peněz. Vnímal jsem z toho, že se asi ptá, kolik jsem vydělával, tak jsem jí řekl, že 279 Kč na hodinu. Byla překvapená a řekla, že tolik tam mít nebudu. Odpověděl jsem, že s tím ani nepočítám, ale prostě jsem potřeboval v životě změnu, měl jsem i nějaké vyhoření a peníze nejsou všechno. Asi se na mě koukají celkem přívětivě. Cítil jsem tam celkem přátelskou atmosféru. Nezmiňoval jsem se jim zatím o tom, co jsem dělal poslední rok, o mém projektu Eden a že jsem něco jako takový novodobý Marx, co se zajímá o to, jak zlepšit společnost. To bych nechal na pokračování.

Hlavně mě také těší, že mi tato práce nebere sílu věnovat se nějaké vlastní tvorbě. Teď píši příběh a po tom mrknu na jeden program, co dělám pro jednoho známého jako přivýdělek. Ne pro to, že bych to chtěl dělat, ale on to potřebuje a přemluvil mě, protože to není zas tak velké. Asi se dnes dostanu trochu i na vývoj svého projektu Eden.

5.2.2018 – První týden v práci

Dnes je 5.2.2018 a mám po prvních čtyřech dnech práce v pekárně konečně den volna. Člověk si nějak plánuje život a najednou se věci zvrátí a vše jde jinak. Myslel jsem si, jak budu poslouchat MP3 tréninky, co mám ze zákonů bohatství, ale tam na to není moc prostor. Docela se tam člověk musí otáčet a i komunikovat s ostatními. Myslel jsem si, jak po práci budu programovat projekt Eden, ale zatím to moc nejde, protože přijdu celkem unavený a docela mě bolí nohy. Možná si časem zvyknu. Je to rozdíl, když jsem do teď v práci seděl a najednou hodně chodím. Práce jako taková ale není zas tak špatná. Je to o pohybu celkově, manipulaci se vším možným a to je zdraví prospěšné. Každopádně můj projekt Eden asi na nějakou dobu dám k ledu. Nemám teď energii se tomu věnovat, tak jsem nucen to odložit, protože mě v tom ani nikdo z obyčejných lidí nepodporuje a nedovedu si představit, jak nějakému investorovi budu ukazovat projekt na reformu společnosti a zavedení nového ekonomického systému. Do té soutěže Jihoczech jsem poslal vyloženě stavitelský návrh a vzhledem k tomu, že jsem programátor, co se stává pekařem, tak bych raději, dal ruce od toho pryč, aby se toho ujmul někdo více adekvátní.

Konečně nějaké holky

Přejdu raději na téma holky, protože to je teď u mě více aktuální. Na řešení problémů světa nemám teď nějak energii a motivaci. Možná, že mi motivaci dodá nějaká žena, ale uvidím. Každopádně teď si v nové práci vynahrazuji asi to, co jsme neměl na technických oborech a v zaměstnání programátora. Možnost vídat se s relativně hezkýma holkama, které nejsou intelektuálky. Intelektuálky nejsou ten typ, co já vyhledávám. Jarka z mého života zmizela a ani se mi neozývá. Považoval bych tak trochu za stalking, kdybych po ní pátral, tak že to dělat nebudu.

Co jsem se tak rozhlížel, tak holky jsou tam hezké, ale vrtalo mi hlavou, proč je tam jen jedna blondýna přibližně v mém věku. Mám rád blondýny a chtěl bych takovou mít. Ta jedna co tam je, tak není ten typ povahy, co by se ke mně hodila. Nakonec se tam ale našla přeci alespoň jedna, co mě zaujala. Dívka s živelnou povahou. Ten typ, kterému se říká vamp (žena-upír). Je úplně jiná, než ostatní, protože z ní sálá taková zvláštní výrazná životní energie. Jmenuje se Zuzka, má zelené oči, vlasy rovné a černé jako uhel (nevím, zda obarvené). Myslím v obočí má troch vidět piercing a na loktech má vytetované mandaly. Dělá na cukrárně zmrzlinu, ale chodí vypomáhat do pekárny, kde spolu pracujeme. Když jsme se představovali a podali si ruku, tak během úsměvu přeskakovala taková zvláštní výrazná příjemná energie. Nějak mi ani na ní nevadí ta barva vlasů, piercing a ani to tetování. Je jí 31 i když jsem jí typoval mnohem mladší a i ona mě tipovala mnohem mladšího. Vzniká tam nějaký vztah a je to fajn. Nechci ale popisovat moc do detailu. Některé věci by třeba nechtěla, abych zveřejnil. Viděl jsem jí vycházet z šatny oblečenou v civilním a byla hezky oblečená i když celkem frajersky (výstředně) s tmavými brýlemi.

7.2.2018 - Zuzka

<Musel jsem fotky Zuzky odstranit. Nepřeje si být zveřejněna>

Tak tady je. Dost hezká. To bude asi ten důvod, proč mi tak nějak asi nezáleží na barvě vlasů, piercingu a tetování. Něco zvláštního z ní vyzařuje už i na těch na fotkách.

V neděli se mnou jel kolega Pepa domů. Prosil mě, zda si z mého telefonu může zavolat jedné kolegyni Šárce z práce, protože neměl kredit. Nechal jsem ho zavolat a odeslat pár sms, tak že mi zbylo uložené její číslo. Ne že bych s ní chtěl o něčem mluvit a ne že by mě nějak zajímala. Každopádně druhý den v pondělí mě napadlo, že bych zkusil na Facebooku najít profil té Zuzky. Její příjmení jsem neznal, což byl problém. Šéfové jsem určitě volat nechtěl a jediné číslo, co bylo po ruce bylo na nějakou neznámou Šárku, která dělá v prodeji a Zuzku ani příjmením nezná. Zkusil jsem to a řekla, že jí nezná a zasmála se, že zjišťuji přes ní příjmení Zuzky. Člověk by si řekl, že je to prkotina a nic zvláštního. Jenže druhý den mi Pepa hned sdělil, že mu Šárka řekla, že jsem se jí ptal. Říkal, že to řekne Zuzce, s čímž jsem úplně nesouhlasil, ale bránit jsme mu v tom nechtěl. Je vidět, že tam se šíří i sebemenší informace.

Zuzka mi řekla ten druhý den, co jsem jí viděl, že má doma koloběžku a má vyfouklou pneumatiku, tak že jí to taťka opraví. Připadalo mi hezké představit si jí, jak jezdí na koloběžce, protože na koloběžce moc lidí nejezdí a k ní se to nějak hodí a smál jsem se tomu. Pak mi došlo, že řekla taťka. Proč třeba neřekla, že jí přítel či manžel opraví koloběžku. Napadlo mě, že mi třeba nějak chce naznačit, že nikoho nemá. Tak jsem si to ověřil u Pepy ten den, co mi říkal o informaci od Šárky. Ptal jsem se ho, zda Zuzka někoho má. On řekl, že ne, že je sama. Já na to, jak je možné, že taková hezká holka je sama. On mi odpověděl, že neví, že se v tom nevyzná. Konečně jsem si tedy z rozpisu směn zjistil její příjmení a našel jí na Facebooku, abych mohl vidět nějaké její fotky a třeba jí i něco napsat. Když jsme dělali koláče, tak se jí šéfová ptala, jak se má Honzík a že už půjde na hokej. Z těch fotek jde vidět, že Honzík bude asi její syn. To bude asi ten problém, proč nemá chlapa. Zdá se, že dnes už chlapi převážně mají zájem hlavně o sex a ne pomoct ženě s jejím dítětem. Zrovna já jsem vyrůstal pod výchovou nevlastního taťky a nestěžuji si na to. Jsem docela rád, že se nás ujal a mohli jsme mít místo lítání po ubytovnách nějaké rozumné dětství v rodinném domku. Mě osobně to ani nepřijde nijak zvlášť velký problém, když o to bude stát.
Zkusím tedy oprášit své baličské schopnosti a něco jí napsat. Svojí zprávu zveřejním. Nevidím na tom nic špatného, ale její odpovědi s ohledem na ní asi nějak interpretuji. Tato kniha se jmenuje podnikání. Jen že to jsme nečekal, že budu podnikat ve vztazích a ne s penězi :)

Ahoj Zuzko,

v práci si toho asi moc neřekneme, když teď připravuješ zmrzlinu na cukrárně a při společném obědě to není ono. Stejně nejsem moc výřečný a pohotový, tak ti alespoň něco málo o sobě napíší.

Nejprve bych chtěl říct, že až si zapomeneš udělat zase oběd, tak mi řekni a já ti rád dojdu koupit do gastra něco, na co budeš mít chuť. Rád tě pozvu a je mi jedno, jak často, třeba každý den. Stejně žiji celkem skromně a moc mě nebaví utrácet. Líbí se mi, jak se hezky usmíváš a bude fajn, když to tak zůstane :). U pecáka Pepy jsi říkala, že by jsi chtěla trochu snížit váhu. Podle mě vypadáš skvěle. Jsi štíhlá a moc hubené holky také nejsou, alespoň podle mě, úplně hezké. Je to ale jen můj názor. S čištěním té velké mašiny si také nelam hlavu, když tam budu já. Chápu, že je to otrava pořád dokola dělat, tak to budu čistit já místo tebe. A nezvedej nic těžkého. Prostě mě zavolej a já ti pomůžu. Jak jste se kočkovali dnes s Pepou v čistírně, přišlo mi to docela legrační, ale příště se tě zastanu, a něco mu řeknu, aby se k holkám choval jinak i když je to vlastně jen z legrace. Kryla jsi se za mnou, tak jsem možná mohl podle toho k tomu přistoupit.

Říkala jsi mi, že máš koloběžku, kterou ti taťka nafoukne. Myslím, že to bych asi zvládl i já. Když budeš chtít, tak na to mrknu. Soudím, že žiješ s rodiči, což je fajn. Já mám svůj vlastní byt 3+1 s halou a na to, že je mi 33 let, tak je tu možná až moc pusto. Teda až na 12 andulek, které má mamka v jedné místnosti, protože v jejím bytě to docela rušilo sousedy. Prozatím jsme se rozhodli nechat je u mě a zvukoizolaci neřešit, když tu stejně jsem sám a nevadí mi to.

Myslel jsem si, že tu se mnou bude jedna servírka Jarka. Zhruba před rokem mě požádala o finanční pomoc. Bylo toho víc. Nejprve problém s nájmem, pak peníze na nečekaný pohřeb příbuzné a nakonec to byly nějaké dluhy po bývalém příteli. Vyšplhalo se to až na 40500, které jsem jí půjčil. Říkala, že mi to hned další týden vrátí, až jí přijde vyplacené důchodové připojištění, a je to už rok a jediné, co mi vrátila je 500 Kč a to jen pro to, že tam za ní došel jeden člověk, kterého jsem žádal, aby to nedělal, ale chtěl znát její postoj. Její postoj byl ten, že mi vzkázala po něm, že mi to vrátí. Vždy když slíbila nějakou schůzku s ní, tak to nakonec nevyšlo, sim kartu v telefonu neměla a na facebooku mě odblokovla pro chat jen v případě, že potřebovala půjčit další peníze. Jako kdyby mě chtěla dostat na nějaké psychické dno. O peníze ani tak nešlo. Měl jsem tou dobou vyděláno něco kolem tří set tisíc. Ona začala na půjčení cca čtyř tisíc a navyšovala částku, až se to dostalo na 40500. Když jsem jí potom řekl, kolik doopravdy mám, tak chtěla dalších 40000 na nějaké dluhy a že prý teď už znám celou pravdu. To už mi ale bylo k smíchu a nepůjčil jsem jí dále ani korunu. Ještě mi vynadala, že si z ní dělám snad legraci, když jsem jí řekl o těch penězích. O peníze nešlo, ale bylo to nepříjemné na mojí psychiku. Myslel jsem si, že to třeba bude konečně už ta pravá a že když jí pomůžu, tak si mě nějak bude vážit a bude solidní v jednání, ale připadal jsem si jako kus nějakého hadru, co se jednou za čas vyždímá a hodí někam do kouta. No to by bylo asi tak vše o tom, proč jsem sám. Jsem i celkem vybíravý v tomto směru a rozhodně nejsem ten typ co musí mít alespoň někoho vedle sebe jen pro to, aby nebyl sám.

I kdyby jsi měla už s někým dítě a potřebovala jsi oporu, tak nevidím důvod, proč ti nepomoct.

Kdyby jsi chtěla vědět něco o tom, co jsem v životě dělal a jak jsem zdolával vrcholy, tak jsem něco psal ve svém příběhu zde na straně 171 tady:
http://jkali.cz/data/verejna_komunikace_jako_esej.pdf#page=171

11.2.2018 – Mé bývalé vztahy a chyby v nich

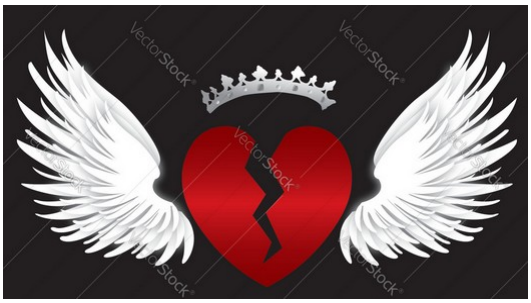

Se Zuzkou jsme domluvení, že tu o ní nebudu moc psát. Ten vztah s ní je podle mě na dobré cestě.

Tak to vypadá, že se mi to přeci jen povedlo. Ten můj megalomanský cíl patřit jen jedné a nikdy nebýt s žádnou jinou. Někteří lidé mi říkali, že jsem blázen. Někteří, že je to dobrý cíl, ale nepovede se to. Nevím, co je na tom pravdy, ale někde jsme četl, že při každém pohlavní styku s někým se ti dva lidé nějak energeticky propojí a toto propojení trvá až do fyzické smrti. Pokud člověk neměl pohlavní styk, tak je stále pod jakousi duchovní ochranou a je to v podstatě stále ještě chováním dítě. Proto je možná dobré trochu zvážit, než se člověk s někým vyspí. Myslím si, že tato holka si takovou pozornost zaslouží. Podle mě je opravdu hodná a má dobré srdce. Nějak jí to jde vidět z tváře. Jakoby se to trochu snažila i zakrývat, ale přede mnou to nezakryje.

Tento text píši asi hlavně pro ní. Je o tom, jaké jsem měl vztahy a chyby v nich. Pokud je opravdu toto má osudová láska, tak už nechci dělat žádné další zbytečné chyby.

Jarka ze školy

Když opominu nešťastné zamilování někdy kolem sedmnácti, které mě mělo za cíl asi jen naučit vypořádat se se zlomeným srdcem a po čase jsem si navíc uvědomil, že dnes už by se mi ta holčina si ani nelíbila, tak první vztah jsem měl někdy kolem 23 let, když jsem končil VOŠku.

Na vyšší odbornou školu chodívala jedna holka Jarka. Taková docela drobná malá. Když jsme stáli před školou v hloučku s kluky, tak nikdy se nestávalo, že by tam najednou přišla nějaká holka a pustila se do řeči s kluky do řeči. Jednou se to ale stalo. Přišla tam Jarka a bavila se s ostatníma úplně bez problému, nestydlivě, snad i vtipkovala. Přišlo mi to nějak zvláštní a něco na ní celkově bylo zvláštního. Pamatuji si, že hlavou mi tehdy nějak proběhlo, že jsem si jí představil, jako svou ženu. Každopádně jsem to nijak zvlášť neřešil. Měl jsem tehdy averzi k alkoholu a tím pádem i k hospodám. To bylo kvůli tomu, že vlastní otec byl alkoholik a to ten typ, který když se opije, tak si neuvědomuje co dělá a je agresivní. Museli jsme od něj odejít a ujal se mojí mamky, mě a bráchy nevlastní taťka zhruba, když jsem šel na základku do první třídy.

Do hospody mě ale kamarádi občas vytáhli a zjistil jsem, že to není tak strašné, jak jsem si myslel. Moc mě to ale v hospodě nikdy tolik nebavilo a nevydržel jsem tam dlouho. Mám raději klidnější prostředí. Každopádně jednou jsme byly v hospodě a přišla tam Jarka s nějakým klukem. Sedla si tak, že byla vlastně naproti mně u takového čtvercového stolu. Když si kluci připíjeli pivem, tak jsem měl kolu a ťuknul jsem si s nimi. Nevěděl jsem, že to není vhodné. Ona mi řekla „hlééé, kam se cpeš s tou kolou“. Působila na mě zvláštně. Snažil jsem se myslím uhýbat pohledem, aby si mě moc nevšímala. Pak tam myslím někdo něco vtipného řekl a já se tomu zasmál. Usmál jsem se i na ní. Nějak v tom okamžiku, kdy tam bylo trochu tišeji, tak se podívala na mě a řekla „Ty jseš strašně sladkej“. Koukl jsem se na jejího kluka, co přišel s ní a tomu myslím spadla čelit. Řekl jsem si v duchu, no co je tohle za holku. Bylo mi tam z toho nějak dusno a naštěstí se brzo někdo zvedal, tak jsem odešel s ním. Ještě než jsem stihl odejít, někdo z kamarádů řekl něco jako to je Kali náš programátor. Ona se na mě tak zvláštně se zaujetím podívala a pak jsem odešel.

Moc dobrý dojem jsem z ní neměl, když toto udělala před svým klukem. Potom později, když končilo už studium, tak jsme měli posezení v hospodě a přišla tam ona. Dala se do řeči i se mnou. Ptala se jak se cítím po úspěšném ukončení školy a pak řekla, abych jí udělal program, který jí najde kluka, který bude milý, hodný a inteligentní. Nějak na mě i dorážela fyzicky, ale to už si pamatuji jen mlhavě. Byl jsem chladný, protože mi nepřipadala moc jako slušná holka. Pak jsem jí potkal v průchodu pod nádražím a pozdravili jsme se. Přišlo mi, že na mě koukla takovým trochu smutným výrazem. Ten výraz se mi nějak zavrtal do hlavy. Přemýšlel jsem nad ní. Uvědomoval jsem si, že ona má něco, co mě v životě chybí. Je hodně společenská a já jsem docela samotářský. Bez takové holky budu na světě docela omezený. Mimo jiné byla velice pěkná. Jak ve tváři, tak měla dokonalé tělo. Na plovárně jsem zahlédl, že měla piercing v pupíku, myslím. Mě ale zajímala hlavně její tvář, protože z ní se dalo vyčíst, že je to v podstatě hodný člověk, ale hodně střídala partnery.

Tak jsem se nějak rozhodl, že se o ní začnu zajímat. Sehnal jsem si ICQ číslo na ní od spolužáka, který s ní chodil. On mi říkal, že s ní měl takový románek, že jako kamarádka je dobrá, ale po milostné stránce by si s ní už nezačal ani ve snu. To mě neodradilo, protože jsem si jí pokusil otipovat podle data narození, jakou bude mít povahu. Je to beran a údajně je velice žárlivá. Má velmi majetnické sklony co se týče partnerství a sama nechce, aby jí partner omezoval na svobodě. Tak že jsem si uvědomil, že je to vlastně vhodná partnerka pro mě, protože já jsem hodně věrný. Její nevěra pramenila z toho, že jí ostatní byly nevěrní. Asi si ty kluky nějak zkoušela možná přes kamarádky a oplácela jím to. Těžko říct. Každopádně jsem si věřil, že mě nebude mít co oplácet. Něco jsem jí o sobě tedy psal. Ona moc nereagovala. Téměř vůbec. Když jsme se pak setkali v hospodě, tak říkala, že toho má hodně a nemá čas. Pamatuji si, že tehdy se mi to v té hospodě nějak pokusila asi rozmluvit. Řekla mi na rovinu doslova, že je kurva a chlastá. Mě to k ní za tu upřímnost nějak přitáhlo ještě blíže, ale asi to nebylo moc dobré. Údajně měla nějakého mladého hokejistu Davida, ale pak se nějak ke mně dostalo, že ve skutečnosti se to u ní dost střídá s partnerama. Trvalo to snad několik měsíců, co mě ignorovala. Asi si chtěla ještě užívat svobodu.

Každopádně mi docela lidi říkaly, že to není holka pro mě. Hlavně asi z toho důvodu, že jaksi nemáme moc společné zájmy. Já jsem si říkal, že možná ne, ale až jednoho času bude mít dítě a ten její jí třeba opustí, tak se jí ujmu, protože jsem celkem rodinný typ a na výchovu dítěte se myslím celkem hodím. To ale vlastně nic nemění na tom, že nemáme společné ostatní zájmy. Také docela kouřila, což mi vadilo na ní asi nejvíce. To dovede časem kuřáka s nekuřákem docela oddálit. Mým rodičům se to stalo.

Každopádně po několika měsících se stalo něco zvláštního, co mě zaskočilo a na co jsem nějak nebyl připraven, protože jsem to zažil poprvé. Kamarád slavil narozeniny v hospodě, kam mě pozval. No a kdo tam nebyl. Byla tam Jarka a bez partnera. Když jsem přišel, tak mě docela mile pozdravila. Takto se ke mně nikdy před tím nechovala. Měla něco s nohou a odjela dříve. Bylo tam spousta holek okolo stolu. Já jsem si celou dobu nevšiml žádné z nich. Nekomunikoval jsem s nimi, protože mi celou tu dobu ležela v hlavě ona. Proč se chovala tak příjemně najednou. Druhý den se se mnou i bavila po chatu. Už ani nevím pořádně o čem, ale připadalo mi, jak když chce, abych zajel k ní domu. Přišlo mi to takové všechno nalíčené, nečekané, nevěděl jsem zda to není nějaká bouda. Jsme jen jeden z dalších mnoha? Možná jsem nebyl. Možná jsem byl první, kdo jí skutečně dokázal přesvědčit, že bude věrný. Teď s odstupem času to ale vnímám tak, že jsem to podělal já. Nějak jsme se pohádali, protože mi vadilo, že na mě hraje nějaké divadlo a nevím, co si o tom mám myslet. Asi jsem se jí prostě bál. Ona mi napsala, že všichni chlapi jsou svině, bez jediné výjimky, což potvrdil ten můj názor na ní ohledně nevěry. Nakonec je dobře, že spolu nejsme. Moc by jsme se k sobě asi nehodili a v sexu by jsme si asi také moc nerozuměli. Provdala se myslím do Rakouska za nějakého závodníka Rally či co a má asi už i dítě. Já nemám k autům naprosto žádný vztah. Je fajn, že je spokojená.

Jarka z pizzerie

Člověk sám pořádně neví co chce, dokud to nepozná. Já si podle Jarky myslel, že se mi líbí blondýny. Nějak jsem to měl zafixované s tou její smělou povahou k chlapům. Ona to byla vlastně hodně ta její povaha a ne ani tak vzhled, co se mi na ní líbilo. Teď jsem se ale dozvěděl, že Zuzka má ale přesně tu samou povahu v jednání, jako Jarka. Možná ještě lepší. Sem tam z ní vylítne nějaká nadávka. Je zvláštní, že mi zrovna toto jednání připadá na žene docela zajímavé, když se to nepřehání.

Když mi bylo zhruba 29 let, tak jsem potkal další Jarku. Také blonďatou a stejně jako ta ze školy si přivydělávala jako servírka, tak tahle to měla jako hlavní zaměstnání. Když jsem jí poprvé viděl, tak mi hned přišla na mysl Jarka ze školy. Ty rysy v obličeji byly hrozně podobné, ale tahle nekypěla tolik životem. Moc se mi nelíbila, ale byla o něco vyšší, než ta druhá,což je fajn. Myslím že ženská by měla byt tak nějak zhruba vysoká se mnou. Dokonce je asi o tři roky starší, což mi přijde zajímavé. Zuzka je tak nějak stejně vysoká se mnou, což je super a i přes to že je o dva roky mladší, tak tím svým stylem jednání z ní vyzařuje nějaká dominance, což mi připadá přitažlivé. Kdybych to měl zhodnotit, tak z těch tří vede Zuzka pokud jde o postavu a věk. Myslím, že si hledám partnerku, která bude vůdčí jak v sexu, tak celkově asi ve vztahu.

Na to, že se zajímám pouze o dvě ženy, tak je mezi nimi až moc blonďatých servírek Jarušek. Ta první byla tedy celkem vzdálené tomu, co celkově potřebuji a ta druhá snad ještě vzdálenější, ale nějak jsem si to neuvědomoval. Pravda je, že ta druhá obdivovala Leonarda da Vinci a já jsem také takový konstruktér dá se říct. Myslel jsem si, že když bude obdivovat mé technické schopnosti, tak ten vztah bude ideální oproti té první. Jen že nějak jsem si neuvědomoval, že ona na mě nepřenáší nějak nic povzbuzujícího.

Když nastoupila do pizzerie a přišla mě obsloužit, tak se mi zdálo, že má ze mě trochu trému. Dokonce mi snad řekla něco jako že si dm to samé co obvykle, že? Jak mohla tušit, že si dávám téměř většinou jednu a tu samou pálivou pizzu? To vypadá, jak kdyby se na mě nějak připravovala. Jako kdyby byla v nějaké tajné organizaci nebo co. Někteří lidé dovedou vidět, co by kdo mohl v životě dokázat a tak se možná snaží ho pomocí někoho ovlivnit ve svůj prospěch. Těžko říct, zda byla v něčem takovém namočená. Fakt je ten, že se od minulého roku něco dobrého pro lidi dokázat snažím a mohu být na nějakém seznamu nepohodlných. Možná není dobrý nápad začínat si něco s hodnou holkou s dítětem. Ne tedy v případě, pokud nejsou obráceni ke Kristu a nežijí pod jeho ochranou. To že stále ještě nemám ženu je podle mě překážka v tom začít něco dělat efektivněji. Když jsem sám, tak nejsem dostatečně motivovaný, ale někteří lidé si možná přejí, abych nebyl motivovaný a nemusí se jim Zuzka zamlouvat. To už raději zůstanu nadosmrti sám, než aby se někomu jinému něco stalo.

Každopádně druhá Jarka jevila známky psychopatie. Dokonce i na facebooku v profilovém obrázku má padlého anděla (anděl s černými křídly). To bude možná zpráva pro mě a ty, kterými se zabývá, abych byl srozuměn s tím, že mi dá asi lekci. Moc vážně jsem ten obrázek ale nebral.

O druhé Jarce jsem už Zuzce ve zkratce psal, tak to asi nemá cenu už se k tomu detailně vracet.

13.2.2018 – Má první noční směna

Tak první noční směnu mám za sebou. To je něco ten globus v noci, když jsou vypnutá světla v oblasti, kde jsou regály a žádní zákazníci tam nejsou. Plac v pekárně je volný, protože se volné vozíky dají do nákupního prostoru. V noci se vyrábí snad třikrát více druhů pečiva, tak že to jsou docela fofry. Nejlepší je ta muzika. Rádio tam žádné firemní není, ale jeden míchač si nosí nějaký bezdrátový reprák napojený asi na tablet. Docela to tam měl zesílené. Pouštěl myslím nějakou pop muziku. Vtipné to bylo v kombinaci s tím pracovním nasazení. Moc lidí tam nebylo, ale řekl bych, že asi hlavně ta elita, nebo mi to tak přišlo. Když se na ranní směně dělají rohlíky obalované v něčem, tak se vždycky bere rohlíček po rohlíčku :). Na noční se to bere po hrstech a jen to lítá. V kombinaci s tou muzikou mi to tam přijde docela i zábavné. Je zvláštní, že tam to rádio nemají společné. I když ve dne je to sice nepřijatelné, tak v nočních hodinách, kdy tam zákazníci nejsou, tak se to docela hodí. Když jsem chodil na brigády do PPL nakládat kamiony, tak tam rádio bylo. Když byla přestávka, tak jsem se trochu bavil s tím míchačem. On mi říkal, že odchází a že ho v podstatě jdu nahradit. Zvláštní. Ptal jsem se proč odchází. On mi říkal, že práce je to dobrá, ale nerozumí si s šéfovou a ještě s jedním kolegou, kterého tam nikdo prý nemá rád. Někdo tam řekl, že prý právě zakazuje to rádio. Když se zamyslím nad tím, jaká je šéfová jako člověk a porovnám jí s například takovým Česťou, tak Česťa v podstatě vede, protože by rádio nechal rozhodně povolené v nočních hodinách. Je docela tvrdá a asi je to v pořádku, ale možná to s tou tvrdostí někdy až moc přehání. Když jsem byl v práci první týden, tak už po druhém dni mě docela dost boleli nohy a to byl pátek. V neděli měl přijet do sboru na Šumavě člověk z Ameriky a sám pastor mě na to pozval. Chtěl jsem si už odpočinout a chtěl jsem tam přijít. Když jsme s šéfovou dělali vánočky, tak jsem jí řekl, že jsem si všiml, že na neděli mám také psanou směnu a zda by to nešlo odložit na jindy. Její odpověď byla, že to není možné. Někdy v budoucnu ano, ale teď, když začínám, tak ne. Tak jsem to akceptoval i když mi to nebylo úplně příjemné. Kamarád Míla mi nedávno řekl, že takovéto práce jsou vynikající na seznamování. On jako skladník poznal svojí přítelkyni Ulu. Napadlo mě, že si tam třeba také najdu ženu, i když jsem to nezamýšlel. Jedna kolegyně mi řekla, že tady ta práce funguje jako taková seznamovací agentura. Když se vrátím tedy k tomu prvnímu týdnu. Je možné, že si tam holky nějak otipují, kdo má nastoupit a připraví mu nějaký plán seznámení. Když jsem dělal první dva dny, tak se mnou pracovala na place dcera šéfové, která tam prý údajně už končila. Protože její dcera pracuje mimo jiné v kavárně globus, a je to v podstatě servírka, tak že umí být společenská, tak tam asi byl nějaký potenciál, že bych se s ní mohl seznámit, ale já jsem poměrně náročný a nevyšlo to. V dalších dvou dnech o sobotě a neděli se mnou pracovala Zuzka. Zuzka ale soboty a neděle nikdy nedělá. Dělá jen ranní a jen všední dny. Mužná i to bude další ukazatel, že je něčím zvláštní. Zuzka se mnou rozjela takový opening, že asi málo která by měla šanci a i tak jsem byl uvážlivý. Zuzka je tam asi opravdu nejenergičtější a nejhezčí ze všech holek. V podstatě jsem nakonec dost rád, že jsem tu neděli do sboru nešel, protože to byl asi pro mě jeden z nejvýznamnější dnů mého života a to i díky šéfové. Šéfové si osobně poměrně vážím i když cepuje lidi. Byl jsem ale zděšen z jedné věci. Adélka dcera šéfové tam byla jen první dva dny se mnou a pak prý měla odejít, protože měla v rodině nějaké problémy. Nevím, o co šlo. Po mé první noční, když už jsem byl na odchodu domů, tak šéfová svolala krátkou poradu. Byla tam Adélka dcera šéfové. Vrátila se. Jenomže jsem si na ní všiml něčeho hrozného. Měla dost časté a neskutečné tiky v oku. No to nebyly ani tiky v oku, ale ona trhala celou stranou tváře. Tohle to opravdu před tím nedělala a nebo jsem to neviděl.

13.2.2018 – Dárek pro Zuzku

Zuzka mi nepřímo trochu napověděla s dárkem. Sice pak řekla, že Valentýna neslaví, ale já jí řekl, že jí přinesu dárek o den dříve, protože asi nemá ráda mainstream. Nepřímo poukázala na nějaké sladkosti a kytku. Začal jsem to shánět. V tom se mi nějak vybavili finance, které jsem dal Jarce, abych jí pomohl z finančních problémů a vlastně mě úplně za to ignorovala. Co jsem tak viděl Zuzku v té práci, tak mi připadala hodně fajn. Působí, že je to hodná a krásná holka, která by si zasloužila nějaké zpestření v životě. Většina takovýchto atraktivních holek kouří. Připadá mi to skoro jako zázrak, že jsem našel takovou, která si zapálí jen občas. To že si s přáteli občas dá něco k pití, tak na tom nic špatného nevidím, ale kouř z cigaret by mi byl doma celkem nepříjemný a i na partnerce. Prostě jsem si řekl, že když potkám takového člověka, tak bych se musel propadnout hodně hluboko hanbou, kdybych jí koupil jen bonbonieru, čokoládu a kytku. Ve srovnání s tím, co jsem dal vlastně Jarce těch 40500 a 500 mi vrátila, tak i když už nemám tolik peněz, tak určitě koupím něco víc. Objednal jsem přes internet dárkový valentýnský koš a nakoupil tašku se sladkostmi ještě navíc. Ať je i pro její dítě a těší jí, že mám rád i to. Koupil jsem tři růže a nechal je ozdobit. Připadá mi to, jak jsou ty tři růže pohromadě, tak že by i my jsme mohli bát pohromadě.

Stalo se ale něco, co je naprosto v pořádku a nějak jsem si to neuvědomil. Vždyť Zuzku znám teprve dva týdny. Moc mě nezná. Není moc reálné, že by neměla problém to přijmout. Bude si

připadat zadlužená a nebude vědět, jak mi to vrátit. I mi řekla, že to nemůže přijmout. Pokud jde o mě, tak já teď už jsem přesvědčený, že je to ta ideální pro mě a žádnou jinou nechci. Ona ještě bude asi potřebovat nějaký čas, což je v pohodě.

14.2.2018 – Porno pohádka z minulého února

Minulý únor, když bylo po valentýnu, tak jsem si myslel, že jsem měl úspěch s Jarkou. Nakonec se to nějak nevydařilo. Ona je vodnář. Je stydlivější. Navíc jsem si myslel, že je upír a bude mě chtít kousat. Nevěděl jsem co si s ní počnu, pokud by jsme byly samy. Úplně si nepřeji mít stydlivou holku. Raději nějakou smělou. Každopádně tehdy jsem dal něco do hromady ze své fantazie a ta historka s diodou a odporem v cukrárně na konci prvního dílu mého příběhu vlastně navazuje na toto.

Po tom, co jsem poslal odkaz na ty scénáře na profil, o kterém jsem se domníval, že se dostane Jarce, tak došlo k tomu, že jedna má kamarádka mě pozvala na nějakou událost a hned na to její přítel mi volal, že je to teď mezi nimi nějak špatný a zda se mnou nekomunikuje. To jsem opravdu nechtěl, aby se toto stalo. O něco později mi na facebooku jedna paní nasdílela reklamu s titulkem „I believe in me“ na tvorbu nějakého ekonomického systému pro někoho, kdo si bude rozumět s lidma. Nakonec mě to přivedlo na myšlenku začít dělat na projektu Eden.

Každopádně ta pohádka je tady. Už se mi to raději ani nechce číst:
http://jkali.cz/data/milovani_a_osetrovani_jarusky.pdf

15.2.2018 - Měl by být správně sex až po svatbě?

Jestli toto čte nějaký křesťan, tak bude možná zaražený z toho, že já se hlásím ke křesťanství a přitom bych byl ochoten přistoupit na sex s holkou, kterou znám teprve druhý týden a nevzali jsme se? Možná si někdo řekne, že jsem tak trochu pokrytec. Já si ale jako žádný pokrytec nepřipadám. Vždyť přeci když řeknu holce, že věřím, že je to ta pravá pro mě a myslím to upřímně, tak je snad samozřejmé, že nebudu s žádnou jinou. Pokud jsem tedy čestný chlap, tak proč bych měl nechat nějakou jinou to nějak narušovat. Potom ale jakou váhu má nějaká svatba? Podle mě je to jen formální záležitost, která není ke šťastnému svazku vůbec nutná. Ty pohádky, co jsem psal výše ani nejsou určené pro Zuzku. Pochybuji, že s ní si budu muset něco dopředu připravovat a pak vybírat, jakou volbu zvolíme. Intuice nás bohatě vede oba a žádný plán dopředu není potřeba. Ty texty jsem uveřejnil jen pro pobaveni, protože je to hrozně přehnané a také, aby měla zhruba přehled, kde se pohybuji. I když pochybuji, že by jsme si v tomhle nerozuměli. Asi to tu nemělo moc smysl rozebírat.

Teď momentálně už je to jen na ní. Nevím, co bych teď dál řešil. Řekl jsem jí, že potřebuji, aby ten vztah řídila ona a věřím, že to ona i bude chtít. Já jí jen nesmím a ani nechci nijak svazovat a omezovat. Teď už si můžu řešit ty své věci třeba kolem programování a jiné koníčky.

15.2.2018 – Začínají mě kontaktovat lidi

Nemám představu kolik lidí a kdo tyto mé texty čte. Teď už neoslovuji organizace, ale píši jen svůj příběh. Mám na tom jakousi závislost, protože mě baví poukazovat na různé souvislosti, co se mi dějí. Komunikace s různými organizacemi se jevila zprvu neúspěšná, ale teď mi nějak začíná připadat, jako kdyby ty organizace snad víc zajímalo to, jaký jsem, než ten můj projekt. Možná mi to jen připadá.

Například se mi ozval nějaký inženýr Pavel Vavřík. Bylo to v pátek 9.2. Má prezentaci senzačního ekologického projektu SkyWay. Jestli jsem to správně pochopil, tak to bude nový způsob dopravy na principu lanovky? Ještě jsem si to nestihl prostudovat. Prezentace zabírá asi hodinu. Podpořím ho zatím tak, že mu udělám takto reklamu.

https://office.skywayinvestgroup.com/landing/19?ref=5012245671941906&language=cs#SkyWay

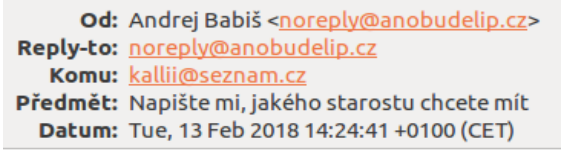

V úterý mi přišla na email anketa od hnutí ano zde https://www.chcemelepsicesko.cz/ Odesílatelem byl přímo pan Babiš a předmět je „Napište mi, jakého starostu chcete mít“. Nebylo to mířené asi osobně na mě. Jednou už jsem takové anketě hlasoval a protože jsem tam registrovaný pod emailem, tak zrovna teď přišla pozvánka na další hlasování, ale je to zajímavá náhoda. Udělám si na to čas později a odhlasuji.

Nejzajímavější je ale tato reakce. Přišla dnes 15.2.2018 v 13:09 a je to na zprávu, která je zaznamenaná v eseji (minulý díl) na straně 122. Osobně od pana Okamury. Ještě se podepsal jako Váš Tomio. Teď se mi vybavuje, jak v televizi jednou říkal, že k němu není tak lehké se dostat. Tak buďto je to tak, že mu píše tisíce lidí a zrovna teď přišla na mě řada, že mi může odpovědět. Nebo to má nějakou souvislost s tím mým psaním? Každopádně netuším, co bych mu teď odpověděl. Jsem z toho docela překvapený. Budu si to muset rozležet v hlavě, jak na tyto věci budu reagovat.

Dnes je už čtvrtek. Tento týden mám celý kromě úterka noční. Pondělí a středa jsou klidnější dny, kdy se jde od jedenácti večer do osmy do rána. Jak přichází ale víkend, tak se toho dělá víc a čtvrtek, pátek a sobota jsou silné dny. To začíná noční už v půl desáté a jede se také do osmy do rána. To je cca deset a půl hodiny. Nemůžu ale říct, že by mi to tam nějak vadilo. Ten pohyb mi svědčí. Vypadám teď lépe. Hlavně až budu na pozici toho míchače, tak to bude poprvé, kdy budu dělat práci, ve které mám zodpovědnost za lidi na směně. To jsem nikdy jako programátor neměl zodpovědnost za druhé. Docela mě láká si vyzkoušet, jak to budu zvládat. Budu se muset o ty lidi trochu starat, když tam třeba budou noví zaměstnanci. Nevnímám to jako práci, kterou budu dělat celý život, ale určité přínosy to zatím pro mě má i když je to za mnohem méně peněz než programování. Když přijdu cca v půl deváté domu, tak si dám sprchu a vyspím se tak do jedné. Možná mi bude vznikat spánkový deficit, ale to doženu o volných dnech. Pokusím se nějak o volných chvílích věnovat tomu mému podnikání. Třena se od nějaké komunikace opravdu zapojím i při této práci. Nohy mě už skoro vůbec nebolí.

16.2.2018 – Nový spravedlivý ekonomický systém

Tak už jsem vymyslel, jak panu Okamurovi odpovím. Prostě upřímně, jak je vidět vlevo. Z jeho odpovědi je vidět, že asi opravdu nejsem jeden z tisíce. Odpověděl snad do půl minuty.

Ten můj s ním souvisí možná vice, než by si myslel. Sice je pravda, že tam mám napojený platební systém řešící spravedlivou ekonomiku, ale ten základ je na hlasování. Je to založené na přímé demokracii. To právě on mě přivedl na myšlenku naprogramovat to hlasování právě tak, jak to mám v prezentacích. Viděl jsem v televizi, jak mluví o tom, že cestuje po republice a ptá se lidí na to, co si přejí změnit. Já jako programátor jsem nad tím přemýšlel, jak by se dalo něco takového usnadnit. Výsledek mého přemýšlení je ta část projektu Eden, která je již funkční. No a k této myšlence mě vlastně přivedl on. Vypadá to, že jsme nějak osudově propojení. Přiznám se, že jsem voličem SPD a v prezentaci jsem myslím párkrát použil slovo přímá demokracie, které znám právě od něj.

Celkem mě zaujalo toto video v čase 11:51
https://www.youtube.com/watch?v=2Yeoo9QxjZI

Přijde mí, že tam mluví přímo o mé práci, aniž by si to uvědomovali. Zajímavá narážka je na Rusko ohledně socialismu a jak chtěli podpořit kapitalismus.

Možná bych do toho videa měl napsat příspěvek, že to jsem já ten, kdo už to má vymyšlené. Já přinesu nový spravedlivý ekonomický systém. Systém, který přivede spravedlnost i kdyby lidé byly i méně dokonalí. Mám to zanalyzované a už jde jen o to to naprogramovat a otestovat. Já ale budu v tichosti prozatím raději mlčet. Třeba si to tu někdo přečte. Možná to zvládnu naprogramovat i při práci pekaře. Až si na tu práci zvyknu a budu mít více sil. Pak by se to obešlo úplně bez finanční podpory ostatních.

16.2.2018 – Jediná svého druhu

Psaní příběhu je prý dobré na procvičování paměti, tak jdu procvičovat paměť.

Tento den je to poprvé, kdy jsem měl první noční směnu, která byla hned za noční směnou. Ještě k tomu tam bylo navýšení času o dvě hodiny. Ta předchozí směna byla na 9 hodin a tahle trvala 11. Nějak jsem podcenil odpočinek a navíc mi doma zrovna došlo kafe. Spal jsem asi jen 4 hodiny. Tento den mi už v práci tak veselo nebylo. Říkal jsem si, že neuběhl pořádně den a to už jsem zase tady? Byl jsem zpomalený a unavený. Jako kdybych částečně spal. Bolel mě sval na levé ruce z toho zvedání plechů pod pečivo. Zvedá se vždy více plechů najednou, tak že si jich chci brát více, aby to bylo na méně dávek. Ruka mě ale po čase bolet přestala. Jako míchač, tedy v podstatě vedoucí směny tam byl Mehmed, který pochází z Turecka. Starší chlapík asi mezi 50 a 60 lety, ale je strašně rychlý. Takový člověk musí být pro šéfovou klenot, protože navíc dělá jenom noční. Mluví sice česky, ale v průměru jsem mu rozuměl asi jen jedno ze tří slov. Se mnou na place dělal student jihočeské univerzity, který to má jako brigádu. Ten tam doslova chvílemi běhal. Co jsem se koukal na hodiny, tak čas utíkal pomalu. Vždycky jsem se divil, že je teprve tak málo hodin. Mehmed hodně popohání, když někdo je pomalejší. Hodně říká honem, honem, rychle, rychle kamaráde. Když jsem si chtěl psíknout do lokte, tak řekl, že na to není čas. Je přátelský. Má pohodovou povahu, ale popohání. Horší je, když pak něco vysvětluje, já mu nerozumím a teď potřebuje chvátat. Třeba zvedne oči v sloup a udělá to sám, ale není nějak agresivní. To by si asi při takové práci dovolit nemohl. Byl shovívaví, protože poznal, že jsem málo spal. Dokonce se mě ptal, jestli jsem nespal někde na ulici, tak jsem mu řekl, že doma. Chvílemi jsem si říkal, co já tady vlastně dělám, vždyť mé poslání je snad přeci úplně jiné. Co když zapomenu umět programovat, ale to se nestane. Teď je 19:40 a v 21:00 odcházím na další velkou noční směnu před víkendem. Vybavil jsem si pana Krejčího, který mě zaměstnával jako první. Když jsem s ním mluvil a říkal mu, že jdu dělat do pekáren, tak si myslel že si z něj vážně dělám legraci. Nemohl tomu uvěřit, protože zná mé programátorské schopnosti. Mám ale trochu takovou výzvu. Když už jsem ten programátor, tak se naučím být k tomu rychlí i jako je Mehmed a nebo podobně. On je míchač a na této pozici budu i já.

Končilo se až v půl deváté ráno. V tolik jsem šel domů. Poslední věc co se dělala byly vánočky. Učil jsem se zaplétat vánočky. Stáli jsme u stolu, kam se vejde 6 lidí. Tři z jedné a naproti tomu tři z druhé strany. Byl jsem unavený a stál ve prostřed jedné strany a na druhé straně bylo volno. Už začínala ranní směna a přišla Zuzka. Nešla dělat zmrzlinu, ale stoupla si naproti mně a začala pomáhat se zaplétáním vánoček. Potěšilo mě, že je tam na blízku. Jako kdyby byla takový anděl, co přijde na pomoc, když už jsem docela unavený. Teprve jsem se to učil. Šlo mi to únavou hrozně pomalu, ale ke konci už mi to šlo celkem dobře. Konečně jsem si jí mohl trochu také prohlížet, když jsme stáli naproti sobě. Působí na mě velice příjemně. Přemýšlel jsem, do jaké kategorie jí začlenit. Nakonec jsem si nevybavil typ holek, který by se jí podobal. Ona je snad jediná svého druhu. Její jednání je drsnější a to se mi právě líbí. V životě bych jí nechtěl ničím rozzlobit. Nějak mi přicházelo na mysl, proč jsem se vlastně tehdy zamiloval do té malé Jarky. Ono to bylo asi proto, že mi celkem v chování připomínalo Zuzku. Jsou si v něčem podobné, ale dnes už by se mi Jarka nelíbila. Když bych porovnal ty dvě, tak Jarka hodně vynikala takovou elegancí. Zuzka ale na druhou stranu vyniká řekl bych sílou. Je více drsná a to je pro mě zajímavější. Nemohl bych mít

něžnou holku, ale určitě bych nechtěl ani takovou, která mě bude nějak ponižovat. V tomhle mi Zuzka přijde báječná partnerka pro mě. Je drsná, ale budu se vedle ní cítit důstojně. Sice jsme si nepovídali, ale ta její přítomnost mě nabila jakou si energií. Dost mi to pomohlo a přišlo to ve správný okamžik. Když se zamyslím nad tím, kdybych se vedle takové holky probouzel každé ráno, tak by mi to asi dodalo hodně sil a nějaké tetování či piercingy jsou naprosto nepodstatné a je mi to vlastně jedno. To že je nekuřák, či kouří občas, tak to je mi mnohem bližší. Myslím si, že pokud mě jednou bude mít ráda a nebo mě třeba už ráda má a budeme spolu, tak opravdu budu mít v lásce štěstí.

17.2.2018 – Osudová volba

Dnes už jsem se proti únavě pojistil. Dal jsem si pořádně velký hrnek kávy se spoustou cukru těsně před odchodem do práce. Fungoval jsem hned mnohem lépe. Navíc tam byla ta příjemná paní Ivana, se kterou se mi dobře pracuje. Je ochotná všechno vysvětlit. Dnešní směnu jsem už zvládal celkem v pohodě. Už si zvykám a začínám být mnohem obratnější. Toho mého anděla jsem tam dnes ráno nějak nezahlédl. Je to škoda. Když Zuzku vidím a pozdravíme se, tak je mi hned příjemnější, že se tam někde pohybuje. Dnes jsem ale unavený moc nebyl, tak že včera mi pomohla mnohem více svou přítomností.

Když jsme si s Ivanou o přestávce povídali, tak jsem se zeptal na to, jak se jí tato práce líbí. Říkala že ze začátku se jí nelíbyla, ale pak si zvykla a začalo jí to bavit. Povídala, že za to je docela málo peněz s čímž jsem souhlasil. Má dva kluky, kteří mají vystudovanou Hlubokou stejně jako já. Zmínil jsem se jí o mém projektu Eden, který by měl zajistit větší ocenění právě pracovníků jako je ona. Vlastně ona byla první, které jsem o tom řekl, když nepočítám Zuzku, které jsem poslal odkaz na jeden z mých dokumentů. Možná si to tam nějak ty holky i roznesly. Řekl jsem Ivaně, že mi včera psal osobně Tomio Okamura s tím, že by se mnou měl zájem spolupracovat. Byla z toho docela dost udivená. Vlastně i já byl udivený z té jeho reakce. Hned mi říkala, že to je životní příležitost, kterou si nesmím nechat ujít. V tomhle asi má pravdu. Neměl bych to brát jen tak na lehkou váhu.

Všiml jsem si, že i Ivana má jaký si ťik ve tváři. Něco trochu podobného, jako dcera šéfové Adéla. Dnes tam zrovna Adéla byla a připadala mi chováním úplně v pohodě. Byla docela i vtipná. Schválně jsem koukal, jestli má ti tiky a opravdu měla, i když mi před tím připadaly hodně výrazné. Nejspíše to měla od začátku, jenom jsem si toho nevšiml.

Nevím, čím to je. Jestli to způsobuje ta práce. Nebo to časté pití kávy a málo spánku. Tam je pití kávy vlastně pomalu součást pracovní náplně. Myslel jsem si, že budu při této práci něco programovat, ale při takovém návalu kofeinu do krve to asi nezvládnu. Míchače budu moci dělat až po zhruba dvou měsících co jsem na place. Otázka je, zda budu schopen spojitě dělat tolik hodin monotonní činnosti.

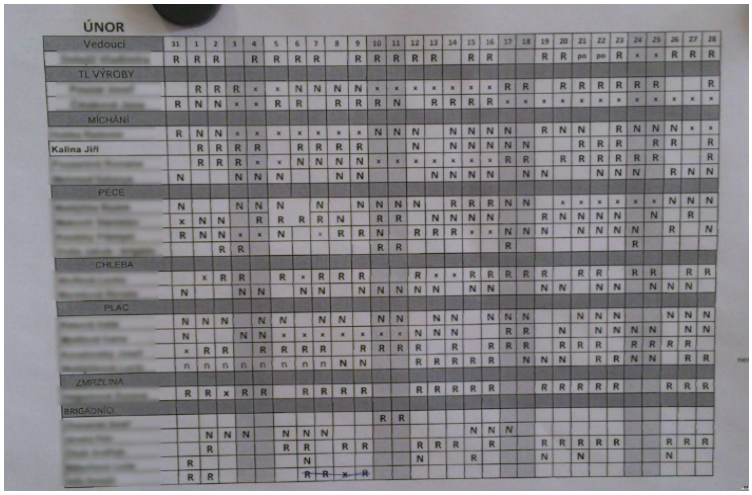

Tady to je fotka rozvržení směn pracovníků. Je tam odkryté pouze mé jméno. Normálně se dávají po sobě tři až čtyři noční směny (N - noční, R - ranní). Já začínám a dostal jsem prvně jednu noční, pak den pauzu a pak najednou 5 nočních po sobě. Moc se se mnou tedy nemazlí, na to že začínám. Můj spánkový deficit se zvětšuje, tak to řeším kávou.

18.2.2018 - Abnormální zátěž

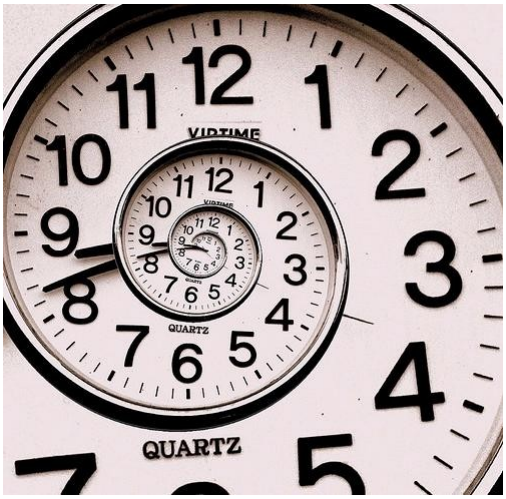

Včera mi jeden kamarád říkal po tom, co přečetl tento dokument „Doufám, že v tom psaní budeš pokračovat, je to zajímavé“. Tak pokračuji ve psaní. Tentokrát zase procvičím i dlouhodobější paměť. Je hrozně zvláštní, že někteří lidé na tom pracovišti jaksi rekapitulují můj život a mimo to si tam najdu holku, o které si už myslím, že je to opravdu ta ideální pro mě.

Včera mojí trpělivost zatěžoval Mehmed a dnes to bylo něco úplně jiného. Jsem křesťanského vyznání a je vyloženě porušení božího přikázání, když člověk pracuje v sobotu. Toto mě docela děsilo na této práci, když mi šéfová řekla, že se pracuje pořád. Ještě snad více mě děsí fakt, že o vánocích se jedou nepřetržitě dvanáctihodinové směny. Ještě že jsem do práce nastoupil v únoru krátce po vánocích.

Mehmed

Když se vrátím k tomu Mehmedovi, tak mi někoho z mé rodiny tak trochu připomíná. Včera jsem s ním pracoval. Tentokrát mi ale připadal nějak agresivnější. Už neříkal kamaráde, ale říkal mafiáne. Neříkal tak ale jen mě. To je jedno. Bral jsem to jen z legrace. Později mi Mehmed už tak legrační nepřipadal. Připadalo mi, že mě jebe za každou prkotinu. Za každou věc, kterou jsem nezvládl dokonale tak, jako by to zvládl on. On je v oboru spousty let. Když něco nedělám dokonale, tak mi ukazuje s rozčílením, jak se to má dělat nejideálněji. Tentokrát mi připadalo, že se fakt rozčiluje. Nějak mi to už začalo stoupat do hlavy. Už jsem fakt nechtěl, aby chodil okolo mě a za něco mě kritizoval. Ten člověk snad ztrácí absolutně soudnost. Jsem tam pár dní, v tomhle oboru jsem nikdy nedělal a on ode mě očekává, že budu nějaký mistr. Fakt mě hrozně zajímalo, jestli tam Mehmed bude i další den. Přišel jsem za ním ke konci směny a ptal jsem se ho, zda je tam i zítra. Nějak mi ze začátku neodpovídal. Připadalo mi, že se mě trochu lekl, ale možná mi jen nerozuměl. Ptal jsem se ho znova, zda tam bude i zítra. Tím zítřkem jsem myslel vlastně dnešek. On mi pak odpověděl, že dneska tam nebude, tak že správně pochopil jaký den myslím.

Je to zvláštní. Mehmed je z Turecka. Má východní geny. Když jsem byl ještě na učňáku na Hluboké, tak tam byl jeden spolužák, co se jmenoval Isha. Na něm to bylo také dost vidět, že má východní geny. Byl v pohodě. Jednou se stalo cosi zvláštního. Byl jsem zamyšlený. Duchem jinde. Najednou ho slyším, jak mě volá z vedlejšího stolu. Instinktivně jsem se otočil k němu ale stále jsem byl jaksi duchem trochu jinde. On mi řekl divnou věc. Že prý jsem měl pohled jako Azazel. Jedná se o nějakého padlého anděla. Tím mi chtěl naznačit, že jsem měl asi zabijácký pohled. Také se mi stalo, že se mě učitel jednou zeptal, jakou chci známku. Řekl jsem že dvojku. On mi odpověděl z legrace „Cože?! Ty s tvým šibeničním výrazem chceš, abych ti dal dvojku?!“. Moc legrační mi to nepřipadalo. Nechápal jsem, proč mě někteří lidé berou od pohledu za nějakého zmetka, když se chovám slušně.

Úplně nejvíc toto vyvrcholilo zhruba v lednu minulého roku. Když mě trápila Jarka s tím půjčováním peněz a celkově jejím bezohledným chováním. Potřeboval jsem fakt mít klid, ale mamka na mě pořád mluvila a něco se snažila mi dostat do hlavy. Ona má takovou povahu, že se najednou rozpovídá a vnucuje člověku myšlenky, o které ten druhý vůbec nestojí. Za normálních okolnosti do dovedu bez problému ignorovat, ale tou dobou jsem byl ve stresu. Přišel jsem o práci. Holka mě podrazila. Teď ještě mamka mi začala něco vnucovat nějaké její informace, o které jsem

nestál. Můj vlastní táta mi jednou řekl že dokud je člověk zamilovaný, tak je to fajn, ale pak ženský naroste zobák a je to špatný. Úplně přesně jsem věděl, na koho naráží. Mamka když se v tomhle rozjede, tak se špatně zastavuje. Nedá se s ní promluvit normálně. Vůbec to nevnímá a jede si svoje. Tak jsem jí musel důrazně napomenout. Musel jsem zvednout na ní hlas, protože už jsem toho měl plné zuby. Mrzelo mě to, ale nebyla jiná možnost. Úplně se ze mě rozklepala. Tehdy jsme to řešili i s bráchou a dospěli jsme k rozhodnutí, že mamka bude mít svůj vlastní byt. Ona dost tímhle lezla na nervy i bráchovi. Mě to za normálních okolností vůbec nevadilo, ale ta moje reakce v tento moment byla pro ní hodně silná a nechtěla, aby se to už opakovalo. Koupili jsme jí byt, ale pravda je, že mě chodí každý den navštěvovat a má u mě andulky, o které se chodí starat. Nikoho nemá a je na mě trochu fixovaná. Teď už nejsem v tom stresu jako před rokem a nevadilo by mi to její povídání. Dost jsem se divil té její reakci. Že to na ní tak zapůsobilo. Dokonce i brácha mi tou dobou řekl, že prý mám pohled v očích, jako kdybych je chtěl všechny pozabíjet. Já ale vůbec takové myšlenky nikdy neměl. Mám je rád, ale potřebuji teď jen na nějaký čas klid od mamky. Nechápal jsem, jak mi můžou něco takového říct. Vnímají mě úplně jinak, než jaký jsem.

No a teď k Mehmedovi. Koho on mi to z rodiny vlastně připomíná? Připomíná mi vlastního otce. Choval se ke svým dětem asi tak, jako se chová Mehmed k ostatním, co se teprve učí. Můj vlastní otec se s mamkou přistěhovali do Budějovic z vesnic. Kamarádi ho lákaly do hospody, že prý co doma. Doma je to pořád stejný. Jeho znamení je býk a to má stejně jako můj brácha, který je také býk. Jsou oba hodně společenští. On byl ale takový celkem agresivní, když se napil a o to, že má doma rodinu nejevil moc zájem. Jednou mi mamka povídala, že prý my řekl, abych stáhl roletu u okna. Já jsem tam šel a nemohl jsem na tu tkaničku dosáhnout. On mamce řekl, že prý jsem blbec, že proč si nevezmu nějakou židli. Takové nějaké jednání on míval. Jednou mamce přerazil nos v opilosti a musela do nemocnice. Utíkali jsme od něj po ubytovnách. Dokonce i mamka jeden čas jela s námi ke svým rodičům do Nečic, odkud pocházela, ale oni chtěli mít klid a nemohli jsme tam být věčně. Ujal se nás nakonec můj nevlastní taťka a vzal si nás do rodinného domku. Přivedl nás k počítačům. Měli jsme zahradu i bazén. Je společenský. Zvláštní je, že některá znamení se v rodině opakují. Nevlastní taťka je ve znamení berana a moje mamka je střelec. Já jsem stejně jako mamka střelec a Jarka, do které jsem se zamiloval je beran. Jsou určité typy, které se vyloženě přitahují.

Já svého vlastního otce za otce nepovažuji. Nezlobím se na jeho chování. Odpustil jsem mu, ale je to pro mě něco jako takový známí, kterého chodím občas navštěvovat. Vánoce netrávíme spolu. Nechápu proč by jsme měli trávit vánoce s někým cizím i kdyby to byl třeba kamarád. Vánoce tráví rodina pohromadě a kdyby nevlastní taťka chtěl přijít k vánocům, tak proč ne. Beru ho jako svého otce.

On osud ale vrací rány. Jedou jsme byly na návštěve s bráchou u vlastního otce. Bavili jsme se i o dědictví, které přecházelo z babičky na mého vlastního otce a jeho sestru Zdeňku. Zdeňka je také znamení střelec, jako já a má mamka. On nějak říkal, že to bylo rozdělené nefér. On se s ní nebaví. On snad je dokonce i nevlastní, ale nevím, co je na tom pravdy. Docela to přede mnou a bráchou utajovali. Nějak se před námi na ní rozčílil a něco z něj vypadlo. Říkal, že jí přeje, aby si prošla tím peklem co on. Aby si zažila jaké je to, když nemůže být s dětmi. Rozhodně jsem se Zdeňky zastával. Je hrozně štědrá. Laskavá. Když tam s bráchou přijedeme, tak nás pohostí a pořád se ptá, zda si ještě něco nedáme. Stará se o dědu, který má Alzheimera a bydlí tam s nimi v napojeném domě.

Myslím si, že si zasloužil to, co dostal. Nevím, ani co by nás vlastně do života s bráchou naučil. Fakt je, že společenský on celkem je a má spousta kamarádů po hospodách.
Příště, až tam bude Mehmed a zase na mě bude něco zkoušet, tak se na něj podívám tím mým pohledem a řeknu, že takhle se ke mně chovat nemůže. Musí slušně.

Dvanáctihodinová směna bez přestávky

Včera mi kolega, který dnes dělal míchače řekl, že doufá, že už mám naučené od ostatních ty postupy, protože další den budeme na place jen dva a kolegyně bude muset připravovat koblihy. Řekl jsem mu, že se když tak zeptám. V sobotu jsem přišel tedy trochu dřív na půl desátou v domnění, že je ta delší směna, protože je víkend. Dozvěděl jsem se, že jsem mohl přijít později na jedenáctou, protože silnější den není, ale pustil jsem se do připravování plechů. Pak jsem si dal malou přestávku, než přijdou ostatní.

Tentokrát už jsem musel fungovat více samostatně. Míchač mi připravil těsto na koláče a řekl, že chce 21 plechů malých koláčů a 9 plechů velkých. Zkusil si mě, zda si dovedu napočítat kuličky. Koláče jsem zvládl. Bramborové bulky také. Ještě nemám tu obratnost, ale fungoval jsem samostatně. Pak přišli na řadu další bulky. Ptal jsem se kolegyně, jaký posyp na ně mám dát, ale asi jsem přesně neupřesnil jejich název. Řekla že ten posyp, co jsme míchali na začátku. To je len, sezam a mák. Tak jsem si pro něj šel a udělal jsem je. O něco později přišel pecák, který má na starosti vkládání do pecí. Zjistil, že bulky mají špatný posyp. On tam totiž je ještě jeden posyp a to je len, sezam a ovesné vločky. Nevybavil jsem si ten posyp správně z minula a nebo to bylo nedorozumění s kolegyní. Neměl jsem moc radost, že se to těsto musí vyhodit, ale bylo to jen asi cca 5 plechů, kde na jednom plechu je 5x4 bulek. Těsto zhruba na 100 kousků. Nestalo se ale že by tam někdo přišel a seřval mě za to. Chyby se asi stanou každému a obzvlášť, když je poprvé v životě na noční a je to už čtvrtá noční hned po sobě a napůl spí. Už ani to velké kafe, co jsme vypil doma nemělo ten správný účinek. A to mě ještě čeká pátá noční směna hned další den. Tento měsíc všichni mají po sobě 3-4 noční směny až na jednu paní a mě, kde máme jednou 5 dni po sobě. Člověk jde poprvé v životě na noční směny a hned musí vyfasovat bonus, když navíc není ani zvyklý dělat takto stejnorodou práci. Nevadilo mi, že to dělám sám a jde to pomalu. Už mi ale ty rohlíky a housky začínají lézt trochu moc do hlavy. Není to pestré, jako když řeším různé problémy v programování a i v oblasti společnosti.

V předchozích dnech se dávali cca půl hodiny přestávky na kafe. Teď jsem tam byl ale sám, všechno šlo pomaleji. Kafe jsem vyřešil tak, že jsem si skočil postavit horkou vodu, pak zalít, vychladnout a nakonec jsme to do sebe kopnul skoro najednou, když už to vylo vlažné. Přestávka žádná v podstatě nebyla, což je nelegální a v rozporu se zákoníkem práce. Nikdo mě do toho ale nenutil. Mohl jsem si dát přestávku, jen že pak by jsme asi blokovali další ranní směnu a to se mi nechtělo. Ke konci se moje menší silnější kolegyně rozzuřila u plechů, když jí s tím nešlo manipulovat. Nevěděl jsem, jestli mě nezabije, kdybych se jí náhodou omylem dotkl. Pak jsem z toho pochopil, že je rozzuřená na prodavačky, jak tam k ní dávají vozy a ona se nemůže hnout. Ke mě byla hodná. Tak jsem si řekl, tohle to dává zabrat i stálým zaměstnancům. Za celých těch 12 hodin jsem snědl snad jen jednu ochucenou houstičku a to je navíc ještě nelegální. Prý můžeme jíst jen ty neochucené. Jedna zaměstnankyně dostala vyhazov za to, že si dala nějaké ochucené pečivo a viděli jí kamery. Připadá mi to přehnaně tvrdé. Ale mě neuškodí malý půst.

Poslední věc, co jsem dělal bylo plnění šátečků mákem, povidly a tvarohem. Taková ponižující věc pro chlapa. To už bylo myslím po deváté ranní. Asi v půl deváté jsem odcházel. Setkal jsem se s ranní směnnou a byla tam zrovna ta sympatická kolegyně Ivana, jak má dva syny co studovali na hluboké jako já a říkal jsem jí o tom mém projektu. Když jsem tak plnil ty košíčky a myslel na to, že jsem naštěstí ještě nezblbnul z těch housek a rohlíků, tak jsem se jí zeptal, jestli jí tahle práce nějak naplňuje. Ona říkala, že jí naplňuje, ale že je to docela málo placený. V tom jsem s ní souhlasil. Říkal jsem jí, že to tu asi brzo zabalím. A najednou se to stalo. Tohle jsem už někde viděl. Přišlo mi, jako kdyby sklopila oči dolu a potáhla nosem. Říkal jsem jí, že skoro všichni mají noční po třech až čtyřech směnách a já na to že to zažívám poprvé, tak jich mám pět. Nebyl jsem si nějak jistý, zda na ty housky budu další den psychicky připravený. Říkala mi, že se to stává a že někdy jde

i šest směn po sobě. Říkala mi, že šéfové vypadli nějací lidé z důvodu nemoci a tak toho bylo pro mě trochu uklidňující. Připadal jsem si trochu jako zachránce a ne jako hadr na vytírání. Cítil jsem z ní smutek. Jako kdyby nechtěla, abych odešel. Připadala mi jako Jarka, když mi tehdy řekla v tom průchodu jen „Ahoj“ a celkem smutně že mě nedostala. Vypadá to, že v tom globusu budu nakonec uvězněn. Pravda je ale, že chlapů tam je málo a i oni tam jsou potřeba. Když se jde do skladu pro pytel se surovinou, tak to nenosí ženská ale chlap jako pomocník.

Dokonce mi mamka říkala, že by mě ráda viděla v tom bílém kuchařském oblečení. Doma jsem se do toho opravdu nechtěl oblékat. Ona to vyřešila tak, že jela až do globusu k pečivu a pozorovala mě při práci. Doma mi pak řekla, že viděla něco úžasného. Že vypadám v tom opravdu důvěryhodně a že oproti ostatním chlapům vypadám, jako kdybych to tam celé vedl. Že prý až se rozhodnu odejít, tak ty ženské to tam opláčou. Povídal jsem si, co asi tak matka může říct svému synovi. Něco takového. Teď ale podle té reakce Ivany vnímám, že na tom něco možná bude. Pomohla mi s těma šátečkami a za to jsem byl vděčný, že tam nemusím být přes dvanáct hodin. Poděkoval jsem jí a řekl něco jako, že se uvidíme příště.

Potěšil mě pecák na šatnách. Říkal ať si namasíruju svaly, protože na další směně budeme dělat něco těžšího při čištění mrazáku. Alespoň nějaká práce hodná chlapa.

Takový je asi obrázek, co se děje v pekárnách v globusu. Ne vždy, ale občas k tomu asi dochází.

Teď je otázka, zda děláním housek dosáhnu toho, aby měli pekaři a jiní lepší platební podmínky. Jako ale takové fitko je to docela dobré.

Už jednou jsem dal na smutný výraz ženy a vedlo to jen ke katastrofám. Možná, že bych se mohl z toho už konečně poučit.

19.2.2018 – Překážková trať

Koukal jsem, zda mi někdo nepřispěl. Nic mi nepřišlo. Už mi na příspěvcích ani nezáleží, protože toto stejně dovedu dělat při práci, tak o nic nejde. Tu poslední stránku s číslem účtu jsem odstranil.

Dnes jsem měl poslední pátou noční těsně po sobě. Cítil jsem se už ale mnohem lépe a mnohem silnější. To asi proto, že jsem věděl, že noční mi už končí. Dnes to byla asi nejvíce absurdní kombinace lidí ze všech možných. Přišel jsem tentokrát už na jedenáctou, protože byl slabší den a dokonce jsem stihl odejít už v osm ráno, což bylo fajn. Jako míchač byl dnes Mehmed, tak že to bylo extrémně rychlé oproti včerejšku, kdy míchal ten kluk co si nosí rádio. Na place jsme byly jen dva stejně jako včera (já a malá silnější mužatka Irena, která je také extrémně rychlá, ale dělá na place), ale včera bylo více koblih. Každopádně to bylo prostě totálně absurdní Mehmed a Irena jsou strašně rychlí a já teprve začínám. Teď už nemám žádné pochybnosti o tom, co se tam děje. Celá ta řada pěti nočních směn byla jako stupnice obtížnosti, která měla prověřit samcovo chování při zátěži. Mehmed mě zase popoháněl. Tentokrát po včerejší absenci přestávky jsem chápal, že mu nejde o to mě štvát, ale že si chce dát pauzu a já jako člen týmu jí mohu blokovat i ostatním. Už jsem se na něj nedíval zle jako předevčírem. Když jsem dělal koláče tak mi Mehmed řekl, že musím říct vedoucí, že nezvládám noční směny. Jsem na to pomalý.

To je komedie všech komedií tohle to. Tohle přesně má dělat ten, co má zodpovědnost nad lidmi. Já jsem dostal úkol plnit to a tamto. Proč bych měl odmlouvat? Myslím, že by si mě měli odhadnout oni samy podle mého výkonu a podle toho mi přidělovat dopředu práci. Tohle to nebylo nic jiného, než jakási běžecká trať a měl bych to uveřejnit. Během práce se rozčilovala Irena i Mehmed, že nestíhám a já jsem to nebral vzhledem k okolnostem moc vážně. Irena dokonce snad prohlásila, že mě zabije. To byla asi reakce na ten můj pokus o vtip ze včera. Mehmed mi řekl, co je potřeba připravit a dokud to neudělám, tak si nemůžu dát pauzu. Tak jsem si to vzal jako výzvu, rychle to udělal a dal si krátkou pauzu. Než jsem stihl dopít kafe, tak už mě Mehmed volal na těsto, tak jsem si dopil kafe u stroje. To mi nevadilo.

Závěr byl ale nejlepší. Dělám s Irenou takové kulaté placky. No a kdo se tam najednou vedle mě neobjeví. Najednou se vedle mě objevila Zuzka, kterou jsem pár dní neviděl. Řekla mi, že mám jít Mehmedovi pomoct s mrazákem, tak jsem hned vyrazil. Mehmed nějak ale chodil sem a tam. Pořád mi připadalo, jako když něco hledá či co. Nechápal jsem to. Pak když jsem stál kousek u Zuzky, tak se mě Mehmed zeptal, zda už mám ty placky a já jsem řekl že to si vzala na starost Zuzka a že mu mám pomoct. Stejně by jsme se tam asi oba u toho pletli. Z boku jsem viděl, jak se v ten moment Zuzka otočila na chvilku na mě a pak zpět. Mehmed to snad měl s ní nějak připravené, ale mě to došlo až teprve před chvilkou. Pak už mě nebavilo za ním pořád chodit a šel jsem si prohlédnout Zuzuku. Rád se na ní dívám. Zuzka nám pak šla pomoct s čištěním toho mrazáku.

Extrémně malé odměny

Zuzka v mrazáku povídala o tom, že za celé ty dva roky, co tam pracuje, tak tak po té době teprve dostala odměny 500 korun. To se mi zdá až neuvěřitelné, že by to bylo tak málo. Každopádně tahle práce je strašně málo placená. Když si představím Zuzku. Taková kočka. Kolik by si mohla ulovit

chlapů. Nekouří, má dítě a přitom děla takhle mizerně placenou práci. To je hotový poklad ta holka. Ti lidé ale celkově jsou tam pod velkou zátěží. Například Irena musela přijet předevčírem na koblihy. Říkala, že byla s mamkou a šéfová jí přikázala, aby přijela dělat koblihy i když jsme na place byly já a Ivana a těsto dělal Mehmed. Tohle to je pod úroveň. Irena mi dnes říkala, že tam dělá už asi pět let, ale už jí to tam štve. Ta práce sama o sobě není špatná, ale problém je ta nenahraditelnost lidí. Celý ten ekonomický kapitalistický systém je problém a mělo by se to předělat. Šéfová má rozpis směn, který jsem dal na stranu 20. Pokud odpadne nějaký člověk, tak musí být někým nahrazen. To ale celý plán změní a ona to musí pracně vymýšlet. Že na takovou věc v Globusu nemají nějaký program. Já jsem ale takový program chtěl dělat ve svém projektu Eden, tak teď mám alespoň nějaký příklad z praxe.

20.2.2018 – Vztahy na pracovišti

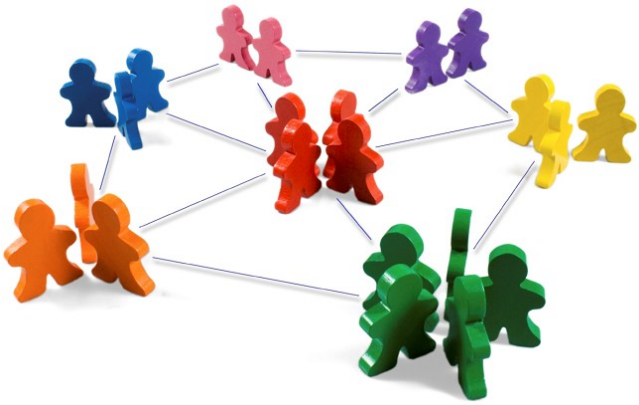

Tak už jsem si konečně dostatečně odpočinul a naspal to, co mi chybělo.

Teď bych se chtěl trochu podrobněji zamyslet nad tím, jaké jsou na tom pracovišti vztahy mezi lidmi. Tak že pánové. Ti z vás, kteří máte rádi ten typ žen, které jsou dominantní a mají tendenci ponižovat muže. Ti z vás, kteří jste svobodní a hledáte si tento typ vztahu, tak doporučuji jít pracovat do pekárny v Globusu v Českých Budějovicích. Myslím si, že naleznete štěstí.

Já tedy osobně se mezi tuto kategorii chlapů určitě neřadím a myslím, že ani Zuzka není tento typ ženy, proto mě mezi ostatníma zaujala. Určitě je dominantní, ale jiným způsobem. Takovým, že dovede připravit něco nepříjemného, ale jen pro posílení partnera. Ne aby se cítil poníženě. V jednání se mnou se chovala vždy příjemně, ale kdo ví, co si všechno pro mě vymyslela :).

Když se tedy zaměřím na míchače a míchačky. Nejprve jsem si hned první den myslel, že tohle nebude pozice vhodná pro mě. Nechci nikoho popohánět. Pak jsem ale narazil na Lucku. Míchačka, která mi při představení okamžitě nabídla tykání a dokonce si ho vyžádala. Připadalo mi to fajn a takový IT přístup. V IT se to také neřeší. Pokud jde o pekárnu, tak tam jsou lidé, kterým vykám a kterým tykám. Každopádně Lucka má chování, které mi u míchače připadá ideální a přesvědčila mě, že bych i já mohl tuto pozici vykonávat. Když něco potřebuje, řekne to úplně normálně a dokonce myslím i poprosí. Pak je tam jeden kluk míchač, který si pouští rádio a ten je také v jednání úplně v pohodě, ale toho jsem poznal až po Lucce.

Pokud jde o Mehmeda a zbytek žen co si tak vybavuji, že míchali, tak tam to řadím do kategorie ponižování, kterou bych nechtěl zastávat. Pořádně to nechápu, kde se tato potřeba jednání u lidí bere. Je to snad způsobené tím nátlakem? Například si vybavuji situaci, kdy jsem byl se Zuzkou ve skladu a ona mi říkala, že tam teď musí uklízet, protože je tam namátková kontrola z Prahy. Najednou jsem měl v zádech jednu míchačku a ta mi řekla „Hele, nic proti, ale myslím si, že je tu práce dost. Zameť podlahu“. Ta podlaha se po zametení stejně okamžitě znova něčím zase zasviní, tak že to moc nechápu. Každopádně jsem to vzal v pohodě a šel jsem zametat, protože pohyb mi neuškodí. Je to ale neustále zadávání takové sisyfovské práce. Někteří míchači tohle prostě nedělají. Například se mi stalo, že mi jedna míchačka přikázala vyčistit díži. Přišlo mi, že je na to nějak brzo a že se ještě nekončí. Skoro hned po tom, co jsem jí vyčistil, tak jí použila na další těsto. Abych to správně popsal, tak ta díže se nečistí důkladně po každém těstu. Důkladně se čistí až na konci směny, tak mi to nedávalo smysl. No možná jen chtěla, abych se naučil čistit díži. Pak by to bylo pochopitelnější. Ten míchač s tím rádiem chce odejít jen kvůli šéfové a jednomu pecákovi, který je podle něj hrozně pomalý a zdržuje. Řekl mi, že je to dobrá práce a že on tam umí zastávat jakoukoliv pozici, když je potřeba. Řekl, že já ho mám prý nahradit v míchání. Prý si nerozumí s šéfovou, protože si vymýšlí kraviny. Tak mě napadlo, zda tím nemyslí tu sisyfovskou práci, která není vůbec nutná. Podle mě by rozhodně neměl odcházet, když se tam hodí. Já se do téhle firmy myslím nehodím na plný úvazek.

Pak je tam jedna míchačka, která tam má i manžela u pecí. To je asi jediný pár, o kterém vím. Ta je také trochu přísnější, ale nevšiml jsem si, že by lidem zadávala sisyfovskou práci. Mě osobně přijde úplně v pohodě a upřímná, ale co jsem slyšel, tak prý kvůli ní hodně lidí tuhle práci opustilo. Tak

nevím.

No a na závěr Mehmed. Nějak jsem se naučil tohoto chlapa nebrat moc vážně. Ve firmě, kde jsem dělal programátora je jeden analytik, kterému kluci říkají turek. Není tureckého původu, ale programátoři s ním moc nechtějí pracovat, protože nedělá příliš detailně promyšlené analýzy a pak se věci musí předělávat. Kluci si dělají legraci, že po žních půjdeš k turkovi. Podle toho českého filmu, kde je Otík a pan Pávek. Je vidět, že asi každé firma má svou obdobu Turka. Připadá mi, že tenhle chlap mi chce dávat nějaký vojenský výcvik. Vojna mi utekla o rok, tak ať si ho klidně dává. Nenechám se od něho vytočit.

Porovnání se vztahy v IT firmě, kde jsem pracoval

Teď tedy pro názornost ukážu, jak může vypadat přátelská atmosféra na pracovišti. V IT je to o něčem jiném, než o pásové výrobě. Člověk si může práci odnést i domu, když se domluví s kolegy. Bylo takové nepsané pravidlo, že v práci je potřeba být o všedních dnech minimálně od 9 do 14 hodin kvůli komunikaci s týmem a ten zbytek si mohl člověk nechat na doma. Já jsem toho docela využíval, ale z druhé strany mě to štvalo, protože jsem si tahal starosti i mimo práci. Můj problém ale byl, že jsme nebyl schopen vydržet těch osm hodin v kanceláři a přemýšlet nad programováním byť i s přestávkami. Toto mě na profesi programátora docela vadilo a tak jsem většinou odešel zarelaxovat do čajovny a pak pokračovat doma v práci. Dalo se to celkem zvládat, ale od toho druhého vyhoření jsem se nezmohl v této práci pokračovat.

Jaké tam byly vztahy? Od té doby, co se stal vedoucím oddělení Česťa a přešli jsme pod jednu takovou menší „rodinnou“ firmu, tak tam zavedl takové pravidlo. Data narození byly odkryty a když měl někdo narozeniny, tak se udělal krátký přípitek a vybíralo se po stovce do společného fontu na narozeninový dárek. Ten dotyčný většinou den předem poslal pozvání na nějakou hodinu, kdy se to oslaví a koupil nějaké občerstvení a přípitek.

Tady je fotka z kanceláře, jak je na stole vidět krabice s dortem a talířky.

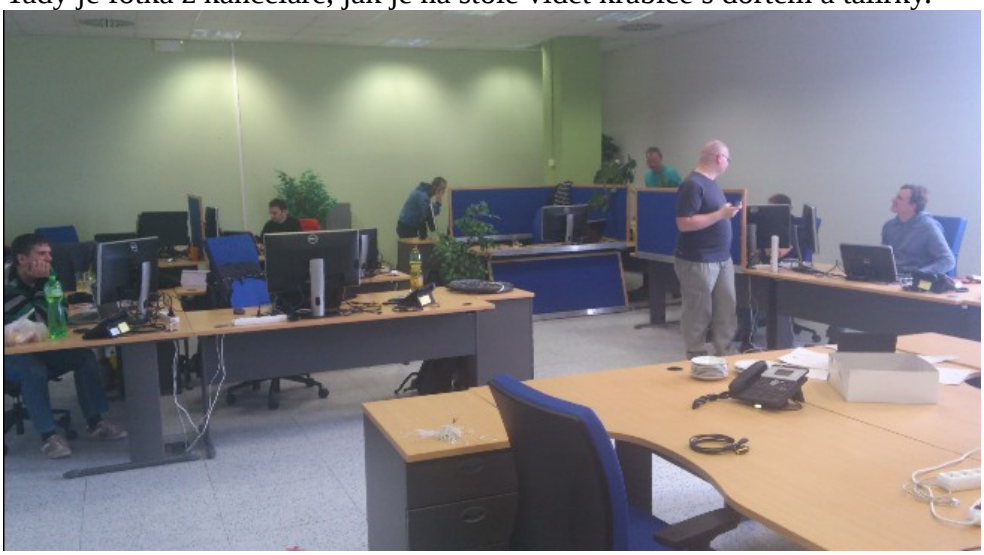

Tady je vidět fotka dortu ve tvaru počítačové myši.

Bylo to krátce, co jsme se zabydlovali v kanceláři a tak tam toho na stolech moc nebylo.

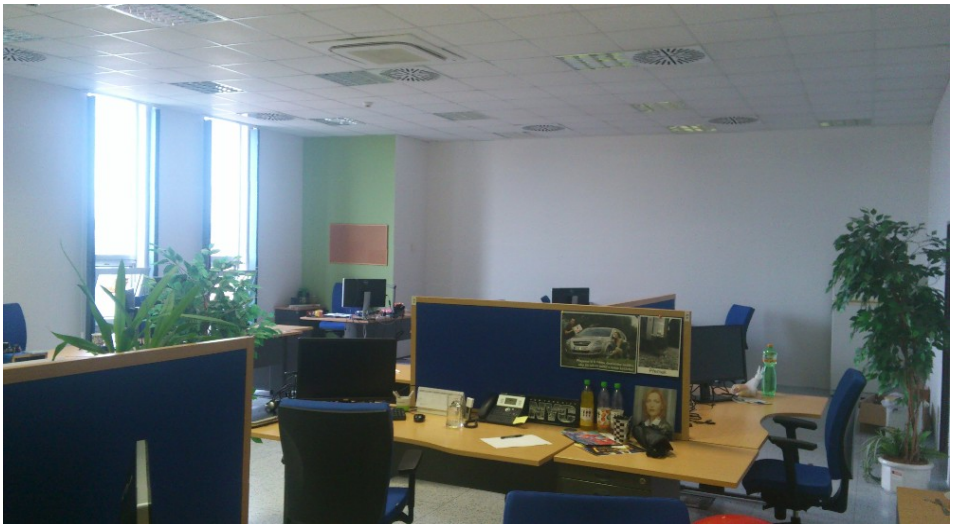

Tamhle vzadu napravo zády k ledničce jsem seděl ještě před tím, než jsem se izoloval do samostatné kanceláře kvůli krytým zádům a možnosti být hned vedle okna. Chtěl jsem toto místo s výhledem na okno, protože mi dělá dobře denní světlo. To rohové místo zády k oknu, kde je ta zelená stěna obsadil Česťa a pak si na tu bílou zeť vedle okna pověsil fotku Lenina. Kluci říkali Česťovi z legrace Fűhrer.

Mám tu i nějaká videa

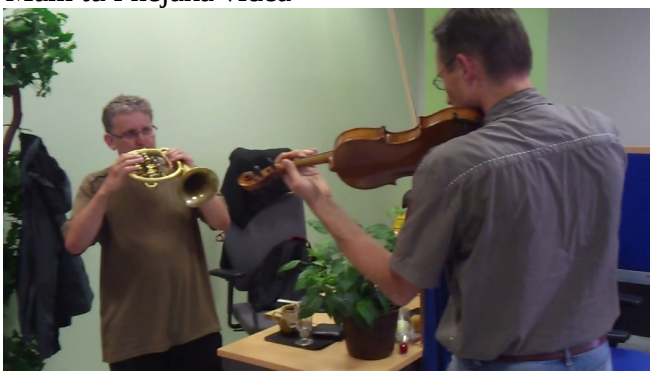

Ten s tou trumpetou je analytik Ota a ten co má housle je analytik Vašek, kterému říkají z legrace turek. Tady je video, jak si něco nacvičovali.

http://jkali.cz/data/MOV_0001.mp4

Tady už Vašek pěkně hraje:

http://jkali.cz/data/MOV_0002.mp4

Tak to vidíte. Otík a turek a jak si dovedou rozumět.

Při přechodu pod novou firmu mi Česťa řekl, že můj plat jako programátora bude 35 000 (já žádal původně 30 000) a Vaškův jako analityk, který pracuje pro Telekom už dlouho, zakládal i JEF a v podstatě Česťu do Telecomu kdysi dostal, tak 45 000. Roční odměny byly snad kolem 100 000, ale jak u koho a jak kdo pracoval. Ne žádných 500 po dvou letech, jak povídala Zuzka. Česťa rozdával i měsíční odměny podle extra výkonu. Bylo to nějakých cca 5000. Sem tam ob nějaký ten měsíc si každý přišel na tuto odměnu. Česťa vždy zveřejnil každý měsíc kdo a jak velkou odměnu má.

Česťa a i pan Krejčí byly skvělí vedoucí. Pan Krejčí neměl tolik peněz a byly tam skluzy v placení, ale vše mi nakonec dal a měl jsem pod ním hodně volnosti.

Teď tedy bude potřeba vzít si do parády Globus a zkontrolovat tam finanční toky a chování k lidem.

20.2.2018 - Úvod do pekárny

(na žádost ředitele Globusu jsem snížil kvalitu obrázků)

Tak a teď od chlapského povolání k pracovišti, kde vás může ulovit nějaká ženská. Na fotce vidíte pracoviště míchače, který čte objednávky, obsluhuje počítač, který mu ukazuje hmotnosti surovin, které má ještě přisypat do vybraného těsta. Nalevo jsou vidět díže, kde se automaticky míchá těsto. Po zamíchání se díž na kolečkách odveze. Napravo jsou nádoby, kde se připravuje nějaký kvas.

Tomuto stroji se říká jednoduše profina. Napravo nahoře se nahází těsto z díže. Podle nastaveného typu pečiva se dělají kuličky a ty jedou do zásobníku na levé straně, kde nakynou. Po nakynutí se bílé pásy zvednou a z obou stran vyjíždí nakynuté kuličky. Pod pásy se dají rohlíkovače a nebo houskovačky, které kuličky vytvarují do housky/dalamánku nebo rohlíku/placky podle nastavení.

Plechy na které se pokládá pečivo se dávají do vozů na obrázku a odvážejí se do kynárny a pak do pece. Za vozy je vidět rozvalovačka. Dva šikmé pásy se narovnají, dá se tma těsto. Veprostřed je válec, který se mouční z nádoby. Pedály se posouvá těsto ze strany na stranu a tou pákou na kole se posouvá válec níže a níže. Z rozváleného těsta se vykrajují třeba zelňáky, šátečky a se Zuzkou jsme vykrajovali jednou srdíčka i když nám to přišlo směšné.

Tady se dělají bochníky chleba. To dělá chlebař.

Tady dělají pecáci. Napravo jsou pece na chleba. Nalevo jsou pece, kam se dávají celé vozy nastojato. Ty tveře naproti s LCD displayem jsou kynárny, kde je teplo, ale dá se teplo nastavit na chlad, aby těsto nezačalo hned kynout.

Toto je čistička plechů. Když přijdou plechy z pece, tak se nastrkají do ní a z druhé strany padají očištěné na vozík k opětovnému použití.

20.2.2018 - Alpha jedinec

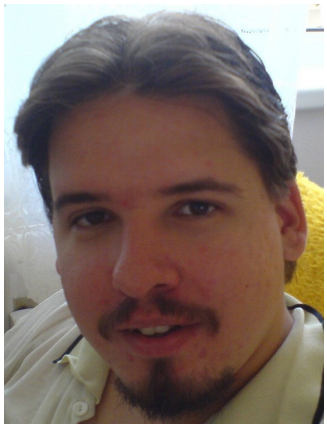

Tak takhle vypadá nástěnka vedoucího oddělení Česťi. Náhodou jsem ty fotky našel. Vlevo dole je černobílá fotka, kde jsou ne příliš atraktivní ženy a nad nimi anglicky nápis „Rty, které se dotýkají alkoholu, tak se nesmí dotknout našich“. Je to fotomontáž. Ta jedna osoba vpravo pod cedulí není žena, ale je to Vašek (turek). Takovéhle srandičky jsou tam asi na denním pořádku. Česťa docela rád pije alkohol a na gymnáziu ho k tomu vlastně Vašek přivedl, ale Vašek tomu propadal, tak se toho zřekl. Je zvláštní shoda okolností, že Vašek se ze sousedství zná i s panem Krejčím. Hned napravo je leták od Svědků Jehovových s titulkem „Nový vládce světa – kdo by jím měl být?“ a hned napravo je další fotomontáž, kde je Česťa jako King Kong na mrakodrapu a drží klobásu a chlast. Vedle letí v letadle programátor Jonáš.

Teď proč jsem sem dal ty vlky. Bylo to asi včera, kdy jsem narazil na jeden článek o vlcích. Bylo to zase na téma leadershipu. Podle článku (alfa) jedinec, který ukazuje hlavně svojí sílu a výjimečnost, tak to samo o sobě není ten pravý klíč k úspěchu. Dokonce se mi myslím párkrát zdálo, že běhám jako vlk po čtyřech. Možná mám v sobě nějaké geny po předcích lykantropech, o kterých ani nevím. Při čtení jsem si najednou vybavil sebe, jak jsem se domníval, že když už mi tento projekt Eden nějak nevychází, tak se alespoň zkusím vyrovnat Mehmedovi v rychlosti. Byla to hloupost, protože už jsem se pomalu chystal to vzdát a věnovat se třeba jen obyčejnému životu. Založit rodinu. Samozřejmě, že pokud bude možnost nějak pomoci lidem, tak jí nesmím promarnit tím, že se pokusím někomu v něčem vyrovnat.

Našel jsem jednu fotku, když mi bylo cca 17 let. Je vpravo dole na straně 33. Mám tam trochu delší vlasy. Můj vlastní otec mi jednou říkal, že na tuhle fotku hrozně letí ženské. Nevím, zda tam mám něco s těma očima, nebo ne. Zda někomu připadám zabijácky a holkám se to líbí? Na té horní jsem já a můj mladší bratr jako děti.

Napadlo mě sem ty fotky dát. Pokud jsou někde poblíž královny matky a mohou ovládat supervojáky, tak by možná bylo fajn je začít už používat k něčemu užitečnému. Zavést nějakou zákonodárnou moc, kterou by mohly běžní lidé nějak spoluovlivnit a třeba nějak vyřešit ten Globus, aby tam byly lidštější podmínky.

Co se týče spolupráce s nepřítelem, kterou v článku také popisovali jako důležitou, tak to je také dobrý nápad. Můj takový protivník je Urza s tím jeho anarchokapitalismem, ze kterého mám obavy. Uvidím, co mě napadne. Asi bych měl pomalu začít také komunikovat s panem Okamurou.

21.2.2018 – Konečné řešení se světem

Reeson - Anubis (original mix)

A jsme na stránce číslo 36. To je trochu jako 666.

Nevím, proč se mi poslední dobou nabízí na youtube hodby se zvláštními pojmenováními. Dříve jsem si toho nevšiml. Nevím, jakou to má spojitost. Tak třeba tahle. Na obrázku je Anubis. Egyptský Bůh s psí hlavou. Údajně je to strážce podsvětí.

Combichrist - Never Surrender [HQ] [Devil May Cry 5 Soundtrack]

Tady je zase nějaká hudba s názvem Combichrist – Never Surrender. To je v překladu jako někdo, kdo ne nějak zkombinovaný s Kristem? Never Surrender znamená, že se nikdy nevzdává. To mi tak trochu připomnělo ty mé noční. Nakonec jsem je nevzdal. Má mi to snad něco napovídat?

Varien - Lilith

Tenhle obrázek mě už vyloženě děsí. Je tam napsáno Lilith. Cení zuby a ukazuje prstem na mě. Copak jsem něco provedl? O té druhé Jarce jsem si myslel, že je Lilith. Kdo ví, třeba opravdu je, ale proč bych měl mít krutou ženu.

Nachtmahr - Tanzdiktator

Tohle na mě zase působí nějak nacisticky, či socialisticky. Nějaký Tanzdiktator.

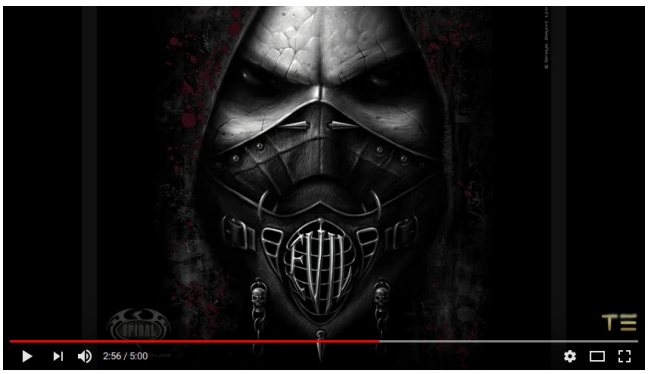

Thomas Edwards - Evil In Me_ Requiem for a dream remix

Tohle vypadá démonicky. V titulku je napsáno Evil in Me, což znamená zlo ve mě. Hrozný.

Darth & Vader - Return Of The Jedi (Interactive Noise Remix)

Toto je Darth Vader ze Star Wars. Býval hodný, ale dal se na stranu zla. Teď tedy nevím, zda má tohle nějakou souvislost a zda se to takto zobrazuje jen mě.

Každopádně ve Hvězdných válkách je jeden takový moment, kdy Anakin padne na špatnou stranu a stane se z něj Darth Vader. Získá na svou stranu uměle vytvořené bytosti a tím vznikne zlé imperium. Že by tento film měl v sobě nějaké poselství pro skutečnost?

Včera mi jeden kamarád napsal tuto zprávu:
Předmět: Ahoj, Jirko.

Ty jsi se teda v tom psaní zase rozjel.
Podle toho posledního příspěvku to vypadá, že mezi programátory jsi se cítil uvolněněji. Ale tahle práce – zdá se – pro tebe bude mít do budoucna určitě nějaký význam.
Myslím, u pekařiny nezůstaneš (jsi výrazně jiný, než tvoji noví kolegové), ale zkušenost, kterou tam teď nabýváš, je k nezaplacení a jistě ji časem zúročíš.

Hodně štěstí, Džordžíku.

Docela jsem s ním souhlasil. Hlavně jsem přemýšlel, jak to řeknu vedoucí a ostatním, že bych už začátkem příštího měsíce chtěl odejít. Dnes se ale stalo něco, co celou věc jen ulehčilo. Něco, co se mi stalo poprvé v životě, ale jsme rád, že to nakonec takhle dopadlo. Ráno přijdu do práce a po chvilce za mnou přišel kolega, že prý mám jít na osobní oddělení.

Šel jsem tedy na osobní oddělení a tam už čekal ředitel Globusu s personální. Řekl mi, ať se posadím. Když jsem si sedl, tak mi začal povídat o tom, že to šíření informací je na hraně se zákonem a protože jsem ve zkušební době, tak dostávám výpověď. Povídal jsem mu, že žádná příjmení nezveřejňuji a pokud jde o focení těch strojů, tak na tom stejně není žádné know-how, protože ty se dají normálně koupit. On mi říkal, že si to prostě nepřeje a pokud jde o jména, tak už jenom že zveřejňuji křestní jména, tak i tím se snadno můžou na tom pracovišti ti lidé identifikovat. V tomhle jsme s ním nakonec souhlasil, ale popíchl mě s tím, jak říkal, že je to na hraně zákona, protože jsem dělal dvanáct hodin téměř bez přestávky a to je porušení zákona za strany zaměstnavatele. To jsem mu vyčetl a také společně i to, že na mě nakládají práci, kterou s přestávkou nejsem schopen zvládnout. Pokoušeli se mě dostat na to, že jsem tam nějakou malou

přestávku měl, ale odpověděl jsem jim, že ty pracovní intervaly byly rozhodně větší, než čtyři hodiny a ani jeden z nich mi nebyl schopen odpovědět. Podle mého názoru má Globus pěkný průser, ale tohle jsem mu neříkal. On mi na to zareagoval nějak v tom duchu, že on tam zastupuje pouze a teď nevím, zda říkal majitele a nebo vedení. Prostě dělá zástupce někoho vyššího a jedná se zaměstnanci. Říkal mi, že mě stejně čekají lepší možnosti, tak nemusím mít problém odejít. Připadalo mi, že má tak trochu ze mě strach. Možná mi chtěl usnadnit odchod za mým pravým posláním. Já to tomu chlapovi nevyčítám. On je doopravdy jen pěšák. Je tlačen vedením. Za vším stojí jen a jen chamtivý kapitalismus. Tohle to si budu pamatovat. Nejde ani tolik o mě. Já vydržím asi ledacos, ale někdo by se měl zastat těch lidí, kteří tam chodí deno denně za těžkou prací a nic moc nemají.

Potom mě ještě odchytla Zuzka. Šli jsme si promluvit do komory. Vyčetla mi, že jsem zveřejnil její fotky, kde má i dítě. Vyčetla mi to teprve dnes i když o tom ví už snad od 7.2.2018, kdy jsem to vložil na stránku 7. Každopádně jsem se jí omluvil. Nevnímám tolik, že by se jí něco mohlo stát. Jsem kněz a modlil jsem se za ně, aby byly v bezpečí. Ona tohle ale nechápe.

Možná bych ty holky nakonec měl nechat plavat kompletně. Přeci jen to co dělám je taková aktivita hodná asi hlavně samotáře.

Napsal jsem do titulku konečné řešení se světem. Lidé se hrozně váží na to, že potřebují stále soukromí. To je zvláštní svět, ve kterém žiji. Když byl Adam v Edenu, tak tam běhal nahý a nedělal si se soukromým starosti. Všechny ty kamery na ulicích nás sledují. Sleduje se, co komu kdo píše na facebooku a lidé si lámou hlavu se soukromím. Až se ty kamery na ulicích zpřístupní běžným lidem a budeme se moci navzájem sledovat, tak nevím, jak to lidé budou zvládat. Blíží se doba, kdy lidé budou mít otevřené vnímání tak, že žádné soukromí možná ani nebude existovat. Asi by bylo dobré se na to pomalu připravovat. Možnost soukromí nikoho nezachrání. V bezpečí je pouze ten, kdo požádal Krista o odpuštění svých hříchů a rozhodne se snažit žít podle jeho zásad lásky k ostatním.

Pokud jde o peníze jako takové, tak v budoucnu asi ani nebudou potřeba. Lidé se naučí fungovat i bez peněz. Hlavně podle intuice. Ten, kdo bude chtít používat peníze, tak je asi bude mít jen na čipech a ty člověka zdravotně zlikvidují. Takové asi bude konečné řešení se světem postaveném na chamtivosti kapitalismu.

21.2.2018 – Další kontaktování (SPR-RSC)

Teď se asi budu věnovat znova kontaktování. Tomio Okamura mi nabídl pomoc. To je hezké, ale nejsem si jistý, zda politická strana něco výraznějšího v ekonomice zmůže. Maximálně by mě mohly zasponzorovat, abych měl prostor na vývoj toho mého programu. Každopádně jsou i trochu jiné věci na obzoru.

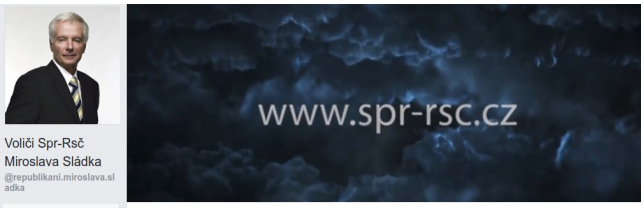

Dnes je 22.2.2018. Zkusím na to kontaktování jít trochu jinak. Oslovím třeba stranu pana Sládka, ale udělám to tentokrát vice konkrétněji.

Dobrý den,

jsem programátor technolog, ale poslední dobou se zajímám o to, jak zajistit i dělníkům důstojné živobytí a přemýšlím, jak zespravedlnit ekonomický systém ne jen v Čechách, ale celkově ve světe.

Je to už rok, co si píši deník, kterého jsou součástí dialogy s ostatními a i mé úvahy. Mám rozpracovaný vlastní internetový systém na vlastní technologii, který jsem pojmenoval Eden a měl by realizovat to vše včetně přímé demokracie.

Pro ukázku běží prozatím zde zatím na pomalém serveru:
http://eden.jkali.cz/

Je tam pár prezentačních videí.

Tento měsíc jsem si zkusil práci v Globusu jako pekař, ale protože vycítili, že to tam chci reformovat, tak mě vyhodily. Nesouhlasil jsem s tím, za jakých okolností tam dělníci pracují. Přijde mi to velmi málo finančně hodnocené a pokud jde o nahraditelnost pracovníků, tak je to také špatné. Můj názor je, že na těchto pracovištích by měla být práce organizovaná z nějaké společné státní centrály, aby se lidé mohli více na pracovištích střídat a nehrozilo zblbnutí ze stejnorodé činnosti.

Své dojmy z práce v Globusu jsem popsal v tomto díle svého příběhu, kde bude i případný dialog s Vámi:
http://jkali.cz/data/podnikani.pdf

Pokud jde o podporu ostatních politických stran, tak už se mnou sympatizují Rozumní, Svobodní, myslím že Aliance Národních Sil a dokonce pan Okamura mi sám napsal pozdrav „Váš Tomio“.

Pokud Vás v něčem můj projekt zaujme, tak můžete šířit dál či mi dát odezvu, co se Vám třeba nelíbí.

Děkuji.

22.2.2018 - Další kontaktování (DSSS - MO Mělník)

Další dělnicky orientující se stránka. Použiji ten samý text.

Dobrý den,

jsem programátor technolog, ale poslední dobou se zajímám o to, jak zajistit i dělníkům důstojné živobytí a přemýšlím, jak zespravedlnit ekonomický systém ne jen v Čechách, ale celkově ve světe.

Je to už rok, co si píši deník, kterého jsou součástí dialogy s ostatními a i mé úvahy. Mám rozpracovaný vlastní internetový systém na vlastní technologii, který jsem pojmenoval Eden a měl by realizovat to vše včetně přímé demokracie.

Pro ukázku běží prozatím zde zatím na pomalém serveru:
http://eden.jkali.cz/

Je tam pár prezentačních videí.

Tento měsíc jsem si zkusil práci v Globusu jako pekař, ale protože vycítili, že to tam chci reformovat, tak mě vyhodily. Nesouhlasil jsem s tím, za jakých okolností tam dělníci pracují. Přijde mi to velmi málo finančně hodnocené a pokud jde o nahraditelnost pracovníků, tak je to také špatné. Můj názor je, že na těchto pracovištích by měla být práce organizovaná z nějaké společné státní centrály, aby se lidé mohli více na pracovištích střídat a nehrozilo zblbnutí ze stejnorodé činnosti.

Své dojmy z práce v Globusu jsem popsal v tomto díle svého příběhu, kde bude i případný dialog s Vámi:
http://jkali.cz/data/podnikani.pdf

Pokud jde o podporu ostatních politických stran, tak už se mnou sympatizují Rozumní, Svobodní, myslím že Aliance Národních Sil a dokonce pan Okamura mi sám napsal pozdrav „Váš Tomio“.

Pokud Vás v něčem můj projekt zaujme, tak můžete šířit dál či mi dát odezvu, co se Vám třeba nelíbí.

Děkuji.

Vážený pane,
děkuji, že jste nás kontaktoval a ukázal v odkaze váš projekt.
Naše strana má v názvu „sociální spravedlnost", takže jsme s vámi na podobné vlně. Vidíme nespravedlnost v naší společnosti stejně jako vy. Dělníci (a nejen ti) pracují za směšnou mzdu a zaměstnavatelé často porušují zákoník práce. Ve společnosti bují korupce a zvýhodňují se paraziti! Chceme spravedlnost pro každého bez rozdílu barvy pleti, a proto jsme označováni za neonacisty... Takový je úkol neomarxistů. Dávat nám tuto nálepku za to, že odmítáme rasismus proti bílé rase. A také jim vadí, že chceme nekompromisně potrestat viníky, co rozkrádají naši zem!
Určitě se ještě v budoucnu můžeme spojit a vaší vizi prodiskutovat. Děkuji.
Martin Aubrecht, předseda MO DSSS Mělník

Dobrý večer. Děkuji za pozitivní reakci.

Dobrý večer. Nemáte zač

22.2.2018 - Další kontaktování (SPU – Strana pro uprchlíky)

Tady je strana sympatizující s uprchlíky. Toto bude některým Čechům dělat asi problémy. Tak třeba co jsem se potkal s Mehmedem z Turecka v pekárně, tak on v zásadě není špatný. Dává člověku výcvik, aby ho něco naučil. Jde o to umět to přijmout. Lidé z východu mají takový typ uvažování, že nesmí z člověka vycítit slabost nebo strach či nějaké opovrhování. To je cesta do problémů, protože pak to nějakým způsobem vracejí. Osobně si myslím, že nemá smysl zavírat dveře před lidmi v nouzi a jeden z důvodů, proč chci omezit soukromí, je to, že pak lépe budou odhaleni pokrytci, kteří jen chtějí vysávat společnost.

Oslovím je stejným způsobem:
Dobrý den,

jsem programátor technolog, ale poslední dobou se zajímám o to, jak zajistit i dělníkům důstojné živobytí a přemýšlím, jak zespravedlnit ekonomický systém ne jen v Čechách, ale celkově ve světe.

Je to už rok, co si píši deník, kterého jsou součástí dialogy s ostatními a i mé úvahy. Mám rozpracovaný vlastní internetový systém na vlastní technologii, který jsem pojmenoval Eden a měl by realizovat to vše včetně přímé demokracie.

Pro ukázku běží prozatím zde zatím na pomalém serveru:
http://eden.jkali.cz/

Je tam pár prezentačních videí.

Tento měsíc jsem si zkusil práci v Globusu jako pekař, ale protože vycítili, že to tam chci reformovat, tak mě vyhodily. Nesouhlasil jsem s tím, za jakých okolností tam dělníci pracují. Přijde mi to velmi málo finančně hodnocené a pokud jde o nahraditelnost pracovníků, tak je to také špatné. Můj názor je, že na těchto pracovištích by měla být práce organizovaná z nějaké společné státní centrály, aby se lidé mohli více na pracovištích střídat a nehrozilo zblbnutí ze stejnorodé činnosti.

Své dojmy z práce v Globusu jsem popsal v tomto díle svého příběhu, kde bude i případný dialog s Vámi:
http://jkali.cz/data/podnikani.pdf

Pokud jde o podporu ostatních politických stran, tak už se mnou sympatizují Rozumní, Svobodní, myslím že Aliance Národních Sil a dokonce pan Okamura mi sám napsal pozdrav „Váš Tomio“.

Pokud Vás v něčem můj projekt zaujme, tak můžete šířit dál či mi dát odezvu, co se Vám třeba nelíbí.

Děkuji.

Dobrý den Jiří, děkujeme, že se o politiku zajímáte a není Vám lhostejný osud uprchlíků. Po zhlédnutí stránek si dovolíme malou poznámku: vzhledem k tomu, že se větší část našich občanů pravidelně nechává unášet silnými populistickými proudy, tedy neshání si k problematice dostatek informací, aby činila objektivní, odborná rozhodnutí (viz výsledky voleb parlamentních a

prezidentských, nepodložený odpor k přijímání migrantu či sympatizování s extrémisty typu Tomia Okamury), lze o prospěšnosti Vámi prosazované přímé demokracie - v našich podmínkách - pochybovat.

Přesto, Jiří, samozřejmě přejeme, ať se projektu Eden daří!

Vaše SPU

Děkuji za Váš názor. V tomto s Vámi musím souhlasit. Technologie sama o sobě není dostačující. Pořád tak trochu doufám v to, že by se našel člověk, který by lidi uměl umírnit a zbavit je těchto manipulativních vlivů. Třeba by se mi to mohlo nějak podařit. Pak by přímé ovlivňování dění lidmi mohlo být celkem fajn.

22.2.2018 - Další kontaktování (ASO - Asociace samostatných odborů)

Pamatuji si, že mi byly jednou doporučeny nějaké odbory. Nevím, jak se přesně ta stránka jmenovala, ale podařilo se mi najít nějakou asociaci odborů, tak jim napíši.

Dobrý den,

jsem programátor technolog, ale poslední dobou se zajímám o to, jak zajistit i dělníkům důstojné živobytí a přemýšlím, jak zespravedlnit ekonomický systém ne jen v Čechách, ale celkově ve světe.

Je to už rok, co si píši deník, kterého jsou součástí dialogy s ostatními a i mé úvahy. Mám rozpracovaný vlastní internetový systém na vlastní technologii, který jsem pojmenoval Eden a měl by realizovat to vše včetně přímé demokracie.

Pro ukázku běží prozatím zde zatím na pomalém serveru:
http://eden.jkali.cz/

Je tam pár prezentačních videí.

Tento měsíc jsem si zkusil práci v Globusu jako pekař, ale protože vycítili, že to tam chci reformovat, tak mě vyhodily. Nesouhlasil jsem s tím, za jakých okolností tam dělníci pracují. Přijde mi to velmi málo finančně hodnocené a pokud jde o nahraditelnost pracovníků, tak je to také špatné. Můj názor je, že na těchto pracovištích by měla být práce organizovaná z nějaké společné státní centrály, aby se lidé mohli více na pracovištích střídat a nehrozilo zblbnutí ze stejnorodé činnosti.

Své dojmy z práce v Globusu jsem popsal v tomto díle svého příběhu, kde bude i případný dialog s Vámi:
http://jkali.cz/data/podnikani.pdf

Pokud jde o podporu ostatních politických stran, tak už se mnou sympatizují Rozumní, Svobodní, myslím že Aliance Národních Sil a dokonce pan Okamura mi sám napsal pozdrav „Váš Tomio“.

Pokud Vás v něčem můj projekt zaujme, tak můžete šířit dál či mi dát odezvu, co se Vám třeba nelíbí.

Děkuji.

22.2.2018 - Muži milují silné ženy, do doby, než z nich vytáhnou raněné chlapce

Tento článek jsem zahlédl dnes na Facebooku.

http://www.vendulakocianova.cz/muzi-miluji-silne-zeny-doby-nez-nich-vytahnou-ranene-chlapce/

Už jsem to jednou přečetl, ale budu si to muset prostudovat podrobněji, protože je to docela složité a snad se to ani nehodí na mě. Copak já jsem nějaký raněný chlapec, že mě přitahuje zrovna silná žena? Určitě si připadám tak trochu jako dítě, ale ne raněné.

Zuzka je určitě silná žena. Nevím, jak moc je inteligentní, ale pokud jde o intuici, tak mi připadá úplně skvělá. Jako kdybychom byly k sobě stvoření. Nemůžu se jí ale plést do života. Myslím, že jsem předurčen k samotě. Něco jako Aragorn a nebo Frodo, když jsou pronásledováni Sauronem a nesmějí si dovolit mít přátele.

Zvláštní bylo, že z těch mladých kluků na Zuzku neustále někdo dorážel. Nevím, co to mělo znamenat, zda nějaký kamarádský vztah a nebo pokus o navázání vztahu. Přijde mi, že k takovým se Zuzka nehodí a kdyby s takovým klukem byla, tak by se to časem rozpadlo. Například jeden kluk Pepa, který měl také tetování a piercing, tak byl jeden z těch co na ní doráží. Když jsem se zmínil, že se mi líbí Zuzka, tak řekl „Cože ta pokérovaná?“. On mi říkal, že tohle rozhodně není holka pro něj. Tak nevím, co toto kočkování znamená. Bude mi chybět, ale co se dá dělat. Tak už to je.

22.2.2018 - Další kontaktování (Podnikatelské odbory)

Toto je ta stránka s odbory, kterou jsem původně hledal.

Dobrý den,

jsem programátor technolog, ale poslední dobou se zajímám o to, jak zajistit i dělníkům důstojné živobytí a přemýšlím, jak zespravedlnit ekonomický systém ne jen v Čechách, ale celkově ve světe.

Je to už rok, co si píši deník, kterého jsou součástí dialogy s ostatními a i mé úvahy. Mám rozpracovaný vlastní internetový systém na vlastní technologii, který jsem pojmenoval Eden a měl by realizovat to vše včetně přímé demokracie.

Pro ukázku běží prozatím zde zatím na pomalém serveru:
http://eden.jkali.cz/

Je tam pár prezentačních videí.

Tento měsíc jsem si zkusil práci v Globusu jako pekař, ale protože vycítili, že to tam chci reformovat, tak mě vyhodily. Nesouhlasil jsem s tím, za jakých okolností tam dělníci pracují. Přijde mi to velmi málo finančně hodnocené a pokud jde o nahraditelnost pracovníků, tak je to také špatné. Můj názor je, že na těchto pracovištích by měla být práce organizovaná z nějaké společné státní centrály, aby se lidé mohli více na pracovištích střídat a nehrozilo zblbnutí ze stejnorodé činnosti.

Své dojmy z práce v Globusu jsem popsal v tomto díle svého příběhu, kde bude i případný dialog s Vámi:
http://jkali.cz/data/podnikani.pdf

Pokud jde o podporu ostatních politických stran, tak už se mnou sympatizují Rozumní, Svobodní, myslím že Aliance Národních Sil a dokonce pan Okamura mi sám napsal pozdrav „Váš Tomio“.

Pokud Vás v něčem můj projekt zaujme, tak můžete šířit dál či mi dát odezvu, co se Vám třeba nelíbí.

Děkuji.

22.2.2018 - Pokračování v programování

Když jsem šel dělat pekaře, tak jsem nebyl úplně finančně na dně. Jen jsem chtěl mít už nějakou jistotu. Nějaké peníze ještě mám a tak i prostor na dotažení vývoje do nějakého prezentovatelného stavu. Nějaký ten měsíc si mohu dovolit být ještě nezávislý, tak toho využiji. Zítra se pustím do práce. Oslovovat další organizaci asi prozatím nemá smysl.

23.2.2018 – Malý vtípek

1. Bez ohledu na chlupatost, když muž řekne tohle, má prostě koule :-D

Ráno jsem viděl takový hezký vtípek. Dám sem pár obrázků.

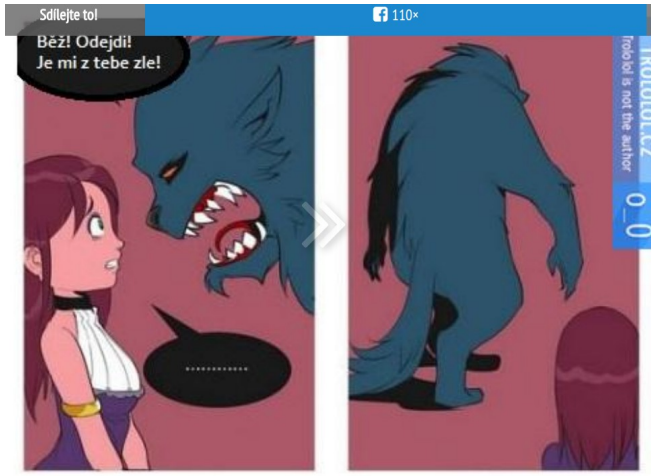

I když to byl pokus o vtip, tak ten konec se mi vůbec nelíbil, tak že ho sem dávat nebudu.

23.2.2018 – Tibetské mísy

Včera jsem šel do kavárny Jiný svět na koncert v hraní na tibetské mísy. Nějak se ke mně tato informace dostala přes upozornění na Facebooku. Byl jsem na tom už posledně i když v jiné budově. Posledně mě to tolik neoslovilo. Asi jsem byl dále od těch mís a nebo to prostředí pro mě nebylo tak příjemné, jako včerejší kavárna. Byly tam ty dvě dívky, o kterých jsem se už v mém příběhu zmiňoval. Psal jsem o nich, že na mě působí urozeným dojmem a že přišli do čajovny nějak tou dobou, co byl minulý rok Valentýn a Jarka měla narozeniny. Bavili jsme se tehdy o takových různých esoterických věcech. Třeba mi tehdy říkaly, že v Počátkách u Žirovnice, odkud vlastně pochází můj otec, tak tam je u tábora Kateřinky nějaká vila, kam snad jezdí nějací bohatí Ilumináti se zotavovat. Bylo mi divné, jak můžou mít nějaké takové informace. Povídali i o tom, že snad přijde nějaký muž a všechny je zalije svojí energií. Mám za to, že jsem něco takového zaslechl, ale kdo ví. Třeba jsem si jen něco špatně vyložil.

Koncert na tibetské mísy mě ale tentokrát už celkem zaujal. Už to na mě působilo více relaxačně. Říká se tomu meditace a já si tento stav dost zaměňuji s relaxací. Dokonce jsem slyšel jednou od jednoho chlapa, který si říká Alaje 777 a prý je inkarnovaný plejáďan, tak že meditace je v podstatě jakákoliv odpočinková činnost, která nás uvolňuje a posouvá to duši ve vývoji dále. V tomto bych s ním celkem souhlasil. Ten chlapík, co na mísy hrál, tak prý pracuje v Globusu. Moc lidí do té kavárny nepřišlo, tak mu alespoň udělám takto reklamu. Nepřipadá mi to nijak špatné.

Hráli na to Miloslava Jirouchová a Jiří Tůma.

http://hudbazivota.cz/

Po skončení jsem už se chtěl rozloučit a jít domů. Holky mě ale zastavily, že bych s nimi mohl prohodit pár slov. Přišlo mi to jako dobrý nápad. Zmínil jsem se, že jsem pracoval v Globusu jako pekař, ale vyhodili mě, protože se jim asi zdálo, že to tam chci reformovat. Také jsem se jim zmínil, že jsem si tam našel holku, která se mi líbí. Oni mi řekli, že to ony jsou stále svobodné. Ptali se mě, proč jsem jí nepřivedl sebou. Pravda je, že mi Zuzka řekla, že jediný její zájem je její práce a syn, ale nepozval jsem jí z toho důvodu, že se bojím si s ní něco začínat vzhledem k tomu, jaké aktivity provádím a nechci jí ohrožovat. Nejsem si jist, zda je obrácená ke Kristu a pod jeho ochranou a do tohoto žádného člověka nemůžu nutit. To o tom Kristu jsem jim ale neříkal. Pověděl jsem jim, že se mi ale ozval Tomio Okamura, že by se mnou chtěli spolupracovat, tak z toho byly udivené. Pověděl jsem jim, že ta pekárna funguje tak trochu jako seznamovací agentura co vím od bývalé kolegyně, ale jsou tam převážně ženy. Jedna z těch holek mi vyloženě řekla, že **teď by tam už nešla, když tam nejsem já**. Byl jsem z toho trochu zmaten. Krátce na to jsem se rozloučil a odešel. Obě jsou hezké, inteligentní urozené holky. Nemůžou mít

snad problém najít si někoho. Já už jsem zadaný, protože ze Zuzky vyzařuje něco, co mi doplňuje sílu a Zuzka je v tomto jaksi unikátní. Mám z ní docela velký respekt. Když mi řekla, že nechce, abych zveřejňoval její fotky z Facebooku, tak byla velice důrazná. Připadal jsem si před ní jako malé štěně, co udělalo z nerozvážnosti loužičku na koberci. Nevěděl jsem jaké smutnější oči na ní mám udělat, aby mě nějak nepotrestala. Opravdu tuto holku nechci nikdy v životě ničím naštvat. Omluvil jsem se jí dvakrát. Jednou po tom co mi vynadala a pak podruhé, když jsem kolem ní později procházel. Pak už to bylo dobré a usmáli jsme se na sebe.

Ta co mi řekla, že nepůjde do pekárny, když už tam nejsem já, tak jednou se stalo, že mi volal její přítel. Říkal mi, že je to teď mezi nimi nějaké špatné a zda se mnou nějak nekomunikuje. Řekl jsem mu, že se mnou nekomunikuje. Pouze mě pozvala na nějakou akci. Povídal mi o ní, že jí má hrozně rád a že s ní chce být. Já mu říkal, ať se nebojí, protože já neničím vztahy a ona ani není můj typ. Tak jsem ho nějak uklidnil. Vážil si toho. Jednou jsem u něj byl a povídal mi o ní, že ať udělá co udělá, tak všechno je podle ní špatně. Ona mi zase včera říkala, že už s ním není, protože hodně chodil do hospody. To je složité. Podle mě by se k sobě hodili, ale asi je to zase o tom, že se neobrátili ani jeden z nich ke Kristu. Pak jsou ty drobné chyby hrozně znát a ničí to vztah. To je jedno, kolik člověk udělal přešlapů v životě. Když poprosí Krista o odpuštění a rozhodne se snažit žít podle jeho zásad, tak se kvalita života a vztahů rozhodně zlepší. U mě to bylo zrovna tak.

23.2.2018 – Pohled z Prahy

Nevím, jestli poslední dobou mě přepadá nějaká paranoia či co. Tenhle příspěvek jsem dnes zahlédl na Facebooku úplně jako první nad sekcí sponzorovaných příspěvků. Vždycky když tohle nastane, tak to beru jako takový vzkaz, kterým bych se měl zabývat. Na fotce je můj brácha s nějakou holčinou. Na tom není nic zvláštního, ale divný je ten nadpis. „Skvelej vikend se skvelym kamaradem“. Já nevím, co si o tom mám myslet.

Jde jenom o Prahu. Kdyby to byla nějaká fotka třeba z Dubaje, tak to asi bude opravdu skvělé. Mě se nějak nezdá ten vzkaz. Někdo říká, že mezi mužem a ženou neexistuje kamarádství. Podle mě existovat může, ale když už je to skvělé kamarádství, tak to přeci kamarádství není. Trochu mám o bráchu strach. Co jsem koukal, tak ta holka je docela pohledná. Na Facebooku nemá ani české jméno. Třeba už si konečně našel nějakou, se kterou bude šťastný, to bych mu přál. Jen ale aby mu něco neprovedla. On je takový, že si třeba začne vztah a pak před svojí holkou příliš blízce vtipkuje s jinou po telefonu. Některé holky jsou na to háklivé.

Volal jsem schválně bráchovi a on to nebral. Pak mi ale později zavolal a byl v pohodě. Prý tuhle holku už zná snad deset let. To sice nic nemusí znamenat, ale asi je to v pohodě.

To bylo myslím nějak před vánoci, co mi brácha řekl, že to mé bydliště začíná být nebezpečné. Nechtěl by se zaplést s nějakou mafií. Dal jsem mu za pravdu. Souhlasil jsem s ním, že je nakonec dobře, že tam bydlím sám. Brácha a mamka věří svým způsobem v Boha, ale nevím, zda je to na tyto mé akce dostatečné. Obzvlášť teď s tím mým incidentem v Globusu.

23.2.2018 – Setkání Pirátů

Dostala se ke mně informace o setkání pirátů v neděli. Na tom jsem ještě nebyl, tak se tma schválně podívám. Úplně se nechci přidávat do žádné politické strany. Mám v sobě nějak zakořeněnou nestrannost, ale nakouknout tam můžu.

23.2.2018 – Všude samé nesmysli

Tak už se mi ozvali i z DSSS Mělník a docela pozitivně. To mě těší.

Pokud jde o holky, tak se ke mně moc pozitivní informace nedostávají.

Ten článek na straně 45 jsem si ještě neprostudoval, ale nesouhlasím s tím, že by Zuzka nebyla pro mě ta pravá. Nesouhlasím, že by mě časem omrzela. Dnes mi volal ten kamarád, co mi říkal, že v Globusu nevydržím dlouho. V tomhle měl perfektní odhad. Co mi ale řekl dnes, tak v tom byl podle mě naprosto na omylu. Prý že se ke mně Jarka hodí víc než Zuzka. To nechápu, jak na tohle mohl přijít. Co pro mě Jarka udělala? Jak mi pomohla? Jenom mě srazila na dno. A ta předchozí mě jenom popletla. Obě Jarky kouří a Zuzka nekouří. Moje mamka se s nevlastním taťkou oddálili, protože on kouřil a ona ne. Pak do toho přišla jiná žena a rozvedli se. Nebudu dělat tu samou chybu.

Zuzka mě tak nějak vlila novou krev do žil a už zase funguji. Docela se mi i teď více daří.

Já nepotřebuji ženu, která bude nějaký terminátor s katanou a nebo velí supervojákům. Potřebuji takovou, která mi dodá sílu a třeba bude mít různé známe, ke kterým mě bude umět dostat.

24.2.2018 – Novinky v čajovém ateliéru

Musím zase udělat kamarádovi Martinovi reklamu. Vlastní Čajový ateliér. Už mě několikrát pozval na dýmku, tak mu to alespoň vynahradím takto. Člověk, který to s ním buduje, tak říká, že Martin má nejhezčí čajovnu v Čechách. Martin to sice popírá, ale takto mi to bylo řečeno.

Výše je nový stůl vyrobený z jednoho kusu dřeva.

Nové meditační polštářky.

Socha Buddhy.

24.2.2018 – Něco je špatně

Kytky pro Zuzku už smutně uvadají. Myslel jsem si, že se tím přestanu zabývat a budu se věnovat dále programování. Teď mi nějak není moc veselo. Zuzku už jsem neviděl několik dní. Na to, že jsem bez práce a peníze mi dochází, tak mě napadají hodně zvláštní myšlenky. To mě ještě nikdy nenapadalo. Mám takovou zvláštní potřebu roztlouct Zuzce v bříšku alespoň jedno malé srdíčko. Jako kdybych měl mít s ní dítě.

Jednou mi jeden kamarád povídal o svém známém. Prý na něj přišlo období, kdy už se přestal o holky zajímat a najednou jako blesk z nebe nějaká přišla a měl hned děti.

Zuzka se mnou nekomunikuje a já jí nebudu psát. Nemyslím si, že bych s ní měl něco řešit. Ty obavy o její bezpečí byly podle mě zbytečné. Přeci v Bibli je psáno, že na Izraelských horách je bezpečno. Tam se nikomu nic nestane. Izraelské hory jsou lidé věrní Bohu. V bezpečí bude se mnou i když budu řešit to, co řeším.

25.2.2018 - Neobvyklá úvaha

Včerejšek byl na mě nějak melancholický. Poranila se nám jedna andulka a teď ještě do toho ty uvadlé kytky a Zuzku už nevídám. Ještě k tomu, jak byla sobota, tak to zásadně nepracuji.

Musím vyřešit tu zapeklitou hádanku a pak už snad budu mít pokoj na programování.

Článek na stránce 45 má titulek „Muži milují silné ženy, do doby, než z nich vytáhnou raněné chlapce“. Tento článek si nasdílela jedna kamarádka, která si poslední dobou dává do příspěvků všelijaké takové citáty týkajících se vztahů. Například včera jsme tam četl toto „Muži využívají lásku kvůli sexu a ženy využívají sex kvůli lásce“. Toto je pravda asi jen v některých případech podle mě. Bezpochyby jsou typy chlapů, kteří chtějí hlavně lásku a sex pro ně takovou roli nehraje. Já k nim ale nepatřím, proto že zrovna lásku, řekl bych umím rozdávat.

Teď tedy k zavádějícímu článku se zavádějícím nadpisem „**Muži milují silné ženy, do doby, než z nich vytáhnou raněné chlapce**“.

Tohle platí pro, řekl bych, typické chlapy, kteří hledají u typické ženy něhu a lásku, ale silná žena je svou intuicí zmátla, protože třeba ani sama neví, koho chce a oni také nevědí co úplně hledají. Pak to dopadne tak, jak to dopadne a ten vztah nevydrží.

Článek budu psát modře a černě ho komentovat.

Většinu mužů přitahují silné ženy. Někdo si na ni troufne jiný jen tak z povzdálí kouká a představuje si, jaká je asi v posteli, ale všichni jsou nějakým způsobem vzrušeni. Silná žena jim nedá spát. Když je ještě navíc krásná, způsobí v mužských hlavách úplnou paniku. Buď probudí odpor, nebo nekontrolovatelný chtíč.

To potvrzuje ten jev, který jsem viděl v pekárně se Zuzkou. Většina mladších kluků na ní dorážela. Jednou jsem tam zaslechl od jednoho z nich, jak říká druhému „Tobě není hanba týrat ženskou?“ a on odpověděl „Proč ne?“. Doráží na ní a líbí se mu, ale rozhodně tenhle typ se k ní absolutně nehodí. Dva dominantní jedinci prostě k sobě nepasují a časem by si to uvědomil. To je odpověď přímo z praxe na první odstavec článku.

Obklopuji se silnými ženami a všechny mají nebo měly stejný problém. Mít spokojený vztah. Protože se samy sebe nebojí, začínají s nápravou nejprve u sebe. Hloubají se v tom, co dělají ve vztahu špatně, jak se mohou zlepšit, kde se zapomněly, kde mohou vylepšit svůj charakter. Prostě a jednoduše, jak udělat partnera šťastnějšího.

Tento typ holek se snaží asi hodně vyjít vstříc svému partnerovi. To je chválihodné, ale když nenatrefí na toho správného, tak to musí vést jen k vyčerpání. Pokud přitahují většinu chlapů, tak se jim asi snadno stává, že nenatrefí na toho správného.

Často je to stojí nemálo sil. Silné ženy, které chtějí spokojený partnerský život, se často dostanou až na samou hranici sebemrskačství, kdy neustále hledají chyby jen na sobě a idealizují si partnera. Nakonec skončí vyčerpané, ponížené, sešlapané a s hrůzou si uvědomí, že zapomněly samy na sebe. Znova se najdou, vyrostou, získají vnitřní energii, náboj, kreativitu a to ještě větší než s předchozím partnerem.

To vlastně potvrzuje co jsme napsal. Někdy mi na Zuzce trochu přišlo, že mění svojí povahu. Ideální by bylo, kdyby byla prostě taková, jaká je sama sebou a nic nehrála. Taková se mi bude líbit nejvíce.

Čas na nalezení božského v sobě

Muž je však o tuto její energii obrán a je nucen se sám plácat v tom, co mu žena poodkryla. Setkání s touto ženou je pro muže taková pomyslná smrt před nalezením Boha. Přišel o iluze o sobě samém, zjistil, že je ve svém stávajícím životě nespokojen, přišel třeba i o práci a v konečném důsledku o přítelkyni. Nemá nic, co by stálo za řeč a to je ten nejlepší startovací můstek pro nalezení Boha v sobě a nastolení harmonie v životě. Protože **MUŽ NALÉZÁ BOHA, AŽ O VŠE PŘICHÁZÍ**.

To s tou pomyslnou smrtí mi připadá docela špatně interpretované. Asi bych to vyjádřil tak, že po těch všech zkouškách ke mně dal Bůh Zuzku jako veliký dar na pomoc do života. Mohu s ní založit rodinu a bude mě dodávat sílu a podporovat. Takto by to bylo přesnější.

Být silnou ženou je těžká řehole

Silné ženy nejsou bezcitné a hrubé mrchy. Naopak. Jsou to extrémně citlivé a empatické bytosti. Mají vyvinutý šestý smysl a intuici extrémně. Často ví, na co jejich partner myslí. Vědí už po pár hodinách či dnech, kde jsou jeho slabé stránky a s čím se v životě potýká. Silná žena hned pozná, co muž skrývá za bolístky, ale taky ví, jak mu s tím pomoci. Čeká, až je muž ochoten se na sebe podívat z nadhledu a odstranit ze svého života to, co jej tíží a co už nepatří do jejich vztahu. Když už má silná žena nabytou vnitřní moudrost, tak na slabé stránky svého partnera neupozorňuje. Jen systematicky svým vlastním životem a přístupem vytahuje nitku po nitce to, co je třeba zpracovat. Dělá to většinou nevědomě. Jen tím, že občas něco prohodí, zažije, projeví se přirozeně. Už to stačí, aby snadno a lehce dosáhla tam, kde se muž nechtěl ani podívat. **Do pekla sebe sama**.

Myslím si, že s tímhle já problémy nemám. Kouknout se sám do sebe. Nemám problém o sobě psát veřejně. Nevím, za co bych se měl stydět. Možná naopak toto někomu pomůže. Třeba něco z toho, co píšu může někoho inspirovat v jeho životě. Třeba je to i pro někoho užitečné, že takto píši. Kamarád mi řekl, že je to zajímavé psaní, tak proč v tom nepokračovat. Jeden známý mi doporučil přečíst si knihu světla a pravdy od Renaty Olšové, že prý to mě posune po duchovní cestě dál, ale varoval mě, že tu knihu málokdo přečte až do konce, protože je k lidem tvrdá. Přečetl jsem jí jako nic. Nesouhlasil jsem jen s některým výklady, které Krista neuvádějí jako výkupní oběť, ale jinak pokud jde o sebekritiku, tak jsem neměl problém.

Kámen úrazu. Muž je odhalen

Muž nesnese, když je odhalen. Vybudoval si za svůj život určitou masku, kterou okouzluje každou

ženu. Při povrchních vztazích zůstává vždy neodhalen, ale co když si do života přitáhne ženu, která ho dokáže odhalit i po pár dnech a ještě ho milovat? Se všemi jeho slabostmi a chybami? Neuvěří tomu. V rámci zachování si vlastní tváře začne být buď agresivní a pokusí se ženu ponižovat nebo ji začne ignorovat, psychologicky napínat a vyčerpávat a jinak trestat. Aby si uvědomila, že její přirozenost se mu vlastně příčí a zasahuje ho tam, kde už není ochoten se vidět. Nakonec vztah jeden či druhý ukončí a oba jsou zasaženi. Žena nedůvěrou, slabostí a neochotou muže přiznat si, kde svá slabá místa má a muž zůstává dál nahý, cítí se zraněn a je nucen řešit si své bolístky sám.

Tak tohle rozhodně není můj případ. Já se před nikým nepřetvařuji. Nějak tuším, že se líbím holkám, ale vždycky jsem si lámal hlavu s tím, proč holky tolik nepřitahují mě. Někdo by si o mě myslel, že jsem třeba homosexuál. Nejsem homosexuál, ale prostě hledám holku, která je něčím zvláštní. Která čímsi vyniká.

K čemu to vlastně všechno je?

Na „silnou ženu“ nikdo nezapomene. Když přijde muži do života, je to většinou něco, co ještě nezažil a bývá to nejvíc transformující vztah. Pro ni je to další zkušenost a dílek do skládačky s názvem „sebeláska“, kterou si buduje celý život. Pokud je muž ochoten přiznat, že nějaké slabosti má, ona ho vyzdvihne na světlo a pomůže mu, aby se viděl ve stejně božském, tak jak vidí ona jeho. Podá mu pomocnou ruku a řekne „pojď, lásko, ukážu ti, jak úžasný jsi. To všechno kolem jsou malichernosti.“ Pakliže si muž svou slabost a zranitelnost nechce přiznat a dále hraje role, na které byl zvyklý, nastává kolotoč utrpení obou. Z jeho strany obviňování a nemožnost se hnout dál, z její strany zrada z nepochopení a marnost konání.

Myslím si, že s tímhle problémy nemám. Přiznat si své slabiny.

Nebojíte se silných žen, bojíte se sebe.

Muži pokud vás přitahují silné ženy, je to proto, že vaše duše podvědomě vyhledává, aby už bylo na světlo světa nekompromisně vytaženo to, co jste zatím tak úspěšně před sebou skrývali. Věřte, že setkání s takovou ženou bude nádherné, ale také bude velmi bolet. Ne proto, že ona vás raní, ale proto, že uvidíte jasně své vlastní bolístky, hradby kolem srdce, nepodařené vztahy s rodinou, ego masky a těžko budete něco skrývat. A to chce odvahu. Velkou odvahu.

Jak jsem napsal výše. V tomhle tom si docela věřím. Nemám problémy na sobě pracovat, ale to rozhodně není jediný důvod, proč mě tato holka přitahuje i když je to asi jeden z těch hlavních. Hlavně si myslím, že k sobě ideálně pasujeme a doplňujeme vzájemně své nedostatky. Rozhodně je nesmysl prohlašovat, že vztah se silnou ženou nikdy nevydrží, protože to by pak nebyl nikdo, kdo k nim patří. To tak ale není. Každý podle mě k někomu patří. Ono to ale přímo takto formulováno asi nebylo. Ten titulek je jen takovým varováním.

Sebe zvládne málokdo

Takové ženy jsou často vztahy velmi unavené, protože do každého vztahu dají vše, veškerou svou energii a když vztah skončí je to pro ně jako ztracený miliardový projekt. Pokaždé doufají, že teď už je to do konce života. Často pak slyší „ zase tě nezvládl, no jo, tebe zvládne málokdo.“ Ale opak je pravdou. **Sebe zvládne málokdo**. Podívat se jaký jsem, je ten nejtěžší úkol k pochopení na tomto světě. Pakliže není vůle k práci na sobě, není nic, co by vztah s takovou ženou mohlo udržet. Ale nic není náhoda. Pakliže tato zkouška není pochopena, přijdou další a důraznější.

To je hezky napsané. Já jsem ale ten typ člověka, co zrovna na sobě chce pracovat a nějak jsme vycítil, že Zuzka právě tento typ vyhledává.

Neokrajujte se, nejste shnilé jablko

Silné ženy, nestyďte se za to, jaké jste. Často býváte osočovány z čarodějnictví, z toho, že s vámi nejde vydržet, ale bez vás taky ne. Nesnažte se ze sebe ukrajovat a přizpůsobovat se. Učte se pokoře, lásce a trpělivosti. Každý má svou cestu, a když vás někdo zase nedá, nezoufejte. Vždyť je to krásné. Nepřestávejte věřit tomu, že na světě existuje někdo, kdo má odvahu poprat se sám se sebou, kdo je ochoten přijmout vaši přirozenost a sílu a nechá se vámi vést do té nejčernější tmy a pomůže vám pak na oplátku najít cestu zpět ke světlu. Ruku v ruce, uzdraveni a šťastni.

To je hezky napsané.

Amen.

25.2.2018 - Anděl s ďáblem v těle

Včera jsme byly s mamkou a bráchou na obědě. Brácha se zmínil o té holčině, na kterou jsem ho upozorňoval a dal mu i přečíst stránku 52. Říkal mi že tam se neskrývá nic špatného. Tu holku zná z Moravy už docela dlouho.

Možná, že opravdu o nic nejde, ale každopádně mě hodně zarazil její profil na facebooku. Vedle své fotky tam má ještě ten obrázek, co je nalevo. Hrozně mi to někoho připomnělo. Nebýt té mé zkušenosti s Jarkou, tak si toho asi ani nevšimnu. Je tam kotě jakoby andílek a vrhá stín s rohy, se zlýma očima a čertovským ocasem. Třeba v tom opravdu nic není a jen jsem zdeformovaný nepříjemnými zkušenostmi. Tu fotku prý vyfotil sám brácha, ale na Facebook jí dala ona po tom, co se rozhodl jí to poslat.

25.2.2018 – Nejdůležitější vlastnost u ženy je charakter

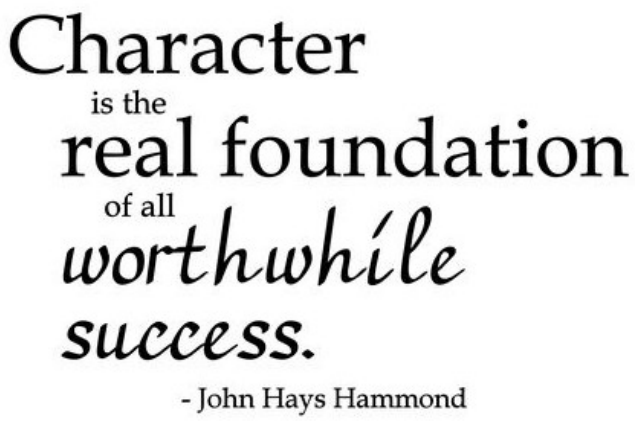

Jednou jsme se bavili s jedním mým bývalým kolegou o ženách. On mi položil otázku, jaká je nejdůležitější vlastnost u ženy. Má odpověď byla v tom smyslu, že je to individuální záležitost. Pro každého to může být jiné.

On s tím nesouhlasil a řekl, že je to charakter. Když se nad tím zamyslím, tak všechny holky, které mě nějak zaujali, tak měli určitý charakter a nebo se tak snažili působit. Ono na tom asi něco pravdy bude. Nejvíce charakterní mi z nich připadá Zuzka. Když holka příliš často střídá partnery, tak si tím může omezit do budoucna výběr. Když jen od druhého přijímá a neplní sliby, tak je to také dost špatný charakter.

Na druhou stranu jsou situace, kdy třeba některé holky dělají takové vtipy, že se tím docela shazují. Ono je to možná pro někoho k pobavení, ale mě přijde, že partnery takové jednání docela odpuzuje.

Vtipy asi opravdu sem tam neuškodí, ale co je moc, to je moc. Na Zuzce se mi líbí, že ani žádné vtipy nedělá. Myslím, že ona by se tím jen shazovala. Stane se, že má občas takovou tvrdší mluvu, ale to není rozhodně totéž, jako se shazovat nějakými vtipy.

Docela tím dává najevo svojí silnou osobnost a to se mi líbí.

Tohle bych bral jako takové doporučení pro ty holky, které si stěžují, že stále nikoho nemají.

26.2.2018 – GFX2201 Paralyzér

Tato dívka si mě přidala do přátel. Tento typ holky mě naprosto nemůže zaujmout. Toto jde úplně mimo mé představy o ženě, kterou chci. Je moc ženské povahy. Netvrdím, že nechci půvabnou a nebo že chci mužatku, ale nechci tento typ.

Představy o mé ideální ženě jsou úplně jiné.

Když jsem se dostal do pekárny v Globusu, připadal jsem si tam takový nehybný. V cizím prostředí. Úplně jiná společnost. Společnost pohyblivých lidí převážně žen i celkem temperamentních. To je mi příjemné. Nevěděl jsem, jak tam na mě asi koukají. Možná hloupě. Připadal jsem si takový neschopný dělat tuhle práci.

Třeba si říkaly. „Co je to za pařez?“, „Kdo to sem dovalil?“. Nevím, možná že ne. Pak jsem viděl Zuzku. Působila na mě hrozně příjemně. Přišlo mi, že má nějak výrazně silnou osobnost a ten typ povahy, co se mi líbí. Říkala, že je unavená a špinavá. Jako kdyby to byla nějaká skromná popelka. Říkala, že si zapálí jen občas. Něco mě na ní zaujalo.

Nějak mě napadlo, že bych jí mohl zkusit sbalit. Asi je nějakým zázrakem svobodná.

(teď budu přehánět)
Napadlo mě využít svůj dlouholetý projekt v kombinaci s tím, že jí povím, že jsem nikdy s žádnou ženou nebyl (to je pravda, nebyl jsem s žádnou). Speciální pistoli na balení **GFX2201 Paralyzér.** Pistole má speciální operační systém navržený na super přesné zaměřování. Dva procesory po osmy jádrech. Poháněné na volnou energii. Celé je to chlazené tekutým dusíkem. Tři laserové zaměřovače, že by i predátor vybledl závistí a zezelenal vztekem. Přemýšlel jsem, že to nechám vyrobit v NASA. Třeba by to dokázali. Možná. Jenom že bych musel vykrást Rotschildy, abych se doplatil. Tak jsem to nakonec vyrobil u mě doma sám v pokojíku.

Když jsem vyděl Zuzku, tak mě napadlo to na ní použít. Vytáhl jsem to a začal vzpomínat, jak se to používá. Bylo to celé zaprášené, tak jsem začal s tím šermovat, abych to oprášil. Byl jsem hrozně pomalý. Ona je hodně rychlá a mnohem silnější než já. Snadno mě přepere. Než jsem se rozkoukal, tak mám holé ruce a třepu se v síti zavěšený na stromě. Povídám si „No to snad ne. To je můj celoživotní výtvor, který jsem použil jen párkrát za život a ona mi provede tohle.“. Nevím, jak se z té sítě dostat. Lanko je hrozně pevné. Zámek je ovládaný vzdáleně přes Bluetooth. Doufám, že jí někdy napadne, na co je to tlačítko dole pod rukojetí. Už jsem se přestal třepat v síti a jen v ní bezvládně visím. V sobotu jsem začal trochu kňučet. Možná mě v tom nechá zapleteného po zbytek života? Nebo třeba přijde a empaticky mě vysvobodí. Já sám bych jí v tom nechtěl nechat dlouho.

26.2.2018 – První setkání s Piráty a celkově s politikou

Setkal jsem se včera s Piráty a jejich sympatizanty. To bylo vlastně poprvé, co jsem tak nějak nahlédl naživo trochu do politiky. Znal jsem to vždycky jen z televize.

Je hrozně zvláštní, jak já se do všeho hrnu po hlavě. Do programování. Když se mi líbí nějaká holka. Celkově asi jakákoliv výzva. Mám v sobě asi nějakou energii, která mi umožňuje překonávat výzvy i když třeba nemám moc znalostí a zkušeností. Včera jsem si uvědomil, jak jsem vlastně do politiky nezasvěcený. Pomalu se chystám sjednocovat politické strany. Možná, že se mi i začíná dařit. Přitom vlastně neznám základní pojmy. Na to co jsou to komunální volby jsem se ptal poprvé včera na setkání. Ti lidé mi připadali hrozně slušní. Hrozně začlenění v systému a opatrní na to co se může a co ne. Připadal jsem si mezi nimi jako nějaký divoch.

Nelíbí se mi něco na Globusu a kdybych měl možnost, tak to tam s nějakou výkonnou mocí dojdu změnit. V Globusu bych ale nic nezměnil, protože tne člověk, co tam pracuje je jen obyčejný zaměstnanec. Napadne mě klidně, že bych mohl vydávat nové zákony, kdybych mě nějakou vojenskou moc. Bez ohledu na zajeté standardy.

Připadám si hrozně naivní i když možná schopný. Já tu sebereflexi snad doopravdy postrádám a jsem zasažen chorobou megalománie, která se vyznačuje neomezenou sebedůvěrou. Nějak do tohoto světa nezapadám, ale to neznamená, že tu nemám své poslání a že to jak se chovám je špatné. Musím se trochu sžít s tímto světem.

Na pirátech mi přišlo docela dobré, že si uvědomují silné i slabé stránky svojí značky. Nechtějí nikoho nutit do toho, aby nosil jejich značku i když s nimi sympatizuje. V některých městech jim dělají i problémy. Toto je asi můj důvod, proč nechci být v žádné politické strany. Když se stanu členem, tak mé značka, kterou pracně buduji, tak zmizí a budu zakryt jejich pověstí, která ale nemusí být všude dobrá. Když zůstanu nazávislý, tak nebudu moci kandidovat do žádných komunálních voleb. To ovšem neznamená, že jim nebudu moci pomoci zvenčí.

Na Pirátech je zvláštní, že nepřijímají žádnou pomoc. Chtějí do toho jít samostatně a nechtějí spolupracovat s žádnou politickou stranou. Nějak jsem se nechtěl ptát proč. Každopádně se mi ze schůze jen potvrdilo, že opravu asi nejsou podplacení žádným Sorošem a podobnými. Připadá mi, že to fakt jsou lidé jako já, kteří to dělají jen z dobré vůle a chtějí, aby byly lepší podmínky kolem nás.

Myslím, že s nimi do budoucna budu nějak spolupracovat. Líbí se mi jejich postoje. Každopádně bude asi diplomaticky náročné propojit je s nějakou jinou stranou a možná ani nemá smysl se o to pokoušet.

26.2.2018 – Zasnubovací zařízení

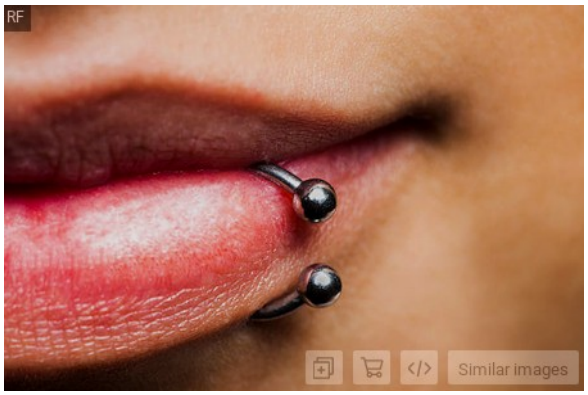

Už jsem se trochu od Zuzky odpoutal. Pomyslné lanko přivázané ke stromu bylo přetržené a dostanu se lépe k programování. Když už někdo nosí snubní prstýnek, tak já jsem si vymyslel, jako že mám na sobě drátěnou síť, co na mě Zuzka vystřelila s mé vlastní zbraně :). Ke snubáku to má sice daleko, ale k piercingu mnohem blíže. Teď si hlavně musím dát pozor, abych po svatbě nevypadal jako Dart Vader. Přeci jen jsem na stránce 66 a ve filmu byl nějaký Order 66.

Zítra je další událost tentokrát na vysokoškolských kolejích. Něco kolem cestování. Jdou tam ty dvě holky, co byly na tibetských mísách. Bylo mi trochu nepříjemné, že mi jedna z nich řekla, že nejde do pekárny, když tam nejsem já. Na druhou stranu bych se měl tyto věci učit ignorovat.

27.2.2018 - Vyčerpání

Já se teď cítím bez síly snad ještě víc, než když jsem do Globusu přišel nemotivován.

Připadá mi to tak, že před některým typem žen, když chlap projeví nepatrnou špetku sebedůvěry, tak zmizí z povrchu světa.

Že by byla Zuzka také nějaký ten Beran ve znamení? Docela mi tu první Jarku připomíná. U těchto holek buď se jim chlap líbí a nebo ne, ale tváří se při tom stejně. Nebo se o to alespoň pokoušejí.

Já ale stejně žádnou jinou nechci.

28.2.2018 – Kdo tedy vlastně jsem a co tady dělám?

Už jsem popsal hodně stránek o sobě, ale stále pořádně nevím, proč to vlastně dělám a jaký to má smysl. Má mi to zajistit rodinu a nebo něco s politikou? Nebo snad obojí? Trochu doufám, že někdo přijde a objasní mi to trochu. Vlastně jsem jednu takovou nabídku možná zaznamenal, ale bál jsem se dozvědět pravdu a obával jsem se zdroje. Možná, že teď je vhodná doba zjistit, co tedy mám doopravdy dělat.

První díl má 139 stran. Druhý 77. Ve třetím jsem plánoval a ten má 62. Čtvrtý je trochu technologický o programování nedokončený a má 31 stran. Pátý jsem asi ani začínat neměl, protože o Edenu budou hlavně asi videa, ale má tři stránky. Šestý je už trochu komunikace a propagace toho, co jsem udělal celkem 177 stran. Sedmý díl mi připadá zatím snad nejvýznamnější, protože v něm píši o ženě, která pro mě má hodně velký význam a jsem na straně 68.

To je tedy celkem 139 + 77 + 62 + 31 + 3 + 177 + 68 = 557 popsaných stránek. Mám jednoho čtenáře, který se mi přiznal, že to čte a že se mu to i líbí. Sem tam mi poví nějaký postřeh. Texty píšu do PDF souborů, protože se to pak dá snadno vytisknout. PDF soubory nahrávám jen přes FTP na web, kde se dají volně stáhnout. Tak že nemám žádný přehled o tom, kolik lidí si to čte.

557 stránek. To už bych se mohl možná začít považovat za spisovatele.

Zvláštní sny poslední dobou

V posledních dnech se mi zdály dva sny, které mě tak trochu šokovali. Z jednoho jsem měl obavy a druhý byl krásný i smutný. Pravda nemusí být ani jeden z nich.

První sen byl takový tmavý. Oddaloval se pohled ze středu místnosti. Byly tam nějaké dvě postavy a jak se oddaloval pohled, tak se odkrývali. Ta jedna postava, co byla vidět z boku, tak jsem byl asi já. Jak se oddaloval pohled, tak se odkrylo i to, co mi stojí těsně za zády. Byla to nějaká postava, ale bylo vyloženě vidět, že je zlá. Jako kdyby se mnou snažila nějak manipulovat? Nebo je to nějaká má temná stránka? V ten moment co se odkryla ta postava, tak zazněl takový děsivý zvuk a já dostal strach, že se do mě inkarnuje někdo špatný a nebo já se někam jinam inkarnuji. Nějak jsem se v ten moment probudil. Nejvíce pod útokem zlých

sil jsou prý ti, co se snaží dělat dobro. Možná, že toto je vysvětlení, proč někteří lidé ze mě mívají strach. Já sám o sobě si nepřipadám nijak zlý.

Druhý sen mi přinesl potěšení i smutek a zdál se mi včera. Byl jsem někde. Ani to nedokážu popsat. Snad u někoho doma nebo co. Byl jsem tam s mamkou, což je zvláštní. Někoho jsem se tam něco dotazoval. Nebyl to snad ani člověk jen nějaký oltář? Bylo mi řečeno několik vět. První, že budu mít klidného chlapce. Druhá, že budu mít sebevědomou holčičku. Třetí, že mé třetí dítě bude, jak jsem pochopil nějak nemocné. V ten moment jsem se otočil na mamku, která to slyšela také a můj pocit byl smýšeně radostný i smutný. Nějak jsem se cítil, že tuto životní úlohu musím zvládnout. I tento sen byl emotivně silný a probudil jsem se.

Spojování se psí povahou a zvláštní ochrana

Snad první člověk, který začal s narážkami do psů byla ta první Jarka. Když se mě pokoušela tehdy ulovit v té hospodě po tom, co jsem dokončil školu. Prvně mi řekla, ať jí udělám program, který jí najde kluka, který bude inteligentní, hodný a milý. Pak vlastně na konci ještě dodala „**a věrný**“. To mě tehdy ještě nenapadlo, jaký význam tento dodatek u této holky má.

To ale nebylo všechno. Když jsme se přesunuli do jiné hospody a seděli jsme spolu u baru, tak na mě dokonce začala fyzicky dorážet. Řekla, ať jí podám brčko a když jsem jí ho podal, tak mi ho hodila do límečku u trička. Ta její troufalost mě dost rajcovala. Měl jsem tehdy trochu delší vousy a ona mě za ně chytila a řekla buďto, že jsem její hlídací pes a nebo jen že jsem hlídací pes. To už si nepamatuji. Nějak jsem to od ní přijal s humorem i když označování za psa se mi moc nelíbí. Pak jsme byly venku a už jsem se chtěl rozloučit s ostatníma. Ona mě chytla za ruku a zvolala „Kaličiiiiii“, jako že abych nikam nechodil, asi. Pamatuji si, že jsem tam s nimi ještě chvilku stál a pak jsem odešel. Krátce na to jsem jí potkal v tom podchodu, kdy my smutně řekla ahoj a mě to nedalo spát. To byla asi poslední kapka.

Pamatuji si, že jsem se tehdy dostal přes kamarády na jedno takové posezení do hospody. To bylo hrozně zvláštní. Bylo tam spousta kluků a snad jen jediná holka a to byla Jarka. No ti všichni kluci v četně mě byly na ní tak nějak natočeni. Nevšiml jsem si, že by tam s ní byl nějaký přítel. Byla hrozně elegantní a něco zvláštního z ní vyzařovalo. I když byla strašně prťavá. Kamarád mi o ní řekl, že má hrozně ráda intelektuály. Také ale řekl, že má ráda drsné chování ze strany chlapa. Když jí drsně uchopí a tak. Prý se to období, kdy koho má ráda nějak u ní střídá. Já jsem si nedovedl představit, jak svojí žnu drsně uchopím. To jde úplně mimo mě. Podle všeho si se mnou chtěla užít asi jen na jednu noc. Když zjistila, že to s ní myslím vážně, tak správně pochopila, že to nemá cenu a snažila se mi to dát najevo. Nakonec se to pokazilo a je to tak dobře.

Nedovedu si představit ani vztah se druhou Jarkou. Jedou si vedle mě přisedla při pracovní době a trochu jsme si povídali. Ona mi vykala i když je o asi o tři roky starší. Hrozně bylo vidět, jak se přede mnou stydí. Když mi ukazovala její obrázky, co namalovala, tak pořád koukala jinam a ne mě

do očí. Přišla mi ale zajímavá tím, jak říkala, že má nějaký bojový výcvik, má doma katanu, miluje Leonarda da Vinci. Prostě jsem si myslel, že si nějak budeme rozumět. Zvláštní bylo, že i při nepřímé komunikaci s ní jsem vídal zajímavé narážky na psi formou citátů, ale třeba se mi to zdálo. Absolutně ne. Tahle holka neví, jak se mnou má zacházet. Když zveřejním její fotky, tak mi to nevyčte, ale zablokuje si mě ve zprávách. Neplní sliby. Kouří stejně jako ta první Jarka. Tuhle ne.

Psal jsem jí, že mám ascendent v raku, aby se ve mně lépe orientovala. Tady jsou charakteristiky: http://horoskopynadasmidova.mysteria.cz/asra.html

Přišlo mi, že se to snaží jen použít proti mně. To že jsem citlivý, věrný a dovedu zajistit rodinu, tak toho si nevážila.

Zvláštní ochrana

Dnes je 28.2.2018 a cítím se příjemně. V noci jsem napsal část této kapitoly a teď po vyspání je mi mnohem lépe. Už i programování pro jednoho mého známého mi jde lépe. Cítím trochu podobný pocit euforie, jako když se mi zdál ten sen o tom, jak mi bylo řečeno, jaké budu mít děti, ale tam to bylo mnohem intenzivnější a jen na okamžik. Napadá mě, jestli to není třeba tím, že Zuzka si to přečetla a nějak jsme se propojily duševně? I když jí nevídám, tak se teď cítím nějak lépe.

Když jsem šel v tom roce 2011 pracovat pro Infinity Systems, tak to byla docela rázná změna. To je ale naprosto něco jiného, než být na škole. Na škole si nikdo nemůže budovat moc pověst. Maximálně ve známkách, ale koho zajímají nějaké známky? Po škole jsem šel dělat práci, kde jsem byl naprosto izolován od lidí a najednou přijdu do zaměstnání. Je tam jeden génius, který si dovede perfektně pamatovat všelijaké údaje z hlavy a je používán na více projektech. Univerzální programátor. Já jsem se stal druhým univerzálním programátorem, tak že jsme tam jeden čas byly dva. Já tak dobrou paměť na údaje nemám, ale řekněme, že mám třeba talent zase na něco jiného. Pak tam je programátor, o kterém také prohlašovali, že je také hodně šikovný ve svém poli působnosti. Dovede rychle a kvalitně udělat práci. Bylo tam více takových schopných programátorů a byly tam i méně schopní. Někteří programátoři, kteří nejsou tak dobří a ani to tak neřeší, tak třeba vynikají více svou vtipností a společenskostí.

Do Infinity Systems tehdy přijímali dokonce přes agenturu Manpower. Byla nějaká krize s programátoray a termíny tlačily. Já si musel najít jinou práci i když jsem byl loajální panu Krijčímu, ale nemohl mě ufinancovat. Manpower byla jedna z nabídek, kterou jsem oslovil a ozvali se mi zpět. V Infinity Systems krátce přede mnou nabraly dva programátory. Jeden šel dělat hlavně na JEF (Jednotná Fronta Prací), což je šílený projekt kdysi založený Vaškem a druhý pracoval na menším projektu pro Panasonic vedeným Vaškem. Oba dva nově nabraní programátoři byly Buddhistického vyznání a oba tam moc dlouho nevydrželi. Jestli to má nějakou spojitost s jejich vyznáním, to nevím, ale od té doby už žádný Buddhista v kanceláři nebyl. Vedoucí kanceláře tehdy ještě nebyl Česťa. Česťa přišel do firmy až asi půl roku po mě a zažil docela kariérní pád, protože před tím, dělal přímo v O2, což je nejvýznamnější zákazník této firmy a navíc dělal vedoucího v oddělení, který dodávalo celkem významně financovaný projekt. Česťa už v O2 si dával za hlavu obraz Lenina a když mu za to někdo z vedení vynadal, tak ho setřel tím, že ho učili, že si máme vážit svých nepřátel :).

Vedoucí v Infinity říkal, že ze mě viděl velký entusiasmus a toho dalšího člověka, co se ubíral u místo, tak už nepřijal. Dal přednost mě. Ředitel místní pobočky mí tehdy podal ruku a řekl, že ho těší. Přemýšlel jsem, zda je to kvůli tomu vysvědčení s vyznamenáními a nebo ho něco zaujalo na mém životopise? Třeba takto vítal každého.

Když jsem nastoupil, tak jsem krátce na to začal dělat pro Vaška s tím druhým nově nabraným programátorem a ještě jedním senior programátorem. Je zvláštní, že na to jakou Vašek má v O2 pověst a za čím vším stál, tak také v O2 už nepracuje a dělá jen malé přištípkaření v externí firmě (Infinity Systems). Úplně jsem se ho nechtěl vyptávat na to, proč to vše tak dopadlo. Vašek se tam stal asi můj nejbližší člověk i přes to, že mu ostatní říkají hanlivě turek. Protože je členem Adventistů sedmého dne, tak jsem se s ním celkem rád bavíval o Bibli.

Má pomoc na projektu pro Panasonic byla oceněna. Brali mě jako zkušenějšího programátora a pomáhal jsem v oblasti grafického rozhraní kolegovi, který byl nedávno nabrán. Ten druhý kolega programátor se soustředil na databázové věci, tak že ty složitější věci týkající se grafického rozhraní jsem musel dělat já. Bylo to tam tak zvláštně rozdělené, že jedna skupina programátorů se zabývala hlavně grafickým rozhraním a ta druhá dělala ten zbytek, pak tam byly analytici, testeři a vedoucí oddělení. Když jsem pracoval sám pod panem Krejčím, tak jsem musel sám řešit vše kolem výroby + testování. Byla to pro mě v tomto ohledu celkem úleva i když práce bylo více. Po tom co jsem udělal složitější část s grafy na aplikaci pro Panasonic, tak se vedení rozhodlo přeřadit mě na jeden významný projekt, který už byl ale pro O2. Musela se předělávat jedna mobilní aplikace, která byla napsaná na platformě pro nějaké telefony Microsoftu. Ty telefony se nějak už přestávaly vyrábět a průšvih byl v tom, kde se teď ta aplikace bude používat. Dohodlo se, že to přepíšou do JavaScriptu, aby to bylo funkční i na klasických počítačích a k tomu navíc se pomocí Cordovy udělá obálka pro Android, která umožní navíc ukládání dat do databáze telefonu, když je technik mimo internet. Teď byla otázka, jaká se využije technologie pro zobrazení a co z toho, co je k dispozici vhodné. Nebudu tu už rozepisovat detaily, protože to není podstatné v této kapitole. Byl to docela problém a já to vyřešil a asi jsem tam hodně stoupl na hodnotě.

Pokud něco takového udělá skromný člověk, tak to nikdo nebude řešit. Já byl skromný, ale nevím, zda jsem to dostatečně dával najevo. Nešlo mi o to se nějak zviditelňovat. Má slabina byla v něčem jiném. Byl jsem hodně asketický vůči alkoholu. Jestli jsem se něco v tomto týmu opravdu naučil, tak to asi bylo pití. Na začátku jsem k tomu měl ale abnormální odpor. I sklenička s malým panákem mi dala zabrat. Cítil jsem, jak mě to ubírá určitou čistotu. No jo, ale je hodně zvláštní, že jsem nakonec rád, že jsem se pít naučil. Asi už nejsem tak čistý, ale jsem uvolněnější. V podstatě se dá říct, že mě v týmu asi zkazili, ale musím uznat, že jsem byl rád zkažen.

Tenkrát jeden kolega slavil přípitek dítěte v jedné hospodě. Nemusel jsem nic pít, ale toho jednoho panáka jsem si dát mohl. Byl jsem docela asi tvrďák v srdci, že jsem si nepřipil. Přišlo mi to docela nesmyslné a pro zdraví i štěstí dítěte nijak nepřínosné. Když se schylovalo k přípitku, tak jsem naznačil kolegovi, že pít nebudu. On to se mnou myslel dobře a asi tušil co se stane. Říkal mi, ať požádám barmanku, aby mi dala do skleničky jen čistou vodu. Byl jsem zásadně proti tomu hrát nějaké divadlo a přetvařovat se.

Nikdo mi to nijak nevyčetl, ale pak při první příležitosti mi jeden programátor, který vlastně pracoval vzdáleně pro ten Česťův projekt, tak poslal emailem na oddělení nějakou narážku na stůl hanby, kde jsem seděl, protože jinde nebylo zrovna místo. Možná to nebylo emailem, ale bylo to veřejně. Neseděl jsem u něj jako jediný. Bylo to myšlené asi jen z legrace. Legrace, kterou jsem nějak nepochopil a vzal si to asi zbytečně moc osobně. Všiml jsem si, že on docela pije v hospodě a vlastně čeká malé dítě. Přišel mi trochu agresivní s tím humorem a nějak jsem si vybavil svého vlastního otce, což mi bylo nepříjemné. Myslel jsem, že udělám nejlépe, když ho nějak na oplátku setřu a zároveň upozorním na potencionální problém, který se stal i mému otci. O svém otci jsem se mu nějak nezmínil, ale opřel jsem se do něj s tím alkoholem a že čeká dítě. Řekl jsem něco, co se asi nemá říkat nekřesťanovi a to, že ho ovlivní démon a zároveň jsem se zastal ostatních, co sedí u stolu hanby a jsou to v podstatě už zaměstnanci, co jsou tam delší sobu. Poslal jsem to emailem a

úplně na všechny i na vedoucího kanceláře. Tehdy mi to někteří lidé vyčetli, že jsem to trochu vzal přes čáru. Někdo mi řekl, že jsem to na toho vedoucího neměl posílat. Mě to přišlo úplně v pohodě a nepřipadalo mi, že dělám něco špatně. Ten kolega si na mě pak nic vyloženě netroufl, ale nečekal to ode mě, že takto přehnaně zareaguji. V podstatě jsem to nemyslel nijak zle. Jen nápravně. Vnímal jsem z něj, že ke mně cítí takový skrytý odpor. To já jsme k němu nic špatného necítil a i jsem se modlil ke Kristovi, že to chci nějak vyřešit v dobrém. Od něj mi připadalo, jako když se mě za zády snaží nějak pomlouvat a poštvávat proti mně ostatní. Připadalo mi ale, že místo toho, aby se od něj na mě nechali poštvat, tak se s ním přestávají přátelit, protože chápali můj postoj správně. Tomu kolegovi se pak nějak začalo rozpadat zdraví. Připadalo mi, že má nějaké výraznější problémy se zády. Jeden vtipnější kolega Jonáš si z toho začal dělat legraci a udělal na nástěnku plakát na skupinu tři psi, kdy byly vedle sebe tři psi s hlavami kolegů. Já byl nejvýše a uprostřed. Nějak jsem se s tím nemohl ztotožnit, ale ignorovat. Jonáš pak z legrace udělal nálepku do auta, kde byl namalovaný démon a u toho napsáno něco jako „Pozor v autě je démon“. To pak nalepil do auta tomu kolegovi, co jsem mu vyčetl ten alkohol. Toho kolegu s autem to naštvalo a nalepil nálepku na prosklené dveře kanceláře. Tam to zase provokovalo křesťana Otu, který to sloupl. Teď když se nad tím tak zamyslím, tak to Ota na té kanceláři mohl snad i nechat, ale možná tam místo „v autě“ mělo být napsáno „v kanceláři“ a bylo by to asi pravdivé. Pokud tedy já jsem nějak posedlý nějakým démonem či jak bych to specifikoval.

Zajímavé bylo, že ten kolega, kterému se začalo hroutit zdraví, tak po čase ke mně přestal cítit tu zášť a zdraví se mu zlepšilo. Dokonce došlo k tomu, že přestal pít alkohol, což mi přišlo zvláštní. Nakonec ale má úvaha o alkoholu asi byla zkreslená. Naopak já sám jsem se stal alkoholikem. Už teď mám vypito půl lahve svařáku během chvíle, ale to je jen zimní sezóna. Nic jiného jinak nepiji. Ta asociace s mým agresivním otcem a alkoholem byla zbytečná. Málo kdo má v sobě asi takovou agresivitu po alkoholu a málokdo je asi tak zbabělý slaboch, aby dělal to, co můj otec dělával.

Každopádně od té doby, co přijali mě, tak pak už dlouho žádný programátor nenastoupil. Půl roku po mě ale nastoupil Česťa, který je v Církvi Bratrské stejně jako Ota. Ota, Vašek a Česťa jsou asi jediní protestanští křesťané v kanceláři. Je jim všem kolem padesátky. Mě bylo tou dobou cca 27 let a i když jsem křesťan, tak do žádné církve oficiálně vlastně nepatřím a pokřtěn jsem tou dobou ani ještě nebyl.

V kanceláři nás bylo asi kolem patnácti. Takový je za mě průzkum v IT ohledně buddhismu a křesťanství.

Každopádně od té doby, co přijali Česťu, tak jsem dostal trénink kolem pití docela řádný. Tou dobou navštívila kancelář pípa a sudy začali létat jeden za druhým (to trochu přeháním, ale ta pípa tam byla).

28.2.2018 – Každý máme svého démona

O těch démonech se ke mně dostal zajímavý odkaz.

Je to zde:
https://www.cestyksobe.cz/peter-insider-dopisy-posluchacu-32/24751

To co se mi zdálo za sen s tím démonem, tak to je normální asi úplně u každého. Je to asi jakýsi výcvik pro každého člověka, aby posiloval svojí duševní odolnost.

1.3.2018 – Problémy dnešní generace *Y

Dnes jsem zahlédl na Facebooku zajímavé video. Týká se generace *Y, kterou se označuje zhruba můj ročník, ale ještě více bych řekl, že se týká pozdější generace, která se myslím označuje *Z a byla mnohem více zasažená internetem.

Odkaz je zde:
https://www.facebook.com/zpravy3/videos/1835698260060889/

Mě to trochu připomíná, co řekl můj kamarád v čajovně. Že prý ten Facebook a internet celkově je katastrofa a je to horší než atomové bomby. To je hodně přehnaný názor navíc od člověka, který ho také používá.

Lidé si na to začínají dělat závislost jako na jakousi drogu a absolutně jim uniká možnost vytvářet si opravdové vztahy při osobním setkání.

Další problém je, když se tací lidé dostanou do korporátního zaměstnání, kde situace moc nenahrává tomu, aby si slabší člověk vytvořil nějaký vztah.

On problém nebude ve Facebooku jako takovém. Problém je, že jsou lidé odvraceni od Boha a od dodržování jeho zásad pro spokojený život. Dostat se do spokojeného života ale není moc možné, když člověk zvolí snadnou cestu a vyhýbá se různým zkouškám, které ho učí trpělivosti. Pokud si lidé vybírají tu příliš snadnou cestu životem, tak se do budoucna ochuzují o ten opravdu šťastný život.

Potom je to velký problém dostat se na tu správnou životní cestu. Já jsem také na to narazil v minulosti a pomohlo mi, že jsem se v duchu pokořil před Kristem a uznal, že nejsem dokonalý a požádal ho o odpuštění. Takovou možnost má každý člověk, pokud se tedy po odpuštění vyloženě naschvál neobrátí proti Bohu a nijak si oběti neváží.

Také je potřeba něco si o Božích zásadách přečíst v Bibli, protože ne všechny věci si hned sám člověk vydedukuje z hlavy. Mě se třeba líbí hodně kázání na hoře Ježíšem Kristem Matouš od kapitoly 5 – 8 zde:
http://jkali.cz/data/BIBLE21.pdf#page=1277

Pomohlo mi to některé věci si uvědomit a začít lepší život. Po obrácení je krev člověka pročištěna a v hlavě vice člověk vidí pravdivě věci. Chápe třeba s kým si může začít a s kým ne. Jakou cestou se dále vydat. Má prostě lepší intuici.

I když jsem po sedmi letech obráceni se nechal pokřtít u letničního sboru, tak nechodím do žádné církve. Křtem se člověk zavazuje, že i on chce začít pomáhat ostatním, protože si váži pomoci, která mu byla sjednána a nechce si to nechat jen pro sebe. Způsob této pomoci může být všelijaký. Možná třeba i ten, že píši toto.

1.3.2018 - Krásné dívky

Tato dívka si mě přidala do kontaktů dnes na Facebooku. Je bez pochyby hezká. Jenomže prostě z ní cítím, že není pro mě. Nehodí se ke mně. Jediná, která se ke mně hodí je Zuzka.

1.3.2018 – Různá psaní

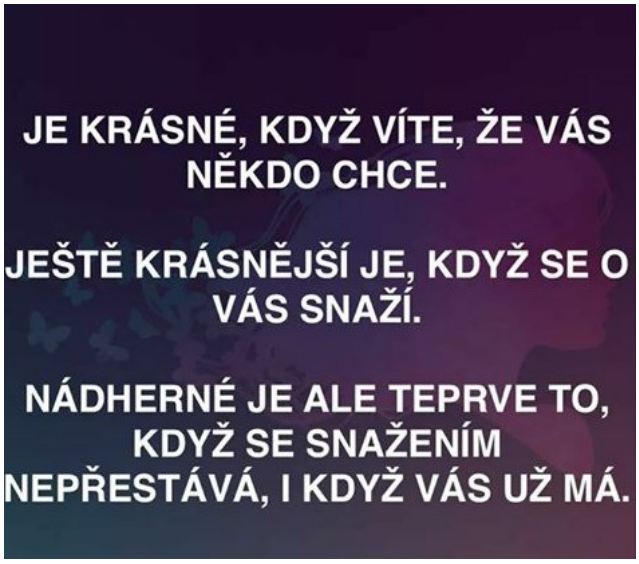

Tak třeba tento text si nasdílela jedna kamarádka. Zajímavě napsané. Asi pravdivé.

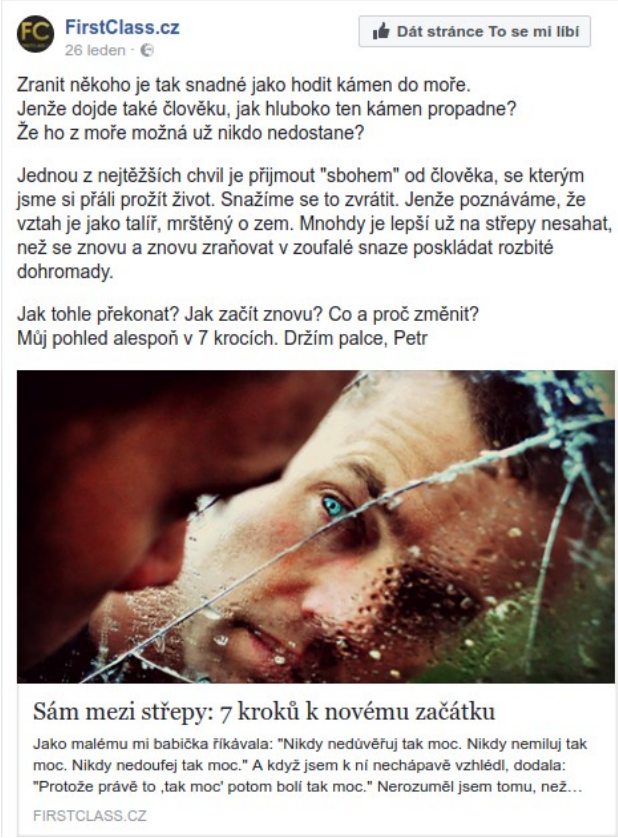

FirstClass.cz
26 leden ·
Dát stránce To se mi líbí

Zranit někoho je tak snadné jako hodit kámen do moře.
Jenže dojde také člověku, jak hluboko ten kámen propadne?
Že ho z moře možná už nikdo nedostane?

Jednou z nejtěžších chvil je přijmout "sbohem" od člověka, se kterým jsme si přáli prožít život. Snažíme se to zvrátit. Jenže poznáváme, že vztah je jako talíř, mrštěný o zem. Mnohdy je lepší už na střepy nesahat, než se znovu a znovu zraňovat v zoufalé snaze poskládat rozbité dohromady.

Jak tohle překonat? Jak začít znovu? Co a proč změnit?
Můj pohled alespoň v 7 krocích. Držím palce, Petr

Sám mezi střepy: 7 kroků k novému začátku

Jako malému mi babička říkávala: "Nikdy nedůvěřuj tak moc. Nikdy nemiluj tak moc. Nikdy nedoufej tak moc." A když jsem k ní nechápavě vzhlédl, dodala: "Protože právě to ‚tak moc' potom bolí tak moc." Nerozuměl jsem tomu, než…

FIRSTCLASS.CZ

Nasdílela si i toto. Dokonce jsem tam včera nebo dnes zahlédl od ní nějaký vtípek o jiskře mezi lidmi a paralyzéru. Přišlo mi, že je to snad adresované na mě.

Já ani z této dívky necítím, že je vhodná pro mě. Nebylo by tam to osobní kouzlo, které je pro mě tak důležité.

Pokud jde o Zuzku tak možná mě ignoruje. To ale není nic v porovnání s tím, co jsme dokázal té první Jarce a vlastně mě jen zmátla.

1.3.2018 - Malý průzkum morální úrovně

Tak třeba můj bývalý kolega Pepa z pekárny. Co si dává na Facebook? Vidím tam tento obrázek. To je úplně zcestné. Lidé nejsou stavění na to, aby se každý dokázal postarat sám o sebe. Musejí si umět pomáhat.

Další matení. Nevím, kam na to ty lidé chodí. Toto je nějaká stránka, kde někdo, kdo se podepisuje jako Satan, tak radí lidem do života. Na konci je uvedeno, že Pepa je prostě příliš sladký. To je absolutní lež.

Když jsem se Pepy schválně zeptal, kde je ta jeho Šárka, tak se rozčílil. Věděl, že jsem jí volal ohledně příjmení Zuzky a bál se, že mu jí chci přebrat. Já jen chtěl znát jaký on má vlastně vkus. On mi odpověděl něco v tom smyslu, že na tu ať mu nesahám, že je jen jeho a nebo tam všechny pozabíjí. Pepa dělal dva roky v Itálii pizzaiolu a asi si přivezl kus toho italského temperamentu sebou. Pak se dozvím druhý den od holek, že Pepa chce spáchat sebevraždu, protože ho Šárka nechce. Říkám si, že s ním budu muset promluvit, ale vzhledem k tomu, že už podle jedné kolegyně říkal asi tak tisíckrát, že chce dát výpověď a i jednou jsem ho slyšel, tak jsem to nebral moc vážně.

Krátce před tím, než došlo k tomuto incidentu, tak jsem viděl Pepu nadzvedávat jednu kolegyni a ty se to líbilo. Jestli to viděla Šárka, tak tý se to asi moc nelíbilo. Druhý den po té ohlašované sebevraždě Pepa v práci byl. Ptal jsem se ho, jestli má opravdu depku. Potvrdil mi, že na sebevraždu občas myslívá, protože život bez ženské je hrozný. Teda alespoň pro něj.

To je příklad člověka, který je odvracený od Boha a tak nemá energii vypořádat se s vlastními problémy. Prosazuje sobecké názory. Nadzvedává holky v pekárně, ale pak tu správnou chytit nedokáže. I když je hezké, že za tu svojí by se popral.

1.3.2018 - Motivy z filmů

Připadá mi ta má životní situace teď jako v nějaké komplikované pohádce jako je planeta Krull. Už to vypadá že budu mít ženu, která mě namotivuje a dodá disciplýnu, kterou tak potřebuji, ale celé se to zvrtne. Princezna je unesena kdo ví kam a Calvin hned na začátku zůstane sám jen s průvodcem ze žulových hor. Ten mu řekne, že si myslel že zde nalezne krále, ale je tu jen chlapec. Takhle jsem si to moc nepředstavoval.

Budu se tedy muset snad namotivovat nějak sám. Přestat popíjet svařené víno a jakýkoliv alkohol. Vyhnout se kávě. Vyřešit programátorské resty pro mého zákazníka a už konečně dodělat ten můj systém Eden do nějakého zajímavějšího stavu.

V některých filmech se vůbec objevují tací zvláštní hrdinové. Stojí na straně ochránců lidí, ale přitom jako kdyby měli v sobě něco pekelného. Třeba takový Blade je nějak potřebný pro to, aby mohl hlavní padouch Frost získat svojí moc. Nevím, co to má znamenat.

Něco podobného je Hellboy. Také se zastává lidí a jeho ruka je jakýsi klíč k otevření brány do nějakého pekla.

Nebo ten kněz z filmu „Rychlejší než smrt“. V minulosti to byl asi hodně velký zabiják a loupil po boku s hlavním padouchem Herodem. Obrátil se ale na křesťanství a zřekl se násilí. Tedy snaží se co to de. Nikdo ho není schopen zabít.

Nechápu, proč jsou ve filmech takové motivy jakýchsi padouchů, kteří se ale snaží být dobří.

Dokonce ani ten Neo z Matrixu není úplně ideální. Na první pohled se zdá, ale když mu pak vědma řekne, že ten Smith je vlastně on. Jeho druhá polovina, tak už to tak dobré není.

Ono ale je fakt, že Neo v prvním díle jaksi posílil, když mu Trinity dala alespoň tu pusu. Pak před ním ti agenti hned začali utíkat.

Tak teď už se cítím zase na dně se sílou podobně jako jsem psal toho 27.2. Jako kdyby mě někdo nějak neviditelně vysával energii.

Tenhle stav mi připomíná jeden sen, který se mi zdál někdy snad na základní škole asi v šesté třídě. Myslím, že jsem krvácel a ztrácel sílu. Seděl jsem někde opřený o zeť na nebezpečném místě. Pak tam přišla žena, která ke mně patří a pomohla mi.

Nechápal jsem co to má znamenat. Teď si připadám přesně jako v tom snu.
Na žádné programování a nic podobného se nezmůžu.

2.3.2018 – Zvláštní sen ve dvanácti letech

Včera na mě přišla náhle únava. Připadalo mi, jako kdyby do mě někdo píchl nějaké anestetikum a já hodně rychle ztratil sílu. Jako kdyby na mě přišla nějaká zimnice. Musel jsem uspat počítač a jít si lehnout. Tohle jsem snad ještě nikdy nezažil. Pomalu jsem si začínal myslet, že už se neprobudím.

Vzbudil jsem se ráno kolem tři čtvrtě na šest. Cítil jsem se celkově mnohem lépe, ale ještě jsem usnul.

Ta situace s tou únavou mi připomněla jeden můj sen. Takový ten typ snu, který se neopakují, člověk při něm cítí výrazné zážitky a utkví mu v paměti. Pár takových snů se mi zdálo poslední dobou, jak jsem psal výše.

Přemýšlel jsem nad smyslem toho snu, který se mi zdál zhruba ve dvanácti letech a proč se mi teď nějak vybavil. Asi jsem to pochopil. Byl to asi nějaký vzkaz pro duši, ale má mysl to nemohla tou dobou pochopit.

Když mi bylo zhruba dvanáct, tak to byl asi rok 1996. Tehdy dávali v televizi seriál Akta-X. Docela jsem se na to rád díval. Některé díly byly docela děsivé. Mimozemšťani tam unášeli lidi. Nevěděl jsem, co si mám o tom myslet. Zda by to mohlo nějak být inspirované pravdou? Zdál se mi tehdy takový sen. Že mě unesli, ale já jim na té jejich lodi nějak asi utekl někam se schoval. Byl jsem nějak poraněný a neměl sílu. Seděl jsem někde na zemi opřený o zeď v tom podivném temném prostředí. Pak tam přišla bytost ženského pohlaví. Vypadala tak trochu jako ti mimozemšťané, ale byla hodná a nějak mi začala pomáhat. Myslím, že byla mnohem světlejší. V tom okamžiku jsem se myslím probudil. Byl to příjemný zážitek, ale nechápal jsem co to mělo znamenat.

Kdybych si to měl nějak vyložit dneska ten sen, tak bych to vyložil tak, jako že si hledám ženu, která bude výjimečná. Výjimečná v tom, že to asi není už ani lidský druh, ale možná nějaký andělský. Bylo mi napovězeno i tím, že mi přijde na pomoc v době, kdy jí budu potřebovat. Podle těchto dvou znamení jí poznám. Tak bych si to asi vyložil.

Když pak jsem šel do osmé třídy, tak tam přišla nová spolužačka. Taková malá jmenovala se Míša. Co jsem se o ní později zajímal, tak byla narozená v tom samém znamení, jako já mám ascendent. V raku. Pamatuji si, že tehdy, když byl Valentýn v osmé nebo v deváté třídě, tak mi dala psaníčko. Říká se, že kluci jsou, pokud jde o vztahy, opožděnější než holky. Já byl tehdy ale asi dost zabrzděný. Nechápal jsem co tam ti kluci a holky pořád řeší s tím Valentýnem. Měl jsem svůj svět. Já nechápal, co jí na to mám říct. Jestli jsem tehdy nějak zareagoval, tak to bylo hodně málo výrazné a nebo jsem nezareagoval vůbec. Pamatuji si, že když jsme měli jeden ročník focení se třídou, tak ona jak byla maličká, tak se natáhla několika holkám na klín. Přišlo mi to takové společenské a že je hodně kamarádská. To mi bylo sympatické. Každopádně něco jako chápání vztahů se ve mně probudilo až na učňáku. Pak jsem nějak uvažoval o tom, že bych měl mít také holku. Člověk je najednou plný emocí a učí se je zvládat. Nevěděl jsem jakou mám mít a neuměl jsem se seznamovat. Pak se mi zdál takový výraznější sen, kde byla ona, jak mě nějak řekla, že jsem úžasný. Mě nějak došlo, že jsem propásl svojí milou jen kvůli opožděnosti a tak jsem jí kontaktoval zpětně a pokoušel jsem se jí to nějak vysvětlit. Neodmítla mě, ale každopádně se to pak nějak pokazilo. Neuměl jsem zvládat v těch letech své emoce a šlo to do háje. Ze zamilovanosti mě tehdy vytál na druháku jeden kamarád Honza, který tam přišel opožděně a docela jsme si rozuměli asi

proto, že jsme oba byly outsideři. Já ale optimista a on dost negativní.

Ona ale postrádala něco, co potřebuji. Asi by mě nedovedla tolik k disciplíně. Byla sice hodná, což je důležité, ale není to všechno. Potom jsem tuto vlastnost našel u Jarky zhruba ve 23 letech, ale ta zase nebyla moc hodná.

Kdybych se nad tím snem měl zamyslet, tak už se vlastně naplnil. To Zuzka ke mně přistupovala jako anděl, který mě povzbudil a dodal nový život. Sice se mnou není, ale třeba to tak má být. Je výjimečná, hodná a ví jak se mnou zacházet. Nijak mě nezneužívá, že by ze mě tahala jen samé peníze a dokonce ani dárek nepřijala. Teď už o tom nepochybuji. To ona je ta pravá, o který byl ten sen. To od ní jsem asi měl hledat celý život lásku, ale protože jsem to nenacházel, tak jsem se nějak zatvrdil, že já lásku u ženy vlastně ani nehledám. Jen sex. To ale není pravda a ta její výjimečná energie, která z ní vyzařuje mi to pomohla nějak pochopit.

2.3.2018 – Očištění

Stalo se něco docela zvláštního. Dnes se cítím mnohem lépe. Mám mnohem více energie. Přitom ale v noci se mi žádný sen, na který bych si pamatoval nezdál. Někteří lidé mají prý v tělech naimplantované různé škodlivé čipy, aby jim to ubíralo energii. Prý existují bytosti, které lidem tyto čipy odstraňují.

Nevím, zda mi bylo z těla něco odstraněno, ale rozhodně se cítím zdravější. Nakonec tedy nelituji, že toto vše píši. Možná někomu můžu pomoct a někdo jiný zase na oplátku může pomoct mě.

2.3.2018 – Špatné úvahy nad smrtí druhých

Když jsem v květnu roku 2017 začal psát třetí díl o úvahách, tak jsem se snažil vyřešit společenské problémy z pozice programátora, který vnímá svojí profesi čistě chladně logicky. Přišlo mi, že je správné vymyslet takový systém, kde se zachrání život co nejvíce lidem v případě, kdyby vylétla nějaká nepříjemná černá labuť. Bylo mi ale úplně jedno, jestli bude muset na svět být vylitá hrůza, kterou doposud nikdo nezažil. Když budou mít lidé strach, tak všechno bude fungovat lépe říkal jsem si.

Je pravda, že jsem se snažil žít podle Bible a kdyby mi někdo chtěl dát facku, tak mu mám nastavit druhou tvář. Kdyby mě chtěl někdo zabít, tak proč bych se měl bránit? No ale v Bibli přeci nikde není ani verš o tom, že nemáme používat násilí a hrůzu v rámci obrany druhých. Bible toto nijak podle mě nezakazuje. Nepřipadal jsem si jako pokrytec s mými názory. Od té doby se ve mně ale něco změnilo a jsem za to rád. Žádné takové pekelné metody prostě já používat nebudu. Pokud je někdo použít musí, tak já to nechci být. Problémy se dají vyřešit hlavně láskou a mírnými způsoby.

2.3.2018 – Zvláštní katolické praktiky

Těsně před tím, než jsem měl jít pracovat do pekárny v Globusu, tak tu byl jeden můj příbuzný. Je to katolík. Přemluvil mě, ať s ním jdu do kostela na nějaké písně z Tailé myslím že se to jmenovalo. Já na toto moc nejsem. Zpěvy mi nikdy nic neříkaly. Pravda je, že toto jsem asi nikdy neviděl, tak jsem se tedy rozhodl, že se s ním zúčastním.

Přišli jsme do jednoho kostela v Českých Budějovicích. Na mě ty kostely nepůsobí moc příjemným dojmem. Je to moc pompézní. Inklinuji k protestantismu a ani sám vlastně nejsem členem žádného sboru. Asi za to může má nestrannost.

Když jsem vešel do toho kostela, bylo to tak nabubřelé, neskromné. Grandiózní prostory a člověk si tam připadal jako nic. Až se mi z toho trochu točila hlava. Ti lidé tam ale působili fajn. Vnímal jsem z nich pokoru. Neříká, že to musí být nějak špatné, ale jen popisuji svůj dojem. V Bibli se přeci píše, že Bůh nepřebývá v ničem, co bylo vybudováno lidskýma rukama. Přebývá v lidech. To lidské těla jsou chrámy, kde si přeje Bůh bydlet. Já osobně vnímám dotek Boha ve skromném nevýrazném životě. Tohle to ale na mě nijak skromně nepůsobilo.

Když vstupoval kdokoliv k oltáři, tak se musel poklonit. Ptám se příbuzného, proč se tam ti lidé pokaždé klanějí. On mi říkal, že tam je nějaká kostka, ve které je něco posvátného. Já mu říkal, že to je klanění se modlám a ot je proti Bohu. On mi říká, že člověk si musí ve skutečnosti uvědomit, že se klaní Kristu. Hmmmmm. To je sice pěkné, ale to dost zavádí lidi, klanět se kostce a asi hodně lidé to odvrací od Krista.

Ve prostřed se zapalovali nějaké svíčky. Příbuzný mi vysvětloval, že to je pro přání. Někdo si něco přeje a může si tam zapálit svíčku. To mi připadá trochu okultní záležitost. V Bibli je, že pokud si něco přejeme, máme o to požádat v duchu přímo Krista. Vlastně ho ani žádat nemusíme, protože on sám dobře ví, co nejvíce potřebujeme. Proto stačí modlit se od srdce předepsanou modlitbu Otče náš. Zase taková pro mě šokující věc.

Pak začali zpěvy, které pochází z nějaké Tailé. Pokud ten název správně píši. Byly to chvály. Na tom nic špatného nevidím. Jenomže ty chvály se opakovali stále a stále mnohokrát dokola. Trochu mi to připomínalo mantry, nebo růženec. Po nějaké době se začala další chvála a zase pořád dokola. Ke konci jsem si myslel, že se snad zvednu a odejdu. Pro mě to bylo ke zblbnutí. Vydržel jsem to až do konce a když už se oficiálně končilo, tak jsem opustil kostel a rychle na čerstvý vzduch.

Dokonce když se modlil otčenáš, tak konečně jsem měl radost, že to je něco s čím se ztotožňuji. Jenomže jsem byl v šoku, když se na konci neřeklo slovo „Amen“. Příbuzný říkal, že to katolíci neříkají po modlitbě, ale na mších to říkají až na konci mše. Toto sice nebyla mše, ale na konci Amen neřekly. Příbuzný mi tuto informaci sdělil s úsměvem. Nechápal jsem z toho. Příbuzný po

tom, co jsem odešel, tak tam ještě nějakou dobu v kostele mluvil s členem, který se ho ptal, jak se mu to líbilo. Nevím, jaké byly jeho dojmy, ale mě se to moc nelíbilo. Tak takto bych to nějak okomentoval.

Jeden můj kamarád chodil dělat jako malý do kostela ministranta a povídal jak držel svíčku a že ho to nebavilo. Někdo z jeho rodiny si to ale příl. Ten kamarád dnes nesnáší cokoliv, co souvisí s vírou.

Jeden protestant mi jednou říkal, představ si, kolik by bylo věřících lidí z řad ateistů, kdyby je katolicismus tolik neodpuzoval. Zajímavá myšlenka.

Jak by asi tato země vypadala, kdyby lidé více byly propojení s Kristem?

3.3.2018 – Zvláštní sny poslední dobou

Na tom prvním snu, který byl docela temný bylo zvláštní to, že tam byly pouze dvě postavy, které vypadali lidsky. Jedna byla vidět jako první a ze předu. Nestála za ní žádná bytost. Jak se ale pohled oddaloval od postavy, tak se z boku začala odkrývat má postava a těsně za ní stála ta bytost, která vypadala vyloženě zle. Prostředí bylo takové temné modravé. V některých spisech se takto myslím popisují dimenze s nižší vibrací. V podstatě peklo či podsvětí. Možná to má nějaký hlubší význam. Ten démon stál těsně za mnou a první co mě napadlo byl nesouhlas s tímto postojem a nechci, aby mě nijak ovlivňoval. Otázka je, kdo je ten druhý pomyslný člověk a zda se nepokusí ovlivnit jeho. Možná, že to bude někdo židovského vyznání.

Dnes už se cítím parádně. Cítím se, jako kdybych prošel nějakou očistou a už mě ta negativní energie nesužuje.

Když se zamyslím nad tím druhým snem, který byl o tom, že budu mít dvě zdravé a jedno nemocné díte. Třeba to byla informace poukazující na situaci, co by se stalo, kdybych počal dítě se Zuzkou v tom neočištěném stavu. Třeba by se něco špatného přeneslo na to dítě a bylo by opravdu nemocno. Třeba nakonec žádné nemocné dítě ani mít nebudu. Možná, že to bylo jakési varování. Nakonec jí můžu být jen vděčný, že je opatrná.

3.3.2018 – Zajímavá pozvánka do Bulharska

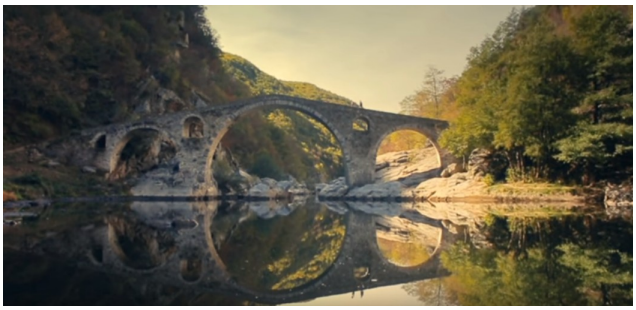

Dostala se ke mně zajímavá pozvánka do Bulharska. Docela hezká země na životní prostředí. Poměrně hornatá. Nabízejí lidem azyl. Přišlo mi dobré to zveřejnit. V Čechách je to momentálně v pohodě, ale i tak mi připadá dobré na to upozornit.

Důležitá zpráva pro západní evropské občany
V minulém roce nás kontaktovali tisíce občanů z Německa, Švédska, Norska, Dánska, Rakouska, Francie, Španělska a Itálie, kteří již nechtějí žít ve svých zemích, které jsou okupované miliony migrantů a islamisté. Všichni tito lidé, rozhořčený na islamizace svých zemí a rostoucí deprivace svých lidských práv a svobod se chtějí přestěhovat na místo, kde jejich rodiny a děti mohou žít pokojně a svobodně.
Z tohoto důvodu jsme iniciativu na pomoc lidem, kteří hledají bezpečnou zemi, na kterou se mohou přestěhovat. Každý, kdo chce pomoc se přemístit a žít v zemi s krásnou přírodou (moře a horská střediska, řeky, jezera, léčivé minerální vody), bio produkty, nízké náklady na život, rychlý internet a nízké daně, nás může kontaktovat přímo pod e. - pošta a telefonní číslo. Bulharsko je jedinou zemí v Evropě s 10 % korporační daní. To umožňuje každému, kdo si v bulharsku rejstříky sídlo svého podniku (dokonce ani žije v zemi), aby zachránil miliony eur pouze z daní, které v současné době platí ve své zemi.

Pomůžeme Vám zorganizovat přepravu vašich osobních věcí a nábytku, pronajmout nebo koupit vhodné bydlení a / nebo kancelářské prostory, poskytovat vhodné jazykové školy pro vaše děti, radit vám o místních zdravotnických službách a pojistných politikách, poskytovat právní a správní pomoc Pro Vaši firmu (včetně, ale ne omezeno na opětovné registraci vaší společnosti, otevření bankovních účtů, získání licencí atd). Můžeme také poskytovat komplexní bezpečnostní služby pro vás, vaši rodinu a obchod.
Pokud hledáte radu nebo pomoc, prosím, klidně nás kontaktujte a popište své potřeby (bez ohledu na to, jestli se chcete přestěhovat sami, se svou rodinou nebo přesunout firmu). Budeme vám odpovídat na všechny vaše otázky a také zajistíme počáteční návštěvu pro vás a vaši rodinu, abyste získali osobní dojem země, lidí a životního prostředí.
Každý, kdo chce žít jako svobodný občan a ne jako otrok, je schopen vyjádřit své občanské,

náboženské a politické city bez toho, aby byl stíhán, je vítán!
Bulharsko je jedinou křesťanskou zemí v Evropě, kterou občané spojili, aby dobrovolně chránili na vlastní náklady a riskovali jižní hranici Evropy od toku nelegálních migrantů, radikálních islamisté a teroristů, kteří se snaží napadnout a obsadit náš kontinent. Toto je výmluvné vyjádření výjimečného Ducha, hodnot a moci bulharských lidí!
Pro kontakty:
E-mail: Bnoshipka@Gmail.Com
Tel: + 359 886080017
https://www.youtube.com/watch?v=_Jen0xARe-Q

3.3.2018 - Žár a led

To je něco tedy. Když mi bylo nějak těch 27 let a měl jsem starosti s tím, kam půjdu pracovat od pana Krejčího, tak jsem u Penny na sídlišti Máj narazil na jednu romku zhruba mezi čtyřiceti a padesáti lety. Trvala na tom, že mi musí věštit. Já o tyhle služby nestojím, ale ona byla neodbytná. Něco říkala o tom, že mi přijde nějaký dopis. Snad nějaká pozvánka. Že prý pojedu nějakou dlouhou cestu někam. Že prý svojí první lásku jsem si pokazil, ale že budu mít hodně velkou druhou lásku a prý budu mít dvě děti. Chlapečka a holčičku. Neříkala nic o třetím dítěti, které bude nemocné. Jestli já ten svůj sen jsem si nějak nevsugeroval podle toho co mi říkala ta vědma. Když jsem se jí ptal, jak je to dlouho, co jsem si tu svojí lásku zkazil, tak se docela trefila. Řekla, že je to nějak dva tři roky. Ono to tak nějak bylo. Také mi řekla, že moje milá na mě hodně myslí a že prý bude čekat na konci té cesty.

Tou dobou jsem byl spokojený, že nemusím žádnou holku řešit. Jarka už mi vyprchala z hlavy a měl jsem své koníčky. Jenomže ta ženská mě tím zase uhranula, že jsem jarce napsal o tom. Zase to dopadlo tragicky. To tedy nebyla asi ta, co na mě údajně myslela. Jarce jsem to psal zoufale, když už jsem nastoupil do Infinity Systems. Bylo to docela nepříjemné, protože tam snad skoro všichni byly ženatí a někteří měli i tři děti. Znova jsem si připadal úplně mimo.

Od té doby nerad slýchávám názory vědem a vlastně i před tím jsem se tomu vyhýbal.

Je hrozně zvláštní, že já v životě nebyl u moře. Mě teplé podnebí neláká. Lidé, kteří mě znají, tak dobře vědí, že bez problémů chodím jen v mikině i když je třeba -15 stupňů. Někde jsem četl, že lidé s tak zvaným aspergerovým syndromem jsou poměrně odolní vůči rozdílným teplotám. Jednou jsem si zkusil v noci jít zaběhat na vrbenské rybníky jen do půl těla a bylo nějak kolem těch -15cti. Rychle jsem se podchlazoval, tak jsem si vršek oblékl, ale nemarodil jsem z toho. Pamatuji si, že mě takhle i stavěli na rybnících policisté, když mě viděli, jak tam do půl těla běžím v zimě kolem jedenácté večer. Jeden vystoupil z auta a ptal se mě, zda je vše v pořádku, zda takto jen normálně běhám. Odpověděl jsem, že je vše v pořádku. Ten druhý v autě vybouchl smíchy, tak jsem pokračoval.

No a teď si nějak vybavuji ty fotky Zuzky, jak je za ní to moře a do toho ty její černé dlouhé vlasy. Úplně mi do toho Bulharska zapadá. Té by to asi udělal radost, kdybychom se tam přestěhovali, když by to šlo. Měla v plánu jít za dva roky do Prahy, ale tohle by pro ní bylo asi mnohem zajímavější. Ta láska dovede přenést asi opravdu i kus zamrzlé skály do moře. Já bych nikdy nepomyslel, že do nějaké takové teplé oblasti vstoupím. Někdy mi připadá, že v blízkosti Zuzky a nebo pod ní bych roztál jako sněhová vločka i někde v Himálajích, natož pak v Bulharsku. Dokonce

i k tajemnému pohoří Bucegi by to nebylo až tak daleko.

To je pomalu jako John Sníh. První láska mu svou divokostí skoro prostřelila srdce a pak našel daleko vznešenější, se kterou v 77 díle snad počal i dítě.

Já ale stejně nepovažují ani v nejmenším za správné, abych své jednání nechal ovlivňovat něčím, co mi jednou řekla nějaká vědma. Už se mi to stalo a byla to jen katastrofa. Já sám nemám tu hybnou sílu, abych někam jezdil. Kdybych nedostal výpověď, tak snad ještě pracuji v Globusu. Jsem rád, že nepracuji. Pokud Zuzka na mě bude čekat někde v Bulharsku, tak nevím, jak se tam dostanu bez víry, že tam mám jet. S ní bych tam jel, kdyby si to přála, ale jinak nemám moc důvod.

Skoro bych mohl považovat Bulharsko jako katolické a nejsem si jist, zda katolíci zrovna se mnou sympatizují.

4.3.2018 - Věštění

Zase mi napsal můj kamarád, co rád čte mé články a i mi je občas komentuje. Vyjádřím se k jeho textu.

Ahoj, Jirko.

To tvoje poslední psaní je takové tajemné, mysteriózní. Hezky jsi popsal to klanění se kostce. Samozřejmě to bude mít nějaký svůj význam, ale souhlasím s tebou, že ten smysl chápou asi jen ti, kteří vědí, co to má symbolizovat. To my dva nejsme – já jsem se o klanění se kostce dozvěděl až teď z tvého textu.

No ona je to přesně bedna, která obsahuje nějaké liturgické pomůcky, jako třeba kalich, hostie a jiné. Symbolicky se tím má klanět Kristu. Problém je, že někteří lidé to mohou vzít doslovně a klanět se neživému předmětu, což je modlářství. Ten tvar kostky má svůj význam. Je i v Islamismu jako Kaba. Je i v některých městech. Symbolizuje to zavrhovaný kámen, který se stal úhelným kamenem. Je to ale stále pouze symbol a není to hodné žádného uctívání.

To Bulharsko chápu jako pokus o pozvednutí ekonomiky státu. Jinak nevidím význam, lidi mají být věrni zemi svých předků – tak to pociťuju já.

Já ti rozumím. Taká bych raději něco udělal pro Čechy, kde jsem se narodil, ale může nastat situace, kdy jediná možná pomoc této zemi bude taková, kterou budu moci udělat jen vzdáleně z Bulharska. To je jen možný příklad. Do Bulharska určitě ale sám nepojedu.

Vědmy a slepé střevo nebrat!!!

Na vědmy se nedá spoléhat. Je nebezpečné si pustit do srdce nějakou příjemnou myšlenku, která člověka jen zmanipuluje. Hlavní je spoléhat se na to, co mám dělat teď a prosit Krista, aby se stala jeho nejlepší vůle. Pak člověk skrze svědomí a rozum pozná, co má v daný moment dělat.

Mě dokonce připadá, jako kdyby teď nějaké holky viděli na místě Zuzky raději sebe. Jenomže já, kdybych byl s jinou a nepotkal Zuzku, tak stejně budu nudný a bez energie. I Kdybych měl jednu z těch, které se mi líbili, tak to nebude asi ono. Rozhodně ne to, co se Zuzkou. Toto není věc žádné soutěže. V tomto se nedá nijak soutěžit. Není to o přitažlivosti těla. Je to něco zajímavého na duši.

Hezký večer, Džordžíku.

Konečně už mám hotové resty pro zákazníka. Dnes se pustím do toho mého projektu. Jsem zvědavý, jak mi to půjde, když jsem teď osvobozený od té bytosti, která na mě byla pověšená kdo ví jak dlouho.

4.3.2018 - Další výrazné sny

Poslední dobou se mi těch snů zdá nějak moc. Dva z nich jsem rozebral veřejně. Jeden jsem si nechal pro sebe a poslední se mi zdál dnes, který jsem si také chtěl nechat pro sebe. Nějak mě ale popohání svědomí, že mám rozebrat i ty dva poslední sny. Možná, že to má nějaký význam, který ještě nejsem schopen úplně pochopit.

Co se mi tedy zdálo dnes? Byl to docela smutný sen. Zdálo se mi, že mého vlastního otce někdo snad zabil. Měl jsem z toho takový pocit. Já jsem o něm tady už napsal. Nezlobíme se na něj s bráchou. Mamka mu také odpustila. Já jsem dokonce jediný, kdo se s ním občas vídá. Brácha ani mamka za ním nechodí. Napsal jsem o něm, že je zbabělý slaboch. Možná, že jsem měl být přesnější a napsat, že **byl** zbabělý slaboch. Věřím, že se změnil. Musel jsem mu dnes zavolat, jestli je v pořádku. Sice to hned nezvedal, ale později mi volal zpět. Prý byl u souseda. Ptal jsem se ho, jak se má a že by jsme mohli zajít někdy v příštím týdnu do hospody. Měl z toho radost, tak že se sejdeme. Alespoň mu budu moci konečně odpovědět na otázku, jestli už mám nějakou holku. Tak mu povím, že jí mám už konečně vyhlídnutou.

Další sen, který se mi zdál, tak je to už pár dnů zpět. Byl také docela emocionálně výrazný a docela zvláštní. Viděl jsem trochu vyšší klec, do které se vejde člověk. Byla to vlastně bedna, ale z jedné strany bylo nějaké síto, či co, tak že bylo vidět dovnitř. V té bedně jsem zblízka viděl Jarku. Tu do které jsem byl dlouho zamilovaný. Nekoukala se na mě ale bylo vidět, jak tam leze střídavě nahoru a dolu. Vypadala unaveně. Možná trochu smutně. Připadalo mi to, jako kdyby ten sen měl za úkol mě k ní zase nějak připoutat či co. Bylo na ní něco přitažlivého. To už je teď nemožné, aby se stala mojí ženou i když ona by k tomu měla asi největší potenciál. Pamatuji si, že jsme tehdy po škole byly na plovárně a to v hodně malém počtu. Nebyla tam žádná hromada chlapů, ale jen ona. Ona tam byla jen se svým kamarádem. Bylo mi úplně jasné, že to nebyl její přítel. Nebyl na to dost přitažlivý a i on sám mi řekl, že je to jen dlouholetý kamarád a že ona je hrozně bláznivá holka. Pak tam byl jen jeden můj kamarád spolužák z VOŠky, který mě tam vlastně dovedl a později tam přišel ještě můj brácha. To je celé. Asi to se mnou myslela vážně. Dokonce tam řekla, že se z ní stane jeptiška. Jenom že co jsem se dozvěděl později, tak se jako jeptiška vůbec nechovala a to mě asi pak ve finále zlomilo. Ten její kamarád si možná na mě měl udělat jen názor.

Je mi líto, že jsme se k sobě chovali tak, jak jsme se k sobě chovali. Nebylo to moc hezké, ale věřím, že to celé opravdu bylo jen nedorozumění. Myslela si asi, že jí chci nějak ohrozit a nechápala ty mé křesťanské názory. Slíbil jsem jí, že u mě bude mít vždy dveře otevřené a to také dodržím. Ale pouze jen jako kamarádka. Při posledním setkání s ní jsem jí a jejím přátelům koupil jako omluvu kýbl Ferrari. Ten jeden její kolega mi řekl něco v tom smyslu, že zná pár křesťanů a jsou to totální magoři. Jestli Jarko tohle čteš, tak snad už je to celé vidět v jiném světle.

Důležitá věc! Proč to tady rozepisuji? Každý člověk si má urovnávat špatné vztahy. Měl by to udělat co nejdříve, jak je to možné, protože to může časem lidi dostat do komplikací.

4.3.2018 – Hašení žízně

Po jídle jsem si na chvilku lehl. Probudil mě další zvláštní sen. Byl o tom, jak běžím po běžecké dráze. Najednou se mě z levé strany snaží předběhnout nějaká menší dívka. Na chvilinku mě předběhne, ale dá do toho všechny síly. Po chvilce začíná zpomalovat a začíná se mi vzdalovat. Pak jí vidím, jak leží jen v plavkách a stehna má u sebe. Pohled je hlavně na její rozkrok. Tak vezmu studenou lahev piva z lednice a položím jí té dívce mezi nohy, abych jí trochu uhasil.

Stále nechápu, jak ten můj mozek funguje. Nevím, kdy naposledy jsem si sám sobě koupil pivo. Příští týden asi půjdu na pivo s otcem, ale jinak pivo téměř nikdy nepiji. To bude asi nějaká deformace z minulého povolání.

4.3.2018 - Černá kostka Saturnu

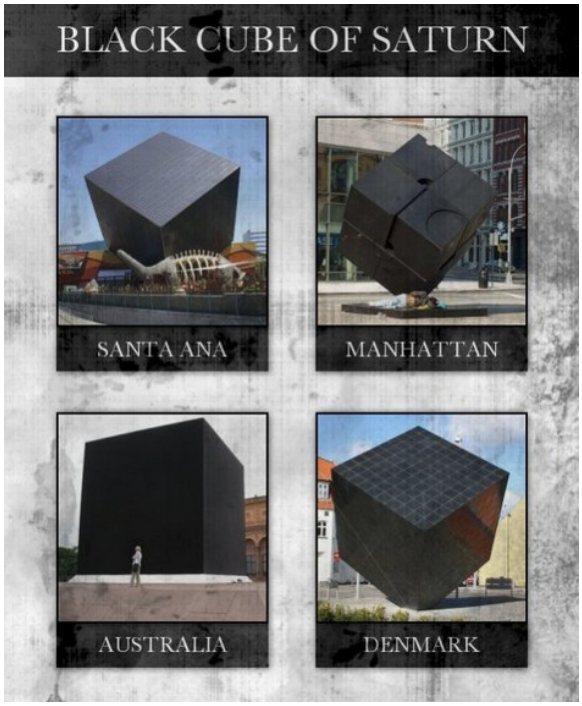

Jen ještě k té černé kostce. Mluvil jsem o Kabě v Mecce. Kostku mají i v modlitebních řemíncích Tfilin. Dokonce i v Americe studenti si dávají na hlavu takové černé čtverhranné čepce. Jestli to má na to narážet, tak to nevím.

To co jsem viděl v tom kostele mi připadalo také dost podobné černé kostce. Pokud jde o katolíky, tak mi připadají celkem takoví sebemrskači. Možná, že to má nějakou souvislost.

Nalevo je vidět, v jakých městech se tento monument vyskytuje. Manhattan, Santa Ana, Australia, Denmark.

Reprezentuje to planetu Saturn a ta reprezentuje Smrtonoše (Satan).

Kostka z hororu Hellriser (pekelník). Film je o tom, že existuje jakýsi pekelný řád bratrů a sester. Připomínají takový ten styl lidí, co si dává piercing, ale mnohem krvavější a drsnější. Ten, kdo si hraje s kostkou, tak se stane jedním z nich a šíří dál bolest. Aby se stal jedním z nich, tak musí projít nějakým krutým mučením a tak mu nakonec přijde bolest něco normálního a v pořádku. Je to zvrácené, ale asi na tom bude něco pravdivého.

Někteří lidé, co mají nelehký osud, tak mají tendence být tvrdí k ostatním a ani jim to nepřijde. Je to ale špatně.

4.3.2018 – Co teď dál?

To by mě tedy zajímalo, co se Zuzkou teď dál? Abych nezačal dělat ty samé chyby, jako s Jarkou.

Předpokládám, že si nějak uvědomuje, že jsem vnímavý a dovedu si uvědomovat její kroky i když možná ne všechny. Nebudu se před ní přetvařovat a nebudu si hrát, že nic nevidím.

Ty holky, co si mě přidávají na facebooku a ta moje kamarádka, co přispívá ty zvláštní příspěvky, tak s ní je pravděpodobně v kontaktu. Možná, že na mě pošle i nějaké kluky, ale s tímto se nemusí namáhat. Opravdu nejsem takto orientovaný.

Zuzuka sama o sobě zmizela a já jí nebudu nijak pronásledovat. Kolegy Pepy jsem se ptal, jak se jí daří a nic mi neodepsal. Do práce za ní chodit nebudu.

Když mě bude chtít vidět, dá mi to najevo.

Myslím, že mé jednání není špatné. Ona je pro mě ten, kdo má vést ten vztah a ne já.

Ne že bych nechtěl holce dát pusu, ale musí s tím ona začít jako první. Připadá mi to tak správné.

4.3.2018 – Klub zákony bohatství

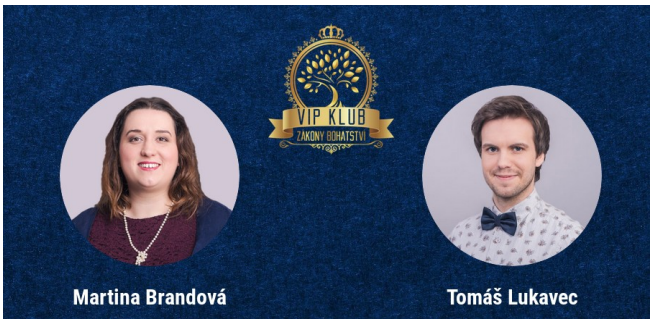

Chtěl bych takto poděkovat Tomášovi a Martině z klubu Zákony bohatství. Posílají mi dobré rady, jak být úspěšný i když vlastně nejsem momentálně člen klubu. Nesleduji to úplně vše, ale vážím si toho všeho.

Dnes mi přišlo doporučení, abych začal den tím co mě živí. Já jsem to udělal. Začal jsem den tím, co považuji jako nejdůležitější a to je realizace svého projektu. Pak jsem to musel ale přerušit a vyřídit nějaké osobní věci. Pudilo mě k tomu svědomí.

Během března to chci dotáhnout do nějakého viditelného výsledku. Peníze mám na několik měsíců. Teprve potom, až budu mít něco viditelného, tak pak mohu více kontaktovat ostatní a zajímat se o klub. Mohl bych to dělat i teď při a nebo před programováním. Já to takto ale nechci. Nejprve chci vyřešit ten můj projekt a svůj vztah a pak až vše ostatní.

5.3.2018 - Manipulace

Myslel jsem si, že dnes se jako první pustím do programování. Když jsem ale viděl tento příspěvek, tak je to nemožné.

Ono to nakonec vypadá, že dokud nepočnu dítě, tak snad nic nenaprogramuji.

Tento příspěvek si nasdílela jedna kamarádka, kterou mám na facebooku přidanou normálně do přátel. Je to ta samá, která si sdílí poslední dobou všelijaké příspěvky ohledně vztahů. Viděl jsem tam i narážku s paralyzérem. Paralyzér jsem si přeci vymyslel v jednom z mých nedávných článků. Mělo to asi symbolizovat podvědomě, že jsem nebezpečný a tak je potřeba mě zkrotit. Vědomě jsem to bral jako legraci, ale teď už bych to asi takto neformuloval. Dal jsem to přečíst mamce. I když jí to sice dost pobavilo, tak říkala, že tu holku to asi jen odpudí, protože to bude na ní moc drsné. To ale nevěděla, že nosí piercing a tetování.

Jak si může někdo nasdílet takovýto příspěvek, ve kterém se opře do někoho, koho nemá v přátelích. To se to k tomu člověku nedostane. Na druhou stranu mi někdy připadá, že naráží na mě, ale já jí v přátelích mám přidanou.

Ta dívčina se jmenuje Káťa a očividně jí někdo proti mně naočkoval. Viděl jsem jí jednou v čajovně, jednou s přáteli na chatě a možná mě párkrát pozdravila na ulici.

Když jsem tehdy v únoru 2017 byl v čajovně, tak tam přišli dvě dívky. O tom jsem se už zmiňoval. Tvrdili že jim je duševně snad přes sto let, ale přitom ta jedna říkala, že byla Helena Trojská. Pokud to bylo duševně, tak musela být asi trochu starší. Každá z těch dívek měla sebou společníka. Jediný, koho jsem z těch lidí znal je přítel té, co tvrdila, že je Helena Trojská. Znám ho přes mého spolužáka ze základní školy a hrozně dlouho jsem ho v čajovně neviděl. Já tam byl sám. Trochu jsme se tam bavili a já je později pozval všechny na vodnici. Zmínil jsem se o tom, jak jsme Jarce půjčil peníze. No a ten můj kamarád prohlásil větu „Kdyby tady byla Káťa a věděla, jakého má kluka“. Nechápal jsem tu větu. Nereagoval jsem na to. To asi mluvil o této Kátě, která si dává příspěvky na facebook, které se týkají vztahů. A zrovna v době, kdy ve svém příběhu píši o Zuzce.

Tu holku musel někdo nějakou lží naprogramovat. Stejně tak jako tu, co si o sobě myslí, že je Helena Trojská. Teď jsem si vybavil Petra Chobota, jak povídal o nějaké esoteryčce, jak lidem vykládá kolik slavných osobností už odhalila. Petr Chobot to ale vyvrátil. Někteří lidé jsou pod vlivem bytostí, které jen matou. To je i v souladu s křesťanskou teorií. Podle křesťanství jedině Kristus dovede ochránit lidi, když ho přijmou. Z těch lidí se nikdo nehlásí ke křesťanství. Většinu lidí křesťanství v té moderní podobě hodně odpuzuje. To bude asi ten problém.

Pokud jde o mě, tak z mého psaní musí být vidět, že jsem, pokud jde o holky dost chladný. Taková, která mě dovede zaujmout, tak musí být docela schopná v několika ohledech a mimořádně atraktivní s ušlechtilou osobností. I kdybych na žádnou Zuzku nenarazil, tak prostě Káťa mě nezvládne.

Snažím se veřejně svádět Zuzku a dostat jí do postele. S těmi dětmi to myslím upřímně a přeji si mít rodinu, ale co si rozhodně nepřeji je, aby se na mé dítě přeneslo něco špatného. Pokud by byl na mě navěšený nějaký démon, tak rozhodně nechci, aby se to nějak podepsalo na dítěti. O to s více vážím

Zuzky, že mi nepodléhá tak snadno. No a co napíše Káťa za příspěvek. Něco v tom smyslu, že chce jen věrnost a orgasmus. Tohle to pošle do celé skupiny. Tak kdyby to řekla alespoň jen mě v soukromí a v doby, kdy už jsme nějakou dobu spolu a známe se, tak mi to nevadí.

Pak tam vidím jeden takový vtípek. Že prý chlap řekne své ženě, že se dnes udělá jen do flašky a ona mu odpoví, že je to v pohodě, ať to dá do lednice a ona si to ráno vezme. Já když to četl, tak mi bylo jako když mě praští klackem do hlavy. Tohle to nasdílet veřejně? Ok beru to tak, že některý typ mužů to třeba zaujme. Může to být ohromná legrace. Sám jsem se té stupiditě začal později smát.

V některých příspěvcích psala, že její ex jí hrozně chce a ona jako odpověď napsala, že se mu nediví. Ono je to klidně možné. Každý máme nějaký vkus, ale tohle prostě není holka pro mě.

Podle Bible církev má být odleskem slávy Boha stejně tak jako žena má být odleskem slávy muže. Já bych se vedle této slečny necítil úplně ve své kůži.

Káťa není na mě dost živá a mrštná. Není tam prostě to kouzlo. Nedoráží na mě nijak. Viděl jsem jí osobně jen párkrát.

Toto prostě ne. Tohle nikam nevede.

Raději se budu inspirovat filmy. Když jsem byl malý a viděl jsem film planeta Krull, tak mě to podvědomě něčím zaujalo. Říkalo se tam, že podle proroctví si princezna vezme krále a jejich syn bude vládnout celé galaxii.

V terminátorovi si vůdce odešle svého vlastního otce do minulosti, o kterém ví, že jeho matku bude opravdu milovat. Po tom co je odeslán, tak má na svou ženu dohlédnout a dokonce jí řekne, že žádnou jinou nikdy neměl. To se o mě říct nedá, ale s žádnou jsem vlastně nikdy nespal a ani se nelíbal. Snad ani nijak nedotýkal. Všechno bylo platonické. Teď jsme za to nakonec ale rád. Třeba si mě o to více bude vážit ta pravá.

5.3.2018 - Setkání na náměstí u Samsona

Toto se mi teď zobrazuje za reklamy na Facebooku. Je to na dnešek v 19:00.

Jedná se o nějakou demonstraci, která mi ale připadá docela užitečná. Vypadá to, že se snad chtějí dostat k moci komunisté. Sice jsem socialistického smýšlení, ale aby zase nebylo zbytečně moc násilí. Někteří lidé se na určité pozice moc nehodí. Od pohledu nemyslím, že by tento člověk se na takovou pozici hodil.

Tady jsou nějaké petice ke stažení:
http://jkali.cz/data/PETICE%20BREZEN%202018-20180305T113006Z-001.zip

Sice jsem nikdy snad na žádné demonstraci nebyl, ale nějak tuším, že bych tam měl jít. Svíčku s sebou brát nebudu. Nějak na ty svíčky pro tyto situace moc nejsem stavěný.

5.3.2018 – Hlavu vzhůru

Tyto poslední tři příspěvky si nasdílela ta kamarádka, jak jsem se o ní zmiňoval v kapitole o manipulaci. Ono to snad bylo vážně mířené na mě.

Tohle je ale zajímavé. Komunikovala se mnou jakou si nepřímou cestou. Jen náznaky. Pro ženy je prý typické vyhýbat se konfrontaci. Já se ale také vlastně vyhýbám konfrontaci a volím nepřímou cestu. Sice upřímnou, ale formou nějakého textu. Snad všechny holky, které se mi líbily, tak neměli tento problém. Převážná část z nich dělali u baru a tam rozhodně nemají tento problém.

Ale no tak Káťo. Hlavu vzhůru! Vždyť já jsem také sám a už pěkně dlouho. Toto můžeš brát jako určitý moment zlomu ve svém životě. Třeba se i pokusit obrátit ke Kristu, protože ten lidem pomůže se zvládnutím emocí. Nemělo by to cenu být s někým, kde ta radost bude jen jednostranná. Určitě se najde člověk, který se k tobě hodí více. Pokud jde o takové ty věci jako peníze a majetek, tak to by rozhodně neměl být asi tím hlavním motivem vztahu. Nebo já osobně to tak vnímám. Ženy na to asi koukají trochu jinak. Pokud se člověk obrátí ke Kristu, tak jeho materiální potřeby budou zajištěny. Pokud se člověk upíná moc na majetek, tak není pro jeho dobro mít příliš majetku. Mělo by to zotročující účinek.

Přeci můžeme být jen kamarádi a to stačí. Díky za přání a tobě také přeji jen to nejlepší. Vztahy se musí navazovat spontánně. U tebe mi připadalo, jako kdyby tě do toho snad někdo natlačil. Takhle to ale nemůže fungovat. Manipulace nevede do ničeho dobrého.

5.3.2018 - Napájecí kabel

Je to pár dní zpět, co jsem se sešel s mým kamarádem, který čte a komentuje to, co píši. Říkal mi, že potřebuji sex, aby mi to dodalo trochu síly do života. Tvrdil, že bych si měl zajít do bordelu a prostě nezávazně si užít. Když se upnu na jednu, tak můžu o něco přijít. No s tou první polovinou tvrzení souhlasím. Už bych potřeboval mít nějakou ženu. To s tím bordelem je ale úplně mimo. Jednak poslední dobou na sobě začínám pozorovat, že mě více zajímá láska než sex. Za druhé já mám v sobě blok, který mi nedovolí začít si s nějakou ženou, když vím že někde na světe existuje ideálnější pro mě. Já takovou ideální považuji za svou vlastní ženu a ostatních si nechci všímat. Párkrát se stalo, že ten můj cíl byl překonán nějakou jinou. Teď u Zuzky ale už jsem si hodně moc jistý, že jí už nikdo nepřekoná. To už snad ani není možné. Pro někoho třeba není ničím zvláštní, ale já jí vnímám osudově.

Byl jsem dnes na shromáždění, které se týkalo podepsání jisté petice, o které píši na straně 99. Organizátorka shromáždění má v profilu docela zvláštní obrázek, který je vidět výše. Uschlá větev a pod ní text „Měl jsem nějaký trable, ale už je to lepší“. No tak přesně se teď cítím já. Jako uschlá větev, která potřebuje zalít, ale každopádně mi bylo před pár dny i hůř.

Na celém tom shromáždění bylo něco zvláštního. Snad nikdy jsem tam takovouto akci neviděl v noci. Trhy třeba ano, ale ne podepisování petice. Vytiskl jsem od každé petice 10 listů s tím, že jim pomůžu s podepisováním. Alespoň si zkusím oslovovat lidi. Ono to nebylo ale tak snadné. Neměl jsem desky, nad kterými se to podepisuje a jeden člověk u toho musel svítit dokonce telefonem, aby bylo na podepisování vidět. Přišlo mi to zvláštní, protože kdyby se to konalo ve dne, tak v papírnictví budou mít otevřeno a ty desky snadno seženu a pomůžu s podepisováním. Ani ten telefon na osvětlení by nebyl potřeba. Nakonec jsem jim tam ty papíry nechal s tím, že nemám desky. Byly ale rádi a poděkovali mi. Pak jsem se ale vzdálil mimo dav. Nikoho jsem tam neznal. Bylo to zvláštní. Ti lidé podepisují něco, s čím velmi souhlasím. Ten člověk, co má nastoupit jako vedoucí GIPSu se mi jeví hrozně snadno manipulovatelný a v tom vnímám nebezpečí. Stejně tak média by neměla být pod kontrolou politiků. Obojí je super, že se o tom hlasuje. Nebyl jsem schopen tam ale s nikým navázat kontakt, tak jsem šel krátce na to domů.

6.3.2018 - Smilstvo

info@jkali.cz	Ahoj!	Dnes 18:04
nazivo@konec-prokrastinace.cz	Konec prokrastinace - přednáška - registrace - České Budějovice 04.04....	Dnes 10:52
odstavky@eon.cz	Informace o plánované odstávce el. energie	Dnes 08:23
EONINFO <info@eon.cz>	E.ON plánované bezproudí	Dnes 08:01
info@jkali.cz	Ahoj zlatíčko!	Včera 23:33
Člověk v tísni - Blanka Valentová <kp@clovekvtisni.cz>	Komu díky Vám pomáháme postavit se bezpráví?	Včera 23:21
info@jkali.cz	Ahoj!	Včera 21:33
info@jkali.cz	Bavte se?	Včera 20:34
info@jkali.cz	Bavte se?	Včera 19:52
info@jkali.cz	Ahoj zlatíčko!	Včera 17:39
Alza.cz <webinfo@info.alza.cz>	MDŽ se blíží! Nezapomeňte na ženy svého života.	Včera 17:01
info@jkali.cz	Bavte se?	Včera 14:54

Poslední dobou mi chodí jedna zpráva za druhou a drze to někdo posílá tak, aby to vypadalo jako že si to posílám sám sobě. Je to tento typ spamu:

Od: info@jkali.cz
Komu: info@jkali.cz
Předmět: Bavte se?
Datum: 5 Mar 2018 14:54:13 +0100

Chceš mít dobrou noc?

klikněte zde

Od: info@jkali.cz
Komu: info@jkali.cz
Předmět: Ahoj zlatíčko!
Datum: 5 Mar 2018 07:39:54 -0900 (*5.3.2018 17:39:54*)

Dívky na vás čekají ve vašem městě

Jen to zkus!

Od: info@jkali.cz
Komu: info@jkali.cz
Předmět: Bavte se?
Datum: 5 Mar 2018 14:52:01 -0400 (*5.3.2018 19:52:01*)

Chcete se dnes bavit?

Podívej se...

Od: info@jkali.cz
Komu: info@jkali.cz
Předmět: Bavte se?
Datum: 6 Mar 2018 01:34:48 +0600 (*5.3.2018 20:34:48*)

Dámy města na vás čekají

Podívej se...

Od: info@jkali.cz
Komu: info@jkali.cz
Předmět: Ahoj!
Datum: 6 Mar 2018 00:33:50 +0400 (*5.3.2018 21:33:50*)

Chcete se dnes bavit?

Podívej se...

Od: info@jkali.cz
Komu: info@jkali.cz
Předmět: Ahoj zlatíčko!
Datum: 5 Mar 2018 13:33:05 -0900 (*5.3.2018 23:33:05*)

Chcete dnes večer žhavé ženy?

Jen to zkus!

Od: info@jkali.cz
Komu: info@jkali.cz
Předmět: Ahoj!
Datum: 6 Mar 2018 23:04:33 +0600 (*6.3.2018 18:04:33*)

Chcete dnes večer paní?

Jen to zkus!

Ta poslední dole přišla údajně dnes 6.3.2018 v 18:04. Jenomže teď je 12:14.

Jak začnou chodit tyto zprávy, tak je potřeba na to prostě neklikat a nic neprohlížet. Jednou jsem něco takového rozklikl a zobrazují se tam jen samé nahotiny. Už jen pohled na to je smilstvo. Každé smilstvo člověka devastuje a to i jen pohled. Chlap má mít rád jen tu svou lásku. Člověk by se měl snažit odolávat těmto věcem. I když to třeba je pro někoho těžké, tak je potřeba se ovládnout. Každý hřích snižuje kvalitu života.

6.3.2018 - Handrkování

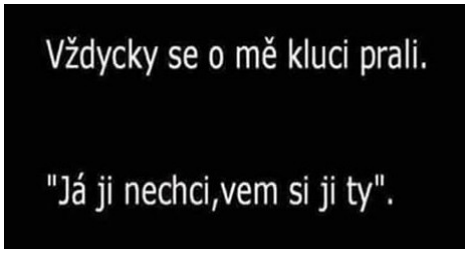

Káťo mě to tak trochu připadá, že k některým ženám cítíš docela nenávist jako důsledek závisti, že mají kluky, které by jsi třeba chtěla. Trochu to tak na mě působilo i na té chatě. Pokud je tento tvůj příspěvek nejblíže k upřímnosti, tak se budeš muset nějak vymanit ze začarovaného kruhu. Já bych řekl, že chlapi tuto vlastnost vnímají jako slabost tvého charakteru a odpuzuje je to. Stejně tak jako ty sprosťárny. Ono to může být pro někoho třeba i přitažlivé, ale jen v soukromí. Když se člověk takto projevuje navenek, tak to podle mě není moc dobré.

Nechci ale abys jsi si tuto radu přebrala nějak jako že to dělám pro vlastní prospěch. My dva zůstaneme opravdu jen kamarádi.

6.3.2018 - Lenost a nebo úsilí chytit ty nejlepší myšlenky

Káťa si tam dala zase další sprosťárnu. Asi je dobře, že je sama sebou a nenechá si do všeho mluvit. Ta nenávist k jiným holkám je ale rozhodně slabina.

Jednou jsem se bavil s mým kolegou Vaškem, který byl tak trochu outsider. Je to zvláštní, že mě tento typ lidí nějak vždy přitahoval. Jako kdybych chtěl analyzovat jejich problém. Vašek je člen církve adventistů sedmého dne. Někdy se stalo, že se s někým v kanceláři někdo pohádal. Když k tomu došlo, tak bylo zvláštní, že často jedním z těch lidí byl Vašek. Dokonce jednou jsme se kvůli prkotině dohadovali i spolu. Připadá mi, že Vašek má vrozenou takovou skeptickou povahu. Když někdo řekne názor, tak okamžitě se to snaží nějak vyvracet. Na druhou stranu je velmi vzdělaný a i v mnoha věcech jsem s ním souhlasil. Jednou mi řekl takovou myšlenku, která mě zaujala a nějak jsem se podle toho začal řídit. Říkal něco v tom smyslu, že mnohem lepší je nainvestovat nějaký čas do promýšlení, než pak mrhat časem při realizaci a předělávání. Názor ostatních kolegů na Vaška jako na analytika byl ale takový, že se tímto heslem až zas tolik neřídí. Ono není analytik jako analytik. Nechci, aby to vypadalo, že ho tady nějak pomlouvám. Snažím se být pravdivý. Pokud jde o hrubý návrh, tak o Vaškovi říkali, že byl vizionář, ale jak šlo o detailnější analýzu, tak to nechával na fantazii programátorů a v tom byl asi kámen úrazu. Mě říkal, že ty detaily časem vykrystalizuji při realizaci, ale taková realizace je potom pro programátory nepříjemná, protože je na ně naloženo více práce a možné předělávání.

Jednou jsme s Vaškem a Česťou seděli u oběda. Česťa je také věřící, ale z jiné církve. Česťa má dokonce teologickou školu. Česťovi nedělá problém se opít, ale jednou mi řekl, že je troska a musí s tím něco začít dělat. Když jsme tak seděli u oběda, tak nějak Česťa s Vaškem prohodili větu o tom, jestli už všem lidem odpustili. Česťa s tím nemá problém. To je srdečný člověk. Vašek ale přiznal, že neodpustil všem lidem. Česťa naznačil, že je to problém. Možná, že Vaška tíží nějaké břemeno. Má problém nějakému člověku odpustit a to mu trochu blokuje fungování v práci. Vlastně se nikdy ani nenapije alkoholu, ale protože dříve s alkoholem měl problémy, tak je to celkem pochopitelné. Trochu mi ale připadá, že je za tím skrytá nějaká tvrdost na sebe.

Pak jsem se v práci setkal s jedním Buddhistou. Nastoupil krátce přede mnou. Jeho hlavní náplň byla aplikace JEF, což je šílené. Měl titul inženýra. Vlastně všichni programátoři tam měli nějaké lepší tituly, ale já byl jen DiS. Jednou jsem s ním šel na oběd. Povídal mi o Buddhismu. Vysvětloval mi, že mozek člověka má fungovat jako taková anténa. Přijímač myšlenek. Já mu zase povídal o Kristu. On se s křesťanskou myšlenkou nechtěl nijak ztotožňovat. Měl ale docela psychické problémy. Nevím, zda to bylo tím projektem JEF a nebo něco v osobním životě. Jednou ho snad museli nějak hospitalizovat. Rozhodl se odejít z Infinity Systems. Možná to bylo tím projektem JEF. S horlivostí jsem to po něm převzal, ale pak jsem na nějakou dobu vychladl. Snad rok mě ten projekt deptal, ale nevzdával jsem to a nakonec jsem to nějak uchopil. Ten kolega Buddhista šel pracovat jinam a tam byl odejit. Prostě mel nějaké problém asi celkově a nezvládal tu práci. Pak už jsem o něm neslyšel.

Potom tam byl ještě jeden kolega Buddhista, který také krátce na to se rozhodl ukončit pracovní poměr. Nevím proč. Že by na něj někdo zatlačil? Ta práce, co dělal, tak nebyla zase tak hrozná.

Vyznával tak zvaný diamantový Buddhismus. Pamatuji si, že jednou měl ředitel místní pobočky schůzi s oddělením a byl tam trochu ráznější. Něco tam zdůrazňoval a už nevím ani co. Něco kvůli

financím. Ten kolega diamantový Buddhista tam omdlel. Já snad v životě nikdy neviděl nikoho omdlet a ani mě se to nikdy nestalo. Jednou vyprávěl mě a Vaškovi o tom, jak se dotkl nějakých posvátných vlasů. Nějaké posvátné relikvie a že prý to s ním úplně zamávalo. Také vyprávěl, že byly jednou na nějakém setkání buddhistů venku v nějakém stanu. Prý tam začalo pršet a ten guru udělal nějaké kouzlo a jenom nad stanem nepršelo. Zvláštní zážitky. Vašek mi o něm řekl, že ten je v tom až po uši a že mu pomůže jen Kristus. Oba Buddhisti byly ale v pohodě. Chováním byly v pohodě, ale nějak mi připadalo, že jim prostě něco odčerpává energii.

Když se nad tím tak zamyslím. Jestli bych v té práci nemohl být efektivnější. Připadá mi, že své poslání naplňuji správně a prostě nemohu dělat více činností najednou. Dělám snad jen jednu činnost a snažím se jí dělat co nejlépe. Ten mozek je myšlenkově blokovaný jen na jednu činnost a nedovedu moc přepínat z jednoho na druhé. To dovedu jen když mám hotový nějaký větší celek. Hodně často prožívám takové intervaly, kdy jen přemýšlím. Tím pádem nejsem ani třeba u počítače. V takový moment mě napadají různá řešení a většinou k tomu nejlepšímu se dostanu až na konci.

Při práci v pekárnách jsem ale toho nebyl schopen. Tím spíše ne, když jsem byl nucen stále dokola a dokola několik dnů po sobě dělat často jednu stereotypní činnost.

Tohle to pro lidi není vhodné. Bude potřeba to nějak pozměnit. V těchto jednodušších pracích bude potřeba zavést nějaké střídání v rámci jednoho systému. Člověk bude zaměstnaný pod systémem a bude si moci podle potřeby vybírat, zda teď bude dělat housky a teď třeba půjde podepisovat petice. Takto lidé poznají vice ostatní a nebudou uzavřeni jen v jednom kolektivu, kde navíc třeba je malý nedostatek zaměstnanců a ti lidé jsou pod nadměrnou zátěží. A ještě k tomu navíc mizerně placení.

6.3.2018 - Jak je to tedy s tím autismem?

Po společenské stránce jsem si připadal dost odříznutý od ostatních. S odstupem času se to hodně zlepšilo. Nikdy mi žádný doktor nediagnostikoval autismus. Mě vlastně ani názory doktorů nezajímají a snažím se doktorům co nejvíce vyhýbat. Když jsem se jednou dočetl o aspergerově syndromu, tak mi připadalo, že ot mám já. Když ale ostatním říkám, že jsem autista, tak mi to vyvracejí. Prý nejsem autista, jen introvert. Možná, že ano. Jedno je ale zvláštní.

Na střední jsem se skamarádil s jedním spolužákem, který přišel opožděně do druháku a sedl si vedle mě, protože jinde snad ani nebylo místo. Byl hodně takový zamlklý. Nikoho tam neznal. Přišel na školu teprve asi do druháku. Já jsem byl v prváku v taková malé třídě, kde byl hodně fajn kolektiv, ale vedení se rozhodlo tu třídu sjednotit s jednou větší třídou, tak že vznikla velká třída, kde se všichni navzájem úplně neznali a do toho přišel Honza opožděně a sedl si vedle mě.

Nechtěl se s nikým bavit. Pak jsme se dali do řeči spolu o počítačích a o hrách a v tom jsme si docela rozuměli. Byl na internátě v areálu školy. Hrozně se tam nudil. Napadlo mě, že bych mu mohl udělat radost a nabídnout mu, aby přišel k nám domu a zahrál si nějakou tu hru, co ho baví. Měl z toho hroznou radost. Od té doby mě občas navštěvoval. Nebyl jsem vyloženě outsider. Byl jsme docela optimista i když ve třídě se našli určitě kluci, co mě moc nemuseli. Vypadalo to zvláštně, že nejdu nikam do baru nabalit si holku a namísto toho ke mně chodí kamarád z internátu. Ostatní si o nás asi mysleli, že jsme homosexuálové.

Honza mi vyprávěl, jak jeho bráchové na Moravě zkoušeli fetovat tholulen. Prý mu řekli, ať si také dá, že prý je to hrozně jemný. Nějak ho do toho namočili, ale on se z toho dostal. Honza také docela kouřil cigarety a i si dal marihuanu, když to šlo. Alkohol myslím nijak neřešil. Docela se ale na něm ty drogy podepsali. Všude viděl jen samé parchanty. Jednou jeden takový provokativní spolužák přišel před nás. Podíval se do očí Honzovi a na něco se ho ptal. On mu nějak uhýbal pohledem a odpověď toho spolužáka nějak nepotěšila. Pak se podíval na mě a ptal se mě na to samé a já neměl tyto problémy. On pak řekl, něco v tom smyslu vidíš tady Kaliho, to je upřímný člověk. Docela ho takto ponížil i když mě při tom vlastně pochválil. Honza pak takovéto chování viděl u všech. Všechny vnímal špatně až na pár výjimek.

Jednou se stalo ale něco, čím jsem ho překvapil. Šli jsme nějak domu ke mně a nebo na školu po silnici. Každopádně u silnice byl obrázek s někým kdo tam zemřel. Na to, jakou má negativní povahu, tak jsem se divil, co udělal. Přišel k tomu obrázku a nějak snad projevil smutek či co. Ke člověku, kterého ani neznal. Já jsem to nechápal. Ptal jsem se ho na to. On se zase divil tomu, jak to že mě je to úplně lhostejné. Že prý jsem krutý a nebo zlý. Už nevím, jak to říkal.

Tak jestli toto svědčí o nějakém autismu ve mě? Myslím si, že člověk by si měl dělat starosti hlavně o živé a ne o mrtvé.

6.3.2018 - Zbaven okovů

Vypadá to, že se mi dnes dostalo po velmi krátké době další požehnání. Musel jsem do Zuzky být nepochybně zamilovaný. Spustil se ve mně nějaký proces, který mě nutil na ní stále myslet. Nedalo mi to pokoj. Taková věc je ale dost přítěž, když mi neumožní s ní být. Asi momentálně musím řešit jiné věci.

Vzbudil jsem se dnes trochu později. Bylo to až v deset. Byl jsem hrozně zpocený. Jako kdybych byl po nějaké horečce. Zaregistroval jsem, že ta závislost na Zuzce už zmizela. To ovšem neznamená, že jsem změnil názor na to, že je to ta pravá pro mě. Jenom se cítím volněji.

Možná, že se za mě někdo modlí, abych fungoval lépe. Každopádně takto rychle jsem se zamilování snad nikdy nezbavil. První to byla Míša, druhá Jarka, u které to bylo silné. Druhá Jarka byla snad jen nastrčená a do té jsem se ani nezamiloval. No a do třetice všeho dobrého se Zuzkou vše už funguje ideálně.

6.3.2018 – Další příležitost modlení se za probuzení

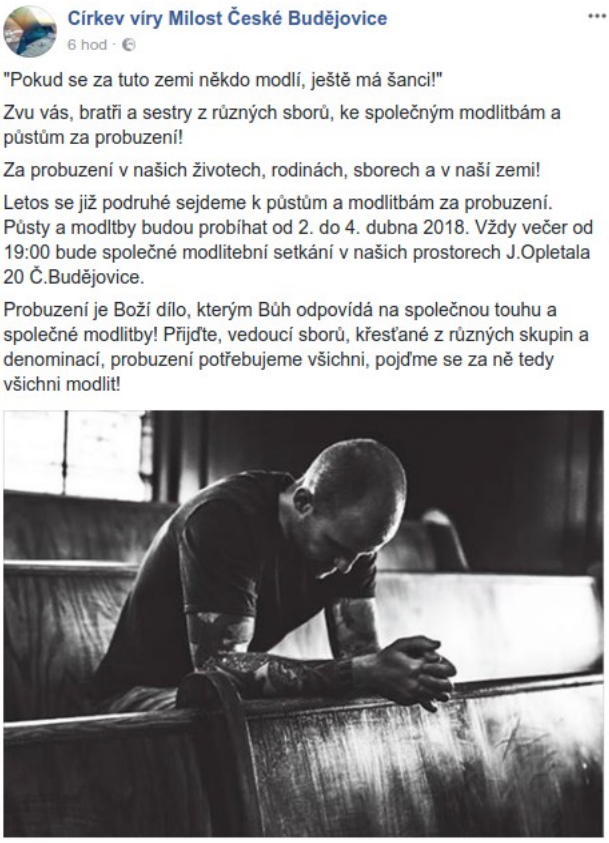

Církev víry Milost České Budějovice
6 hod ·

"Pokud se za tuto zemi někdo modlí, ještě má šanci!"

Zvu vás, bratři a sestry z různých sborů, ke společným modlitbám a půstům za probuzení!

Za probuzení v našich životech, rodinách, sborech a v naší zemi!

Letos se již podruhé sejdeme k půstům a modlitbám za probuzení. Půsty a modltby budou probíhat od 2. do 4. dubna 2018. Vždy večer od 19:00 bude společné modlitební setkání v našich prostorech J.Opletala 20 Č.Budějovice.

Probuzení je Boží dílo, kterým Bůh odpovídá na společnou touhu a společné modlitby! Přijďte, vedoucí sborů, křesťané z různých skupin a denominací, probuzení potřebujeme všichni, pojďme se za ně tedy všichni modlit!

Je tu další pozvánka na možnost k postění se. Minule jsem byl nějaký nesvůj a asi jsem v těle měl nějaký čip, co mě brzdil.

Možná, že tentokrát by to pro mě bylo zajímavější. Je to od 2-4 dubna, tak může přijít kdokoliv a nebo se v tu dobu modlit odkudkoliv chce. Ať už s půstem a nebo bez.

6.3.2018 – Hinduistický pohled

Tento příspěvek si nasdílela jedna kamarádka, která inklinuje k východním filosofickým směrům. Nad obrázkem je napsáno „nádherné ztělesnění Boha – když se vám tahle žena podívá do očí, zastaví se čas“.

Někdy nevím, jestli si ti lidé dělají legraci a nebo to myslí opravdu vážně. Pravda je, že každý nahlíží na svět trochu jinak. Já tedy chodím do indické restaurace a pracuje tam jedna, která vypadá hezky podle mého názoru. Dokonce bych řekl, že čte ty mé příběhy, protože mi připadalo, že mě jednou tajně natáčela na telefon a tak jsem jim dal odkaz u pultu.

Dole je vidět, že se tituluje jako matka. Matka Meera. Já si teď nějak vybavuji jednu reportáž o matce Tereze. Ať už se ti lidé navenek tváří jakkoliv. Zrovna o matce Tereze jsem slyšle jednu nepříjemnou historku. Jeden německý novinář za ní jel, že s ní udělá rozhovor. Přijel tam a prý ho nechala docela dlouho čekat, než mohl vstoupit. Když vstoupil do její komnaty, tak z ní měl hrozně špatný dojem. Jako kdyby vydávala nějakou hrozně zlou auru. Potom viděl něco, co ho snad donutilo brzy odejít. Prý tam vstoupila nějaká její služebná nebo co a ona jí snad přetáhla nějakým ukazovátkem. To je tedy něco. Navenek se někteří lidé tváří hrozně mírumilovně, ale jak se chovají jinak. Tím nechci říkat, že tato žena je nějak špatná, ale vzpomněl jsem si na jinou, která reprezentovala také Hinduismus. Prý tam snad ty pacienty nechávala i trpět ve strašných nemocích. Nemoc člověk neovlivní, ale může rozhodnout o jiných věcech, které usnadní utrpení a to se tam moc údajně nedělo.

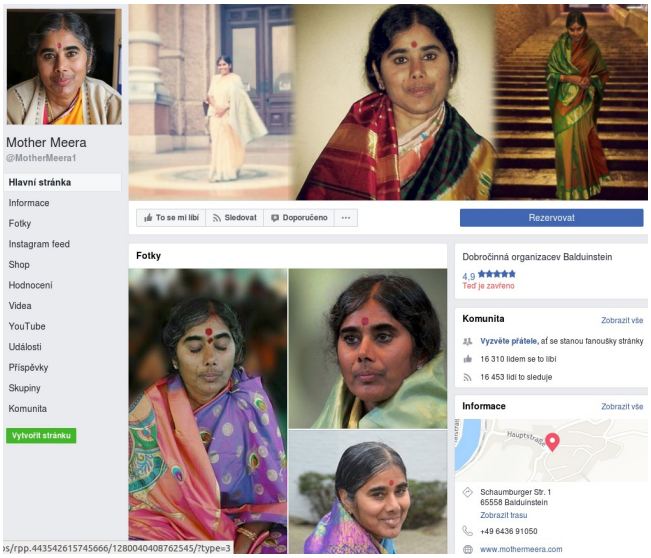

Jeden můj kamarád na Hinduismus hrozně nadával. Že prý v té Indii viděl nějaký Hinduistický chrám a okolo byly trpící lidé. Zeptal se Gurua, že jim musí přeci nějak pomoci. No a on mu odpověděl, že ne že to nesmí. Že to je jejich cesta a je to tak správné. Toto přeci postrádá lidskost.

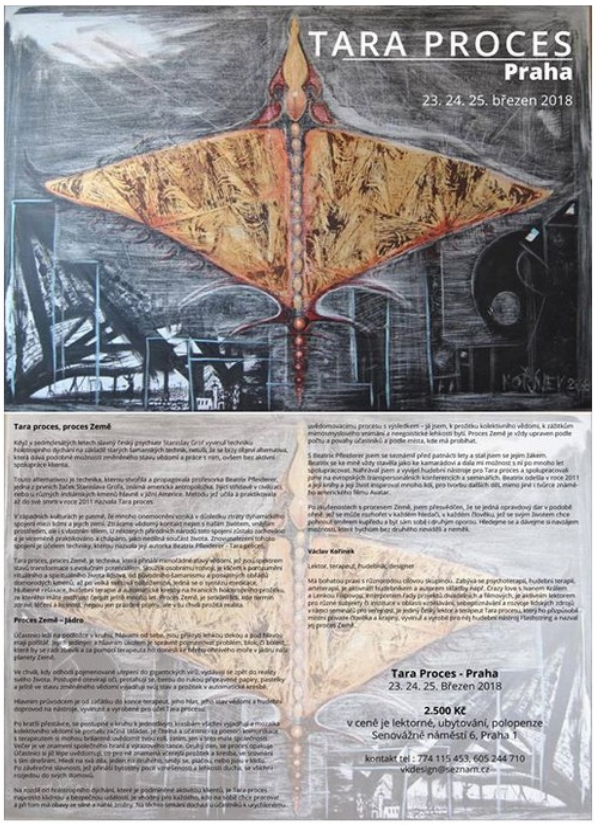

Toto je další příspěvek, který si ta kamarádka nasdílela. Je to na nějaký Tara proces. Prý to má připomínat hodně holotropní dýchání.

Tak pokud jde o holotropní dýchání, tak mě trochu pobavil film Nuda v Brně, kde je znázorněn jeden pár, co něco takového praktikuje a jak se pak ten její chová. No je to komedie, ale asi na tom něco pravdy bude.

Teď ale vážně. Zde na tomto odkaze je příběh z praxe:
http://zena-in.cz/clanek/byla-jsem-na-holotropnim-dychani
Z toho popisu to nevypadá jako nic prospěšného.

Jenom výňatek z textu:
„**Nejvíc lidí plakalo**

Nejvíc se ozýval pláč, vzlyky a zvířecí výkřiky. Jiný hlas zase jako by odháněl zlou noční můru, vzadu se někdo dávil. Mě už ale mezi tím bolest zkroutila do klubka a já dostala strach.“

To je tedy něco. Mě to připadá, jako kdyby si lidé sebe vůbec nevážili, že mají potřeby podstupovat něco takového. Je to přeci dobrovolné.

No a teď co čtu v textu výše? Při Tara procesu se vhazují problémy do ohně. Když má člověk problémy, tak je to asi proto, že nějak hřeší. Může to být i zkouška, ale nemusí. Když někdo hřeší, tak se dostává do otroctví hříchu a démoni odčerpávají jeho energii pro svůj prospěch. Tím že lidé hřeší, tak se obracejí proti stvořiteli a jeho zásadám a tak ztrácej ochranu. Pokud si toto někdo uvědomí, tak potom pochopí, že své problémy nelze jen tak pomyslně hodit do nějakého ohně.

Takto může člověk akorát oklamat sám sebe a přesvědčit se, že problém neexistuje. To je ale lež a stále ho nějak jeho hříchy budou sužovat. Proto se za lidi obětoval Kristus, aby jim umožnil smytí hříchů a tak je vysvobodit z otroctví démonů. Toto odpuštění ale může získat jen ten, kdo věří, že Ježíš je opravdu ta záchrana a opravdu pro nás zemřel na kříži. Člověk si to musí uvědomit a musí si i uvědomit svou vlastní hříšnost a chyby, aby se mohl v duchu obrátit ke Kristu tím, že ho požádá o odpuštění a bude se snažit alespoň co to jde vyvarovat těmto chybám. Tím začne člověk chodit s Bohem skrze božího Syna a začne si s ním utvářet lepší a lepší vztah až to může vést třeba i k pokřtění. Při pokřtění dává člověk najevo, že tento vztah je opravdu dobrý a životu prospěšný a chce pomáhat i ostatním k tomuto uzdravení.

7.3.2018 – Pravá revoluce

Někdo nasdílel tuto skupinu jako motivaci pro revoluci, která by mohla vést tím správným směrem. Docela se s jednotlivými body ztotožňuji. V názvu je napsáno Pravá revoluce. To je asi trochu dvojsmysl. Pravá, jako správná a také jako pravicová. Ve skutečnosti ale charakteristika této revoluce poukazuje hlavně na problémy společnosti a nevyzdvihuje ani pravici ani levici. Přijde mi to tak.

Zde je skupina:
https://www.facebook.com/groups/352024335298101/

No mohl bych je zkusit oslovit. Jsem teprve sedmý člen ve skupině. Chat tam není, tak okomentuji jeden z příspěvků. Alespoň se k tomu budou moci vyjádřit i ostatní.

To je dobrý nápad. Jsem také pro to udělat pár změn. Mám rozpracovaný informační systém Eden, který by mohl něco takového, jako přímá demokracie a kontrola veřejných financí řešit.

Část už funguje zde: http://eden.jkali.cz

Dokonce se mnou některé strany sympatizují. Jedná se o Rozumné, Svobodné, tuším že Piráti, Strana pro uprchlíky, Tomio Okamura mi dokonce napsal pozdrav váš Tomio a myslím i Aliance Národních Sil se mnou souhlasí.

To je ale hrozně málo. Jedná se jen o České politické strany. Česká politika sama o sobě je hodně závislá na celkové ekonomice. Do budoucna bych to viděl tak, že se ke mně připojí a možná o tom už i uvažují ty židovské enklávy, která odmítají babylonský Talmud a obávají se v posledních časech Izraele. Myslím, že něco podnikají v Bulharsku. Potom by se dalo už něco řešit i na mezinárodní úrovni. Pak by bylo více možností.

7.3.2018 – Další dívka

Zase si mě přidala do přátel další dívka. Hrozně se podobá té Míše ze základky. Stejná barva vlasů, stejně rovné, stejný účes. Ona měla obličej trochu více ženštější.

Toto je určitá kategorie dívek, kterou já už ale nevyhledávám. Kategorie, která mě zajímá, tak má snad jen jednu jedinou dívku a to je Zuzka.

Zuzka je úžasná holka, která se umí sama postarat o dítě, je skromná, čiperná, veselá. Má ten temperament, co mě přitahuje. Jenom když začne mluvit, tak je to pro mě sexy. Ten její hlas sám o sobě, způsob vyjadřování a celkově její povaha.

V posledních dnech mi chodí takové zprávy. Samé nabídky na seznámení s dívkami. Myslím, že je to jen odkaz na nějaké porno a nechci to otevírat. V předmětu bývá text „Ahoj zlatíčko!“, nebo „Ahoj můj drahý.“. Nezobrazuje se mi správně diakritika, ale odhaduji to tak. Tohle mi nikdy ale nepřišlo. Spam s tímto oslovením. Připadá mi, jako kdyby to snad posílala sama Zuzka. Kdyby nějak posílala takto svá videa, tak bych jí nechtěl vidět poprvé nahou přes internet. Je mi jedno, jestli má piercing a nebo tetování. Nebo jestli má nějakou tělesnou vadu. Mě jde o jiné vlastnosti.

Snad už si to konečně uvědomí, jak moc je fajn a přijde za mnou.

7.3.2018 - Přívěsek

Když byl konec roku 2017, tak jsem se potkal s kamarádem Mílou. Měla tam přijet i jeho bývalá přítelkyně Ula a co mě pobavilo, tak o ní říkali kluci, že přijede i s přívěskem. Pamatuji si, že Ula mě také jeden čas chtěla, ale mě se líbila víc Jarka. Nějak nepřímo naznačovala, že se hodím k dětem.

Přemýšlel jsem, proč tomu jejímu příteli říkali přívěsek. To snad nemá jméno? Je to asi proto, že ho všude tahá sebou. To je zajímavé. Zajímavý typ páru říkám si.

Nějak jsem si vybavil ale to Bulharsko. No jo, vždyť kdy já jsem někam pořádně jel? Já vůbec necestuji. Já snad ani nemůžu. Při té mé orientační schopnosti nevím nevím.

Ta druhá Jarka jednou potřebovala peníze na vlak. Ona mě o ty peníze vyloženě nežádala. Jen řekla, že jí prostě chybí a já jsem se nabídl, že jí pomohu. Měli jsme se při té příležitosti setkat u hospody Pub. No a když už jsem skoro u hospody, tak mi dojde od ní SMS poslaná přes internet, že jí havaroval kotel a má tam opraváře. Řekla mi adresu a ať jí to hodím do schránky. Věděl jsem že chvátá na vlak, tak jsem se rozhodl pokračovat autobusem k nádraží. Ona mi ale lhala a na žádný vlak nakonec nešla, ale to jsem se dozvěděl až později. Tak čekám na vlakovém nádraží a přijde mi od ní další SMS, že musím za ní domu. Tvrdila, že SMS číst nemůže protože nemá simku, ale když jsem to posílal zpětně na to číslo, tak to asi byl snad telefon nějaké její kamarádky. Psal jsem jí, že tedy počkám na nádraží a ona mě následně poslala k ní domu. Musela to podle mě číst.

No tak jsem se tedy rozhodl, že půjdu k ní na Palačák. Autobus jel za dlouho a ona chvátala. Vzal jsme to tedy pěšky a chtěl jsem to vzít co nejvíce vzdušnou čarou, tak že přes bloky. Kdybych šel podél hlavních cest, tak tam snadno trefím, ale to by bylo na déle. Jenomže já při té své orientační schopnosti jsem se v těch blocích úplně ztratil. Nakonec to dopadlo tak, že jsem musel najít nějakou hlavní cestu a ta mě přivedla na další cestu až k cíli.

Dnes už je doba, kdy existují navigace i když ten můj telefon má zrovna GPS nefunkční.

Každopádně tak nějak začínám chápat, proč některým klukům se asi říká přívěsky.

Zase mi dvakrát přišla ta zpráva s předmětem „Ahoj můj drahý.“. Tak nevím co to má znamenat. Odkazy otvírat určitě nebudu. Nejsem promiskuitni ani přes internet a i kdyby tam byla vidět Zuzka, tak jí raději vidím jednou naživo.

Teď je 15:24 a jdu na plovárnu tak na dvě hodiny. Potom půjdu asi do čajovny Čajový ateliér v Krajinské.

8.3.2018 - Nedorozumění

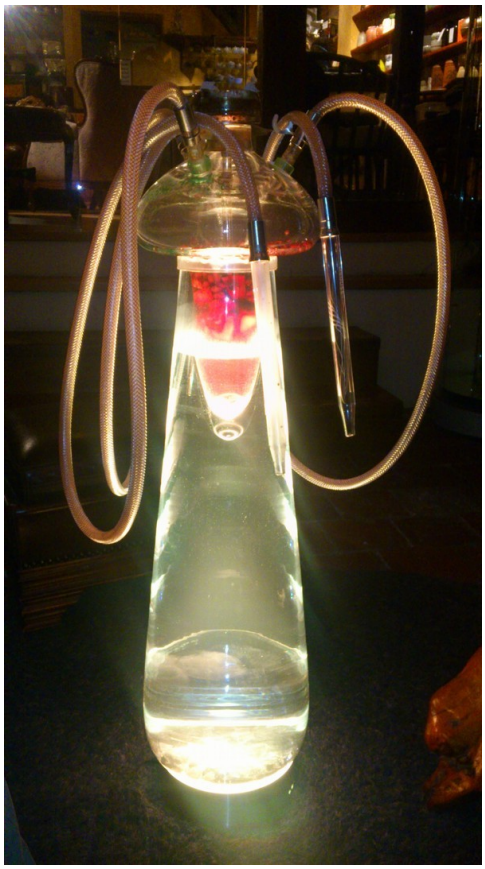

Dnes už mi naštěstí nikdo z mé emailové adresy nic nepíše a ani si mě nepřidávají do kontaktů podezřele hezké dívky. Včera jsem si myslel, že už budu mít pokoj na své věci, ale asi se snadno nechám některými věcmi vyvést z míry.

Pořád mi vrtalo hlavou, proč mi chodí tolik těch zpráv, že si mám užít večer s dámou z města. To je hrozně troufalé. Tento typ spamů mi ale sem tam chodívá. Na tom není nic tak zvláštního. Hodně zvláštní je to osloveni v těch předmětech. Tam stálo několikrát „Ahoj můj drahý.“. Takové oslovení mi nikdy před tím nechodilo. Tak si říkám, že toto je buď hodně zvrácený humor a nebo prostě je to upřímné. Nemohu si dovolit riskovat, že je to upřímné a já to budu brát jen jako humor. Záleží mi na Zuzce. Pokud je to tedy upřímné a myšlené vážně, tak to musí psát jen Zuzka. Já jsem opravdu její. Ona není moje i když je jako jediná kandidátka, aby se stala mou, ale já jsem určitě její. Přemýšlím, co mi tím dává najevo? Chce, abych snad smilnil na nějakých sprostých stránkách. To já rozhodně nebudu. Kamarád mi doporučoval bordel. Že by prý to vyřešilo můj problém se soustředěním a alespoň bych si odzkoušel v sexu, co opravdu chci. No to by možná vyřešilo problém, ale je to špatné smilnit. Já sázím na to, že s tou pravou si budeme rozumět i po této stránce.

Říkal jsem si, že pokud je to opravdu ona, jako že asi jo. Potom jí musí být jasné, že si uvědomuji, že je to ona. Připadalo mi to jako když by se se mnou ráda vyspala, ale potřebuje mít jistotu, zda opravdu nebudu chtít jiné. Zkusil jsem se to nějak vysvětlit, že opravdu na ní a jen na ní mi tak moc záleží. Pak mě napadlo, že ona se ke mně do bytu možná bojí jít. Nechci to nijak pokazit a chci jí pomoc, jak jen to jde. Tak jsem řekl, že půjdu na plovárnu a zhruba na jak dlouho a pak do čajovny, kde jsem byl až do zavíračky. Od zamilovanosti jsem byl nějakým zázrakem osvobozen a na plovárnu i do čajovny chodím docela rád. Jenom prostě nechci nic pokazit a chci jí dát možnost jednat a nebát se ničeho.

Získej nadhled

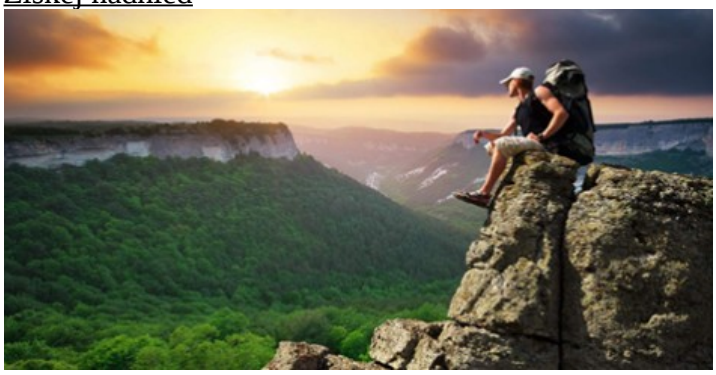

Když jsem byl na plovárně a seděl v té nové vířivce pod skokanským můstkem, tak jsem si nějak začal uvědomovat, že nepřijde a že to asi ani já tak nechci. Jarka toto nikdy neudělala. Nepřistoupila nikdy na mou pozvánku. Možnost setkat se s ní vytvořila sama. Nevím, co je Zuzka za znamení. Možná také beran. Třeba střelec jako já a nebo že by lev? Asi něco z těch tří. Tyto tři ohnivá znamení se nějak navzájem přitahují a mohou spolu žít. Tipoval bych, že ona bude jedno z těchto tří, ale moc ani nechci zjišťovat jaké. Nechci se tím nechat moc ovlivňovat. Přijde mi docela fajn, že nemám možnost to nijak zjistit.

Když jsem byl pak v čajovně, tak jsem si zapnul na chvíli Facebook. Uviděl jsem článek ze stránek

na rozvoj osobnosti Leader Face, kde byl obrázek horolezce s titulkem Získej nadhled. Přečetl jsem si ho.

http://leaderface.cz/cs/osobni-rozvoj/ziskej-nadhled/?utm_source=facebook&utm_medium=social&utm_campaign=%C4%8Dl%C3%A1nek&utm_content=%C4%8Dl%C3%83%A

To bylo úplně jako kdybych slyšel kamarády v minulosti, ale jen intelektuálně podané. Když jsem si tehdy na Jarce všiml podivného chování a že jako kdyby kolem mě utváří prostředí, tak jsem nebyl schopen jí o tom neříct. Přišlo mi čestné jí varovat, že to vidím a že prostě mě bude muset důvěřovat pokud jde o věrnost. Nemohl jsem si v tomhle pomoct. Kamarádi mi říkali, abych jí to nepsal. Ať si myslím co chci, ale abych jí to nepsal. To je možná dobrá rada. Co když ale se mě začne zmocňovat pocit, že třeba něco dělám špatně. Že třeba čekala, abych za ní přišel do práce. Nebo mi chce naznačit, že se se mnou chce setkat a já nevím, jak jí to mám usnadnit. Všechno to jsou asi jen klamné emoce, které mě mají vyprovokovat k tomu, abych něco pokazil.

Problémy s Pizzou

Můj kamarád a provozovatel čajovny Martin mě zase pozval na dýmku. To je od něj hezké. Dýmku jsem ten den po tom všem přijal docela s chutí i když na ní tak často nechodím. Normálně jsem mu to zaplatil i když mě chtěl pozvat. Byl v salonku se mnou, tak jsme trochu povídali. Říkal jsem mu, že jsem v poslední době prošel nějakou zvláštní očistou a jsem za to rád. Povídám mu, že jsem musel mít snad nějaký čip v těle. V jednom rozhovoru s Peterem Insiderem myslím na svobodném vysílači někdo říkal, že lidé mívají v tělech čipy, které je duchovně zotročují. Pak tam také říkali něco o duchovních bytostech, které čistě z altruistických pohnutek těmto lidem ty čipy odstraňují. Říkám mu, že to ale nebylo ani v hlavě a ani v ruce. Ať raději nechce vědět, kde to bylo. Nakonec jsem mu to prozradil. Bylo to v pravém varleti. Nevím, jestli to nebylo jako nějaký trest za ten nepovedený vztah s Jarkou a nebo jsem to tam měl od narození. Pamatuji si, že mi to oteklo nějak tou dobou, co jsem byl zaměstnaný u pana Krejčího. Šel jsem za doktorkou. To jsem byl ještě registrovaný u té dětské, tak mě přeřadila k doktorce pro dospělé a ta mě poslala na urologii. Doktor mi udělal rentgen. Měl jsem to nateklé. Podle výsledků rentgenu tam ale nebylo nic patrné. Nevím ani, jestli mi tehdy něco na to předepsal. Nevnímal to jako nic vážného. Ti doktoři dnes proti těmto technologiím nic nezmůžou a snad je ani neumí detekovat. Nějak to časem splasklo, ale každopádně to pravé mělo tvar stále jakého si elipsoidu a bylo nepříjemné s tím nějak manipulovat. Teprve teď nedávno, jak se mi zdál ten sen o těch mých dvou zdravých dětech a jednom nemocném, tak mě to začalo pobolívat. Už jsem chodil skoro kolébavou chůzí. Až teprve ten den, jak jsem psal o tom, že jsem snad byl nějak uspaný anestetikem, tak hned druhý den na to jsem se probudil a cítil jsem se mnohem svěží. To varle už ale bylo tvarově úplně normální a nebolelo mě. To musí mít nějakou souvislost. Na té plovárně v té vířivce jsem si trochu připadal, jako kdybych byl po nějaké operaci.

Když jsem pracoval se Zuzkou poprvé, tak jsem si prohlížel ty její piercingy. Myslím, že dva měla nahoře v oušku. Jeden myslím ve tvářičce. Já na to koukal, že je to zvláštní. To tedy ještě netušila, že i když se na první pohled nezdám, tak co do piercingu mi nesahá ani po kotníky. Ještě štěstí, že jsem nepočal dítě jako kyborg. To bych opravdu to třetí nemocné asi měl, jako to měla královna Cersei Lannister. Jednoho kluka, holčičku a šílené dítě. Přesně v opačném pořadí podle věku, než se

mi to zdálo v tom snu.

Teď ale k té pizze, aby se něčím spravila chuť. Povídám Martinovi o té pizzerii na Piaristickém náměstí, že už je zase zavřená. On majitele docela znal a dokonce i toho předchozího. Povídal mi, že se někdy stane, že zákazníci začnou chodit jinam častěji a častěji, až se ten podnik prostě neudrží. Já mu na to říkám, jak je to možné, vždyť ty sám si říkal, jak tam dělají úžasnou pizzu a že to nemá kvalitou v Budějovicích obdoby. Zmínili jsme se i o pizzerii Big Poppa, kde pracovala ta druhá Jarka. O té mi Martin řekl, že se mu absolutně nelíbí. To mafiánské prostředí ho naprosto odpuzuje a hrozně zkritizoval jejich pizzu. Tak třeba já do Big Poppy chodím docela rád a asi i mnoho dalších lidí, protože tam dělají pizzu pálivou akorát pro mě. Proti té nové pizzerii u Žáby nic nemám, ale tam si prostě nevyberu z jídelníčku dostatečně pálivou pizzu pro mě. On mi na to říká, že si mám říct o to, aby mi tam něco pálivého dali. Když jsem tam byl poprvé, tak jsem si řekl. Nabídli mi dokonce nějaké extra pálivé papričky. To jsem tam byl s kamarádem, který mě jednou vytáhl na Devastating Hot Dog do Haddogu. Že prý mě překvapí. Objednali jsme si Devastating Hot Dog, kde byl dresing z papriček Habanero. Tak jsme se do toho pustili. No v půlce jsem si myslel, že to snad vzdám, ale dal jsem si pauzu a dojedl jsem to. On to nedojedl a ještě navíc mi vypil můj sprite. Docela jsme se u toho smáli i když to dost pálilo. Mě vyfotili a dostal jsem se tam do síně slávy na nástěnku. Ještě teď tam myslím jsem v nějakém tom archivním bloku založený. Kamarád si to musel nechat zabalit. Pak mi říkal, že to nesl do práce a někomu to tam dal ochutnat. Ten člověk snad okamžitě letěl pod umyvadlo. Nakonec mi říkal, že ten zbytek celý vyhodil, protože se to nedalo dojíst.

No a teď zpátky k té nové pizzerii. Divili se tomu, že jsem jedl papričky Habanero. Že prý snad jsem sebevrah nebo něco takového naznačovali. Dali mi tam nějaké extra pálivé. Docela jsem byl spokojený. Jenomže pokud to tam prostě nemají v tom menu, tak mě jako zákazníkovi je nepříjemné vždycky si žádat o něco extra pálivého. Podruhé jsem tam žádal jednu slečnu, aby mi to přiostřila. Dala mi na výběr dvě omáčky. Jednu méně pálivou a druhou hodně pálivou. Tak jsem si vybral tu hodně pálivou. No jo, ale já nic necítil. Žádné pálení jsme necítil. Potom pochopitelně už začnu vyhledávat jiné pizzerie. Například jako je Big Poppa, kde se to nebojí přiostřit. Nějak takto jsem to Martinovi zdůvodnil.

Pak jsem mu říkal, že ten chlap potřeboval nějakého designera. Ten jeho podnik nevypadal moc výjimečně. Bylo to takové obyčejné. On mi to ani tak nevyvracel. Podle Martina to bylo tak, že ten člověk dělal pizzu na tak vysoké úrovni, že to neuměli běžní lidé ocenit a také říkal, že mu šlo hodně o peníze. Jak se zmínil o těch penězích, tak mi to došlo. Pokud člověk dělá něco a v srdci mu jde hlavně o peníze, tak to prostě nepůjde správnou cestou. Ti lidé to nějak asi vycítí a přestanou tam chodit.

Já jsem hrozně rád chodil na to samé místo, ale to bylo pod jiným majitelem. Dam dělali podle mého názoru výbornou pálivou pizzu a pokud jde o design, tak to tam bylo hodně osobité a líbilo se mi tam. Jenomže ten majitel se nebál otvírat si pusu v politice. Bylo docela odvážný a podle mě se neuměl moc opatrně vyjadřovat. Někdo z radnice mu dělal problémy tak dlouho, až to tam musel zabalit. Pamatuji si, že jsme tam jednou šli na pizzu s kolegou Vaškem. On tam zrovna Vašek potkal svého bratrance. To byl také hrozně zvláštní člověk. Takový hodně otevřený. Přidrzlý řekl bych. Ten jeho bratranec také dělal nějak do politiky a dokonce se s tím provozovatelem pizzerie dobře osobně znali. Mě ten provozovatel říkal, že mě odněkud zná. To bylo asi tím, že tam často chodím. Každopádně ten Vaškův bratranec se tam zmiňoval o své vizi. Říkal, že do Českých Budějovic se lidé budou chtít hodně stěhovat z Prahy. Asi to prostředí je něčím přitažlivé. Říkal, že je potřeba budovat nová obydlí v Budějovicích. Můj názor byl takový, že na tom něco bylo. Nějak jsem v to i sám věřil, protože návštěvy Prahy na mě nepůsobili nikdy moc příjemně. No a Vašek mi pak

později bokem řek, že to je úplně mimo. Co by prý pražáci dělali v Budějovicích. Zase měl vnitřní potřebu něco skepticky rozporovat. Uvidíme. Možná, že časem se sem někdo opravdu nastěhuje.

9.3.2018 – Totalita jako totalita

Zakladatel stránek o pravé revoluci mi zareagoval na mojí zprávu ze dne 7.3.2018. Zajímalo mě, co se za tím skrývá. Revolucionáře nepotkávám každý den. Podle jeho pozdějšího vyjádření jsou to obyčejní lidé, co se jen snaží něco změnit.

Jeho reakce:
Vláďa Sulek: Zajímavé, jen v tuto chvíli přesně nevím, čím nám v tuto chvíli může být váš program prospěšný. Ale děkuji za angažovanost. Kdo ví, v čem nám ještě můžete být nápomocen při realizaci revoluce.

Odpovím mu:
Myslím si, že teď ničím. Mě jen zajímalo, jaké jsou vaše motivy k této akci. Kdo za tím stojí. Revolucionáře nepotkávám každý den. Četl jsem vaše vyjádření o tom, proč jste založil tyto stránky. Souhlasím s tím, že lidé se opravdu dají takto emočně manipulovat ve prospěch politiků. Můj projekt Eden je taková vize a asi běh na dlouhou trať. Je to založené na myšlence, se nebude moc nijak centralizovat. Ani v jedinci a ani v nějaké politické straně. Tím by se snad předešlo problémům s manipulací, o které mluvíte. Jinak pokud jde o to pronásledování lidí jen za to, že se snaží šířit pravdu, tak s tím také samozřejmě s vámi souhlasím. To nevím, jak moc bych musel být pronásledovaný já s tím, co vše veřejně komentuji. Můj projekt řeší i tyto záležitosti veřejného rozkrytí financí.

Teď momentálně se musím soustředit na dokončení té části projektu, kterou jsme si zanalyzoval. I když je to běh na dlouhou trať, tak nějak podvědomě cítím, že až to dokončím a udělám prezentaci, tak na to naváží další události.

Každopádně souhlasím, že nějak asi do budoucna spolupracovat budeme.

9.3.2018 – Různé motivace do podnikání

Když jsem začínal s psaním tohoto dílu, tak můj příspěvek z 5.2.2018 byl o prvním týdnu v práci a už tam se objevila Zuzka. Tento příspěvek byl napsán po pěti dnech od toho minulého, který je datovaný na 1.2.2018 a ve kterém popisuji první den v pekárně. Když se podívám do obsahu, tak třeba ke dni 6.3.2018 jsem napsal 7 příspěvků, což je snad můj rekord. Ta Zuzka mě musela něčím hodně silně inspirovat. Každopádně hned následující den jsem vyfotil fotku se sponzorovaným příspěvkem od UP21, kde nabízí, jak vytvořit business plán. Proč jsem to vyfotil? Je tma napsáno „Hádejte – co stojí za každým silným startuem? Že by žena? ...“. Připadalo mi to jako adresované přímo mě i když ten dokument zas tak často tou dobou nebyl doplňován.

Tuto kapitolu jsem pojmenoval podnikání, protože jsem si myslel, že budu podnikat při práci v Globusu. Při té časové náročnosti to bylo nemožné. Měl jsem tu kapitolu pojmenovat asi nějaká osobní biografie nebo tak nějak. Možná, že to je jakýsi startup pro podnikání i když jsem to tak vůbec nezamýšlel.

Hodně se mi teď zobrazují všelijaké příspěvky na to, jak si vydělat peníze. Všelijaké finanční akademie a různé přivýdělky z domova. Nabízí se mi i příspěvky podobné tomuto, ve kterém jsme motivován nějak začít podnikat. Momentálně věřím jen v jediné. Až to bude možné a vyřeším tyto osobní věci, tak chci co nejdříve udělat tu část projektu, kterou jsem si naplánoval (zanalyzoval). Je možné, že budu muset omezit psaní a navštevování facebooku. Možná, že se budu muset na nějakou dobu odtrhnout kompletně od společnosti, abych to dokončil.

Dnes mě vytáhl kamarád po dlouhé době do fitka. To, které jsme navštěvovali dříve bylo v rekonstrukci, tak jsme zašli do více profi. Těch strojů tam bylo mnohem více. Více vychytanějších a dokonce tam byl i nějaký instruktor. Hodně se mu tam zalíbilo. Plánuje si koupit permanentku a chodit třikrát týdně. Bude chtít, abych chodil s ním. Vždycky ho nějak má přítomnost povzbuzovala. Přitom je to ten člověk,

o kterém se zmiňuji v druhém díle na straně 47, jak jsem ho vyprovokoval natáčením. Mám to nahrané i na videu, které je tam uvedené z 1.4.2017. Po dnešním cvičení mě hrozně bolí ruce. Byly jsme tam cca hodinu a půl. Tohle by mi asi dost prospělo, ale i tak to zvažuji, aby mi to nebralo energii na programování.

Po posilování jsem šel navštívit vlastního otce, abych dodržel slib. Šli jsme na pivo. Udělalo mu to hroznou radost a i on udělal docela radost mě, protože jsem mu řekl, co dělám a on mě od toho neodradil. Naopak mi fandí. Měl i radost z toho, když jsem mu řekl, že už mám vyhlídnutou holku. Měl jsem 4 Gambrinusy a ještě teď je mi z toho zle. Pivo mi opravdu nechutná, ale přemohl jsem se. Ani ten svařák jsem už neměl od té doby toho mého očištění dne 2.3.2018. On má stále problémy s pitím. Říkal jsem mu, že by na to měl být opatrný a pít s mírou. Povídal mi, že si to vezme k srdci.

9.3.2018 – Šelma

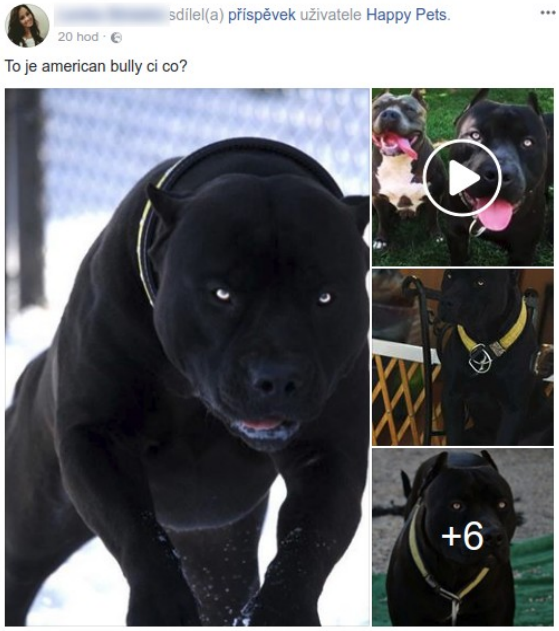

Včera se mi na FB zobrazil obrázek tohoto psa. Nasdílela to dívka, která si mě nedávno přidala do kontaktů. Je na stránce 75 s titulkem Krásné dívky a má u nohou malého pejska.

Kamarád, co čte můj příběh a doporučoval mi, abych si zašel do bordelu, tak o ní řekl, že vypadá jako Zuzka. Uznávám, že je krásná, ale jako Zuzka rozhodně nevypadá. Na mě je tato dívka až příliš miloučká. Mě tato vlastnost u dívek moc nepřitahuje.

Zvláštní byl ten komentář, se kterým se mi to zobrazilo. Nebyl to ten komentář, který je vidět nad obrázkem. Byla tam nějaká narážka na ochočenou šelmu.

Dnes jsem zahlédl nějaké video. Bylo to z nějakého města ani nevím odkud. Byl tam hrozný bordel. Po ulicích běhali muži s tmavou pletí. Všechno tam rozbíjeli. Policie nikde. Nikdo do toho nezasahoval. Hrozně zvláštní. V některých režimech, jako třeba komunismus, je člověk lživě obviněn a třeba i popraven nějakým mučením. Někdo mluví pravdu a má problémy.

Druhý extrém je ale toto. Lidé dělají nehorázný bordel a nikdo s tím nic neudělá. Ještě před nějakým časem jsem byl toho názoru, že se ti lidé budou popravovat a bude pokoj. Přišlo mi to tak, že u některých lidí je to úplně jedno, zda půjdou na jatka. Změnil jsem názor. Popravovat lidi je prostě špatně. Zvírání do vězení nebudí dostatečný respekt. Hlavně ani není řešitelné pro danou situaci. Ti lidé pocházejí z míst, kde ty tresty jsou nastavené prostě jinak. Když potom přijdou sem, tak je jim to všechno pro smích a považují místní za otroky. Jediné reálné řešení je, že policejní jednotky budou vybaveni nějakým člověkem, který bude zastávat funkci jakéhosi řezníka. Jednotka, která takové potížisty posadí na invalidní vozík třeba i za použití motorové pili a veřejně. Myslím si, že to bude budit snad dostatečný respekt. Co se tímto dá zkazit? V Libanonu se odsekávají ruce za pouhou krádež. To je přehnané, protože někteří lidé třeba jsou chudí a těžko se z toho dostanou. Takovéto vandalství by mělo být řešeno veřejným mrzačením lidí. To je přiměřené. Pouhé střílení do nich mi nepřipadá moc důrazné.

Jeden chlapík mi jednou řekl, že kdyby ty koncentrační tábory, co jsou připravené v Americe byly tady, tak to tady bude ráj. Tady to prý bude mnohem horší. Prý je jich tu v utajení mnoho. Asi tím myslel něco jako nějaké speciální zabijáky? To je zvláštní, proč ještě nejdou do akce, když je v Evropě takový binec.

Teď by byl asi ideální čas.

Pamatuji si, že když jsem jednou byl v kanceláří, tak mi přistál na stole takový míček, či snad to bylo nějaké gumové oko, se kterým tam kluci blbly. Připadalo mi, že ta tam jeden kolega hodil schválně. Jako kdyby mě chtěl vyprovokovat. To už bylo po tom incidentu s tím kolegou, jak zmínil stůl hanby. Když mi přistálo na stole to oko, tak jeden kolega se otočil na toho, co to hodil a řekl něco v tom smyslu „Ty jseš dobrej sebevrah“. Něčím takovým se nenechám vytočit. Oko jsem vzal a odnesl tam, kde bývalo. Pamatuji si, že jsem se nikdy nijak zvlášť nepral. Nechtěl jsem se prát. Na základní škole jsem dal pěstí do obličeje jen dvakrát a dvoum lidem. To bylo snad jen dvakrát, kdy jsem dal někomu do obličeje pěstí a to jsem k tomu byl vlastně fyzicky vyprovokován (ne pouze slovně). Poprvé to bylo asi v druhé třídě a podruhé myslím v šesté. Pak už ten dotyčný dal pokoj.

Pamatuji si, že jsme s Honzou na učňáku vymýšleli různé vtipy. Přeháněli jsme oba dva. On byl v tomto ale docela morbidní. On mě těmi vtípky naočkoval a já to pak začal vymýšlet také, ale morbidní jsme nebyl. Třeba vymyslel větu „Mraveneček si drze opodál pobývá v lese“. Když pak vymýšlel vtípky, kde narážel na kojence a násilí na nich, tak už to bylo děs. Nevím, jak se mu to dostalo do hlavy. Jestli z těch drog? Když jsme měli u nevlastního taťky garážovou hernu myslím s osmy počítači, tak jsem tam dělal takový program na hlídání času hráčů a evidence kreditů a byla na to připojená i čtečka čárového kódu pro kartičky. Jenomže kartičky nebyly spolehlivé. Nikdo sebou nechtěl nosit. Kluci ze školy, co tam často chodili, tak řekli, že by se jim hodil program na nastavení konfigurace klávesnice pro střílečku Counter Strike. Na těch počítačích se lidé střídali a každý si měnil konfiguraci pro sebe. Kluci chtěli něco jednoduchého, kam si zadají své jméno a přednastaví jim to konfiguraci, tak jsem to udělal. Napadlo mě, že by mi pomohl Honza vymyslet pár vtipů, které se zobrazí v případě, že uživatel zadá neznámé jméno. Něco jsme vymysleli a já to tam naprogramoval. Jednu větu si pamatuji do dnes a tu jsme vymyslel já. Bylo to nějak „Proč se tady válí to batole na té klávesnici..... odendejte to někdo“. Tehdy za mnou myslím přiběhl do pokoje ten kamarád, co to chtěl naprogramovat a říkal, že ty hlášky jsou už fakt někdy hodně drsné.

Zvláštní způsob, jak přijít ke schizofrenii

Honza v těch svých morbidních vtípcích viděl hroznou nevinnost. Připadalo mu to jako poslání. Považoval se za hrozně hodného člověka. Takto mi to později interpretoval, ale to už v tom byl až po uši. S Honzou jsme se rozešli, když jsem potom šel na maturitní nástavbu. Nevím už ani jestli se pokoušel přihlásit a nebo se ani nepokoušel. Odjel zpět na Moravu někde poblíž Olomouce. Později jsem potkal na jednom internetovém fóru kamaráda Milana, který se hlásí ke křesťanství, ale není členem žádné církve. Povídal jsem si s ním v minulé kapitole, kde mě odvracel před pozitivním názorem na trest smrti. Tvrdil, že je mu myslím cca 52 let. Říkal takové zvláštní mystické věci. Prý měl takovou zkušenost, že prošel jakýmsi hodně živím snem. Někdy kolem třiceti let. Viděl v tom snu Satana, jako bytost, která všechny jen zneužívá ke

svému prospěchu. Nebál se, protože už byl pod ochrannou Krista. Pouze se měl rozhodnout, jakou cestou se vydá. Zda se připojí k tomu zlému a nebo k bohu. Vybral si dobro. To mi tou dobou bylo asi 26 let. On mi říkal, že já také jednou něčím takovým projdu a mluvil i o tom, že člověk nějak umře. Potom, co se prý rozhodnu správně, tak už mě nevytrhne z božích rukou nic.

Tehdy na tom fóru Milan ještě s jedním mormonem, který byl asi také pokročilejší a nazýval se „Oko, které vidí“, tak mě hodnotili poměrně pokročile. Milan řekl, že na svůj věk mám poměrně našlápnuto a ten mormon říkal, že můj potenciál je značný. Nevěděl jsme co myslí tím potenciálem. Každopádně se stalo, že se mi ozval telefonem Honza. Volal snad z nějaké léčebny. Měl nějaké problémy a ptal se mě, zda já také nemám nějaké psychické problémy. Podle něj to bylo z těch jeho vtípků, ale když je nedělá, tak je to jen horší. Já mu říkal, že problémy nemám a asi jsem se ho pokoušel přivést nějak k víře v Krista. Říkal, že musíme promluvit o tom, co se všechno stalo, já byl pro. Pokoušel jsem se ho později kontaktovat. On mi ani nenechal na sebe žádný kontakt. Myslel, že budu bydlet stále v tom rodinném domku, ale to se změnilo. Museli jsme s mamkou odejít do podnájmu. Prý tam snad jednou přijel, ale nenechal tam na sebe kontakt. Musel jsem prohledávat podle jeho příbuzných. Povídal mi o tom, že jeho otec si dost vydělával jako slavný básník. Znal jsem křestní jméno jeho otce, tak jsem ho našel na Skype. Přes něj jsem se dostal k Honzovi. Co jsme pak s Honzou mluvil, tak byl úplně jiný, než posledně v tom telefonu. Byl naprosto letargický. Jako kdybych ho otravoval tím, že jsem ho kontaktoval. Nějak se ale rozpovídal. Mluvil o satanovi a že prý jsem to já. Prý se každému snažím dostat do hlavy a podmanit si tak celý svět. Dokonce chci zaútočit i na nebe. Už tehdy jsem prý v programování hodně vynikal a tak si to asi přebral z toho. Prý mě svým způsobem za to i obdivuje. Prý mu byla nabídnuta možnost. Měl si vybrat, zda půjde na stranu dobra a nebo na stranu zla. Když si vybíral, tak už chtěl jít na stranu dobra, ale já na něj pokřikoval, že je zbabělec a on si to nakonec rozmyslel. Tak že říkal, že nakonec bude muset zůstat na zemi. To je zvláštní. Já, který se k němu choval vždy tak přátelsky a on mě vnímal takto. Je divné, že mi ale už jednou někdo na škole řekl, že mám výraz jako Azazel. Honza také povídal o tom, jak se mu i policisté dostali do hlavy. Podle jeho popisu dělal nějaké problémy na nádraží, když jel za svojí holkou, se kterou teprve začínal vztah. Měl nějaké problémy s cestováním a ani k ní nedorazil. Prý tam na nádraží byla celá armáda policajtů a šla proti němu. Tvrdil, že tohle už nechce podstoupit, aby se mu nějaký policista dostal do hlavy. Pak byl jeden čas v léčebně, tak jsem mu tam volával.

Každopádně mi to připomnělo to, co mi říkal Milan. Ta volba. Připadá mi, že já prošel nedávno snad něčím podobným. Ve dvou snech. První se odehrával snad v pekle a já měl za zády nějakého démona. Absolutně jsme nechtěl, aby nade mnou převzal kontrolu. Druhý sen byl o dětech, ale tam už to nebylo o volbě ale o prožitku.

Viděl jsem takový zvláštní film o jakémsi lovci démonů. Jmenuje se Constantin. Je to o jakémsi knězi, který o sobě tvrdí, že není božím oblíbencem. Moc mi není z toho filmu jasné, proč. Lucifer jeho duši chce v pekle a dokonce si pro ní sám chce přijít osobně. Constantin byl římský vládce. Zastával se křesťanství, ale takovým násilným způsobem. Připadá mi to trochu příhodné. Constantin vlastně i uspořádal Bibli. Byl nechvalně proslulý, ale myslel to dobře. Ten hrdina je v podstatě kladný, ale se zvláštním přístupem. Docela se nemusí s archandělem Gabrielem. Moc se neshodnou. Na konci to vypadá, jako kdyby mu Gabriel nabízel zbraň, ať ho zabije za tu troufalost, že chtěl vpustit mamona na svět. On ho ale nezabije jen ho praští. Gabriel mu odpoví „Vidíš že to dokážeš“.

Zvláštní film. Nevím, co si o tom mám myslet.

9.3.2018 - Zlo útočí zevnitř ne zvenku

Jenom pro ukázku, aby to nebylo až příliš dramatické, tak pár zpráv, které mi poslal Honza minulý rok:

5.1.2017
Předmět: Jó andělé

a démoni.To máš možná pravdu že nás sledujou.
Budu si to pamatovat a možná se podle toho i ridit.
Je pravda , že ten Ježíš Kristus odpouští nebo spíš vubec neodpusti pokud člověk zustane sám bez ženy. To tys už s někym byl (to poznám)A jinak třikrát běda žes měl ve 13 tu pravou na dlani a nebyls už láska a síla.
kalíííí
Viděls Pátej Element. Pochopils to, pochopils to...
Moje číslo už máš né tak třeba v ten pátek v 20.00 nebo kdy, byvam na drátě.(na Tesco mobile)
Zdar.

S tím pátým elementem úplně nevím, co mi naznačoval.

9.1.2017
Předmět: Počkat

Jako že se dobrovolně paktuju s démonama a že si za to mužu sám.Já právě že se co nejvic snažim dodržovat ty svaté zákonitosti protože si myslim že pořádek musí bejt. A Ježíš Krystus mi neodpustil jako by nikdy ani neexistoval.To si člověk ty hříchy ani neodtrpí...
Ty víš, já mám nakonec čisté svědomí (až nakonec na nějaky vyjimky veleditek) ale možná zrovna jen nějaký ten démon alkohol...
Zkoužky nezvládám (že si dycky odnesu špatnej pocit)právě k vuli tomu.
Winbox neřešme ale jestli by nešel nějak rozchodit ten Rescue Rover na Androidu neviš.
To by se mi hodilo do léčebny misto počitače.Doprogramovat editor už by byla hračka né.
Kubisoviny pro chvilkovou vážnost situace vynecháme jo, a dej mi ještě odkaz na tu tvoji stránku s vytvorama by mě zajmalo.
Zdar.

12.3.2017
Předmět: Dík

Ale to že budu muset zemřit..
Asi jo, ale zase takovy vysvobozeni. Jak vyš vtom roce 2009 do mě vstoupil duch Svatý ale to byla asi posledni šance. Jo pošli mi svoji email adresu abych jenom neodpovidal jo viš. Jestli maš zajem tak to moje čislo je <XXX XXX XXX>.Tak. Jinak zrovna mam chuť na ten editor do rescue rover, mam už turbo C a by to fungovalo i na android dosbox viš jenom nemužu rozluštit ten format mapy.Ty seš přece do dobrej programator tak mi pomoz.Zatim sem zjistil, že to nebude zakodovany a zapsany v INTech když je velikost dělitelna dycky 2ma.Sou to jenom čtverečky.
Tak zatim dik.
Zdar.

Od té doby se mi Honza už neozval. Telefon má nedostupný a emaily nepíše. Možná, že je zase v té

léčebně.

Zvláštní příhoda s dveřmi

Jen pro prvotní představu. Na dvou odkazech níže pod obrázkem jsou videa, jak to vypadá u mě v bytě. Testoval jsem prvně nepovedenou a pak povedenou led svítilnu, kterou jsem udělal. Stala se u mě v bytě před pár dny taková neobvyklá věc. Než budete číst dále, tak bude lepší si prohlédnout prvně videa.

Stalo se to před několika dny, ale teprve dnes to má smysl popsat. Byl jsem ve svém pokoji. Všude zhasnuto. Jen počítač běží. Měl jsem trochu pootevřené dveře u pokoje. Větral jsem na balkon. Z druhé strany bytu byly všechny dveře a okna zavřené. Už byla noc a mamka byla tou dobou v práci. Brácha za mnou nechodí moc často. Většinou se předem domluví, že přijde a to pokaždé zvoní, protože klíče od mého bytu u sebe normálně nenosí. Nikdo jiný klíče nemá. Už byla tma. Najednou docela náhle začne silně profukovat vítr dveřmi pokoje a to tak, že se úplně dveře přivřeli. Toto se přesně stává, když někdo otevře hlavní vchodové dveře a chodbou profukuje vítr a nebo prostě když je otevřené okno. Najednou mi to došlo. Někdo se snad musel vloupat do bytu. Možná, že se přibližuje k mému pokoji. Rychle jdu zavřít dveře a zamknout páčkou, abych získal nějaký čas na přemýšlení, jak to budu řešit. Je zvláštní, že k tomu došlo krátce před tím, než jsem měl vyjít mamce naproti do práce. Opravdu snad jen čtvrt hodiny a nebo deset minut. Tak nějak. Přemýšlím, jak se budu bránit? Pokud jsem pod Kristovo ochranou, tak to řešit nemusím. Co když ale nejsem dostatečně? Vždyť já už ani neumím být nijak agresivní. Neumím zastrašovat. To bylo možná kdysi dávno. Jediné, čím bych se mohl bránit je nůž, ale ten je až v kuchyni. To je na opačné straně bytu. Už se naštěstí nachýlil čas, kdy potřebuji jít doprovodit mamku z práce, protože jsem jí to myslím na ten den slíbil a nebo si to ten den přála. To už nevím. Každopádně to mě dodalo odvahu vyjít z pokoje ven. Tak jsem rozsvítil, rychle otevřel dveře a řekl, je tu někdo? Šel jsem rozsvítit do obýváku. Nikde nikdo. Prohledal jsem celý byt a nic. Dveře byly dokonce zamčené a okna zavřená. Zvláštní.

Odkazy:
http://www.jkali.cz/data/video/2017_04_03_nepovedena_led_svitilna.mp4
http://www.jkali.cz/data/video/2017_04_05_povedena_led_svitilna.mp4

Nechal jsem to plavat. Dnes se mi ale zdáli dva zvláštní sny.

První sen se odehrával v tom rodinném domku, kde jsem žil. Jsem v pokoji v prvním patře a je tam se mnou brácha. Mamka je tam také v prvním patře, ale ne v mém pokoji. Je den. Najednou se začne stmívat a je tam takové šero. Nějak podvědomě cítím, že po mě někdo jde. Jako kdyby byl někdo v domě, kdo proti mně něco má. Mamka a brácha už zmizeli. Jdu ke dveřím od pokojíku a je tma zasunutý klíč. Dveře jsou prosklené takovým vroubkovaným sklem, které je průsvitné, ale neprůhledné. To sklo začíná zhruba od kliky výše. Jdu tedy ke dveřím a vidím, že za sklem nikdo není, tak rychle zamknu klíčem. Jakmile zamknu, tak asi sekundu po tom někdo zprutka chytí za kliku, jako kdyby chtěl otevřít. To už se mi chce probudit, ale nejde to. Sen pokračuje jiným záběrem. Vidím takovou temnou chodbu a na ní je skřítek. Takový malý, zlý co má jakoby

čarodějnický klobouk. Něco jako Leprechaun. Říkám si, že mám v bytě poltergaista a okamžitě se ho snažím ve jménu Krista vymítat. Pak už jsem se vzbudil. Z toho snu jsem měl takový dojem, že je to snad varování, že po mě fyzicky někdo půjde.

Druhý sen byl o tom, že jsem dělal nějaký rozhovor s novináři. Bylo to o tom, že se mě vyptávali, jaký mám dojem z toho, že půjdu pracovat do CERNu jako programátor. To je divné. Jít pracovat do CERNu není nic, co by stálo za pozornost novinářů. Jeden můj příbuzný tam chce jít pracovat, protože by si tam asi dobře vydělal. Já mám CERN spojený spíše se špetnými věcmi. Někdo tvrdí, že jsou tam dokonce hodně špatné věci. Jaká si brána do pekla. Jedna z otázek, která si pamatuji, že se mě novináři ptají byla, jestli mi ta sláva nestoupne do hlavy. Na to jsem odpověděl něco v tom smyslu, že nevím. Pak už jsme se probudil. Tuhle mi jeden kamarád říkal, že CERN byl vybudovaný snad na místě bývalého Jupiterova chrámu. To je divné. Zrovna Jupitera považuji za pozitivní znamení. Dokonce já jsem jako střelec pod vládou této planety.

Ten sen o tom CERNu jsem nějak nepochopil. Každopádně ten sen s tím skřítkem jsem asi pochopil.

Vytočilo mě ráno jedno video s invazí, které jsem viděl.

Tento obrázek se mi teď zobrazil na Facebooku. To je divné. To je snad nějaký vtip ne? Zrovna o svobodném vysílači jsem se zmiňoval v souvislosti s tím hi-tech piercingem.

No budu pokračovat ve vyprávění. Ráno mě rozzlobilo video, které jsem viděl. Ten nehorázný vandalismus a bezohlednost. Napsal jsem k tomu komentář s motorovou pilou. Bylo to asi přehnané, protože mě pak nějak dohánělo svědomí. Kdyby se něco takového zrealizovalo, tak to možná pomůže ochránit Evropu, ale přišel bych asi o všechny své přátele a Zuzka by se za mě nikdy nevdala. Ještě teď je mi z toho nějak divně.

Nedokážu si představit, že bych nějakého takového řezníka zastával. Já bych snad nebyl schopen nic takového udělat. Leda pod nějakým velkým afektem.

Ten Valentýnský koš, co jsem měl pro Zuzku schovaný, tak už jsme rozbalil. Ona to ode mě nechce přijmout a já žádnou jinou kromě ní nemám rád. Dvě čokoládová srdíčka jsem dal mamce a dvě snědl. Byla tam flaška vína. Jediný alkohol, co mám v bytě. Po tom dnešním úletu mi to nedalo a musel jsem jí vypít. K tomu jsem si udělal i silné kafe.

Připadám si trochu jako nějaký Frodo, co nese prsten se zlem a občas ho to přemůže.

Tohle jen dokazuje, že nejsem zbaven vlivu zla.

10.3.2018 - Více volnosti ve vzdělávání

Dnes ráno mi byl doporučen zajímavý příspěvek. Je to takový krátký příběh o otci, jak se zastává syna ve škole, aby nebyly domácí úkoly povinné. Připadá mi to docela poučné. Tentokrát jsme to i okomentoval přímo na Facebooku. Dostal jsme jeden like od Jakuba Jahla, který je myslím také z nějaké církve. Příběh tu nechám modře a pod to napíši své komentáře černě.

Je to tento profil: https://www.facebook.com/SobekJakub/posts/215073972377465?comment_id=215118722372990&notif_id=1520680677797182&notif_t=feed_comment_reply&ref=notif

Domácí úkoly NEJSOU povinné

Ríša mi po příjezdu ze školy po chvíli nese s provinilým pohledem k podpisu poznámkový deníček s poznámkou, začínající klasickým červeným přeškrtnutým "V", které určitě taky důvěrně znáte: "Chybí DÚ v písance str: 9. Ríša nebývá nachystaný na vyučování".

Taky vám tyhle poznámky a hodnocení už někdy lezou krkem? Mně už teda fest. Ríša si ty úkoly dělá skoro všechny sám, já jen nabízím předem pomoc, ale nechávám to na něm. A když to náhodou nevyjde, tak je z toho červená poznámka přes několik řádků, a smutný pohled prvňáčka, který mi to pak nese k podpisu. Domácí úkoly jsem bral jako dobrovolné zadání pro děti na procvičení věcí probraných ve škole. Paní učitelka to ale bere z nějakého důvodu jako povinnou součást přípravy na vyučování, kterou je třeba na dětech (a tím částečně i na rodičích) vymáhat.

Náš rodinný volný čas doma považuji za posvátný, a jsem přesvědčený, že nikdo nemá ani to nejmenší právo nám ho zvenčí jakkoliv řídit či omezovat. A to včetně školy s DÚ.

Rozhodl jsem se, že na poznámku od paní učitelky budu tentokrát už reagovat nejen podpisem, ale že si zjistím, jak to celé funguje i po právní stránce, nebo spíš jak by to celé fungovat mělo. Zabředl jsem tedy do studia teorie základního vzdělávání, aby má odpověď měla hlavu a patu, a nebyla jen plácnutím do vody.

Dal jsem si tedy tu práci, a prostudoval jsem pečlivě školský zákon a rámcový vzdělávací program, abych mohl odpovědět informovaně. Dělal jsem si při tom pečlivě poznámky a čárky na papír pokaždé, když jsem při čtení školského zákona a RVP narazil na spojení "domácí úkol", a ty pak nakonec všechny spočítal.

Ani jednou, přátelé! O domácích úkolech tam nenajdete jednu jedinou zmínku. Stejně tak jsem o nich nenašel ani slovo ve školním řádu Ríšovy školy. Ale i kdyby tam byla, nebyla by platná, protože školní řád musí být v souladu se školským zákonem, a nemůže zavdávat nové povinnosti nad jeho rámec. Může jen upřesňovat stávající povinnosti, jako třeba kdy začíná vyučování, jak omlouvat zmeškané hodiny apod. Takhle to uvádí dokonce ve svém návodu pro ředitele k tvorbě školních řádů i ministerstvo školství, s tím, že školní řády nemohou nikterak zasahovat do volného času dětí, a vztahují se pouze na vyučování.

Nakonec jsem tedy na Ríšovu poznámku od paní učitelky odpověděl poděkováním za informaci, a zeptal se na základě čeho považuje paní učitelka DÚ jako povinnost. Dostalo se mi odpovědi, že to probereme v týdnu na rodičovských schůzkách.

Na rodičovských schůzkách jsem se tedy zeptal, jak to paní učitelka vidí s tou povinností domácích úkolů. Podle paní učitelky jsou povinné, s tím, že za 15 zapomenutých úkolů za pololetí bude napomenutí třídního učitele, a za opakování potažmo i důtka. Poznamenal jsem, že nic takové ve školním řádu nenacházím, a ptal se na základě čeho takovou povinnost tedy žákům paní učitelka zavdává, protože tomu nerozumím. Paní učitelka poznamenala, že jsem první, kdo se takto ptá, a že je sice pravda, že ve školním řádu to není, ale DÚ jsou u nich povinné na základě interního školního řádu, jakési dohody pedagogů se zástupcem ředitele o případných sankcích, která ovšem není nikde v písemné podobě. Při spojení "interní školní řád" jsem zalapal po dechu.

Napadla mě následující analogie:

- Pane řidiči, jestlipak víte, proč jsme Vás zastavili?
- To netuším
- Jel jste 46km/h, tak to máme pokutu 1000Kč za překročení maximální rychlosti 45km/h.
- Ale tady není žádná značka, takže podle zákona je tu povolena maximální rychlost 50km/h. Z čeho tedy vyplývá moje povinnosti nepřekračovat tu 45kh/h?
- No v zákoně je možná 50ka, ale my máme takový interní předpis, že to budeme pokutovat už od 45km/h.
- A můžu si ten Váš předpis někde přečíst?
- Ne ne, to my jsme se takhle dohodli na stanici se šéfem.

Takhle nějak jsem si na tom rodičáku připadal. Připadá vám to přitažené za vlasy? V čem je to jiné?

Možná si říkáte, proč řeším hranici 15 úkolů za pololetí (tím spíš, že Ríša neměl jen 4). Řeším to proto, že mi to z principu vadí. To, jak někdo prvňáčkovi ničí tu počáteční radost z učení leckdy nesmyslnými povinnostmi na procvičování věcí, které už dávno umí nebo na doplňování učiva, které se nestačilo probrat ve škole, a to ještě pod hrozbou sankcí, které pak už nemají s vnitřní motivací a učením se pro samotnou radost z učení, moc společného. Jak má tohle těm dětem dávat smysl?

S paní učitelkou jsem si vyměnil ještě několik emailů. V tom posledním argumentovala bodem školního řádu "žáci jsou povinni plnit pokyny pedagogických pracovníků". Na moji připomínku, že je to vytržené z kontextu, protože v tom řádu je ještě dodatek "pokyny pedagogických pracovníků, vydané v souladu s právními předpisy a školním řádem" už jsem se písemné odpovědi nedočkal. Ony totiž ty DÚ nejsou v souladu ani se školním řádem, ani s právními předpisy, které takovou povinnosti nikde neuvádí.

Paní učitelka mě ale odchytla v šatně a sdělila mi, že na ten mail po dohodě se zástupcem ředitele už odpovídat nebude, a že domácí úkoly se vždycky dělaly a dál dělat budou. Tečka.

Tady mi docvaklo, jak moc je to s těmi povinnými DÚ celé systémově vžité, a jak moc se toho někteří učitelé drží, protože si leckdy ani nedokáží představit svět bez povinných DÚ.

Paní učitelku jsem již dříve informoval, že pokud se nedobereme k nějakému závěru, můžeme zkusit požádat o pomoc ředitele školy, který by nám do toho mohl vnést více světla. Tak se tedy i stalo.

Panu řediteli jsem poslal dotaz podle zákona 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím, nastínil mu dosavadní situaci, a ptal se, zda jsou v jeho škole domácí úkoly povinností, a zda je možné jejich neplnění kázeňsky trestat.

Pan ředitel se zastal paní učitelky s tím, že na můj názor, že DÚ jsou nepovinné nebude brán zřetel. Poslal jsem tedy ještě jeden dotaz s otázkou, na základě jakého právního ustanovení považuje DÚ jako vymahatelnou povinnost. Pan ředitel odpověděl, že si není vědom takového právního ustanovení, ale že takový požadavek ani proti žádnému zákonu není.

Takhle to ale bohužel (nebo spíš bohudík) ve veřejné správě, kam škola patří, nefunguje. Nikdo nemůže být nucen do povinností, které zákon neukládá - viz třeba to přirovnání s pokutou výše.

Po poradě a pomoci od právničky jsem panu řediteli zaslal následující odpověď. Věřím, že by mohla pomoci i někomu dalšímu, proto ji sem vložím celou:

Dobrý den, pane řediteli.

Svou odpověď na můj dotaz shrnujete tak, že požadavek na vypracování úkolů není v rozporu s právními předpisy, avšak toto tvrzení o nic neopíráte.
Co se právní stránky věci týče, škola je orgánem veřejné správy, tedy se na ní vztahují všechny zásady činnosti správních orgánů, obsažené ve správním řádu. Jedna z těchto zásad je tzv. zásada legality (§ 2 odst. 2 správního řádu), podle které správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem svěřena, a jen v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Nelze tedy ukládat povinnosti, které nemají výslovnou oporu v zákoně. Pravidla pro vzdělávání žáků ve škole a hodnocení výsledků ve vzdělávání jsou obsažena ve školních a klasifikačních řádech jednotlivých škol a ani ty nesmí být v rozporu se školským zákonem. Opět tedy nesmí obsahovat ani žádné povinnosti nad jeho rámec. Dle školského zákona se působnost školy omezuje výhradně na dobu vyučování. Vzhledem k tomuto jsem si jist, že zákonné zakotvení povinných domácích úkolů neexistuje, byť je jejich zadávání třeba léta zažité. Není tedy v návaznosti na shora uvedené ani možné, aby v případě zadání „domácího úkolu“ bylo jeho vypracování vyžadováno pod hrozbou sankce.
Nakonec Vy sám s tímto souhlasíte, když ve Vaší odpovědi píšete, že neexistuje žádné právní ustanovení, které by ukládalo povinnost škole zadávat žákům povinnou práci k vypracování po skončení vyučování.
Pokud však i přesto trváte na této povinnosti pro své žáky, je na místě, aby škola, jako orgán veřejné správy, byla schopna obhájit toto odkazem na zákonné zakotvení.

Pokud se na věc podívám jen pohledem obyčejného táty, domácí úkoly zasahují do našeho soukromého rodinného času, a to mi vadí. Syn některé z nich dělá rád, a když chce, rád mu s nimi i pomůžu. Některé úkoly ale dělat nechce, a moje případné nucení ho do práce na nich zasahuje také do našeho vztahu. Což mi rovněž vadí.
Z pohledu psychologů je povinnost vynucená hrozbou sankce vnější motivací, která dlouhodobě nefunguje, a ničí motivaci vnitřní. Dítě na základě této vnější motivace plní úkoly ze strachu, aby nebylo potrestáno, a ne už toliko proto, že se samo chce něco naučit. Rád bych, aby mému synovi zůstala chuť do učení a sebezdokonalování se co nejdéle, a nelíbí se mi sledovat, jak tuto přirozenou chuť a radost z učení domnělá povinnost dělat DÚ, vynucovaná strachem z potrestání, ničí.
Možná víte, že např. ve Finsku byly domácí úkoly plošně zrušeny, a přesto je Finsko dlouhodobě na špici v celosvětovém žebříčku úspěšnosti studentů (Máte-li zájem, rád doložím zdroje pro všechna svá tvrzení)

Takže i z odborného a osobního pohledu jsou pro mne domácí úkoly, jakožto povinnost, neobhajitelné.
Chápu, že někteří rodiče dále domácí úkoly pro svoje žáky vyžadují. Nevyžaduji tedy plošné zrušení jejich zadávání, jako takového. Vadí mi v tom pouze ta povinnost a hrozba kázeňským postihem.
Jako kompromisní varianta se mi jeví ukládání DÚ jakožto dobrovolného zadání k procvičení pro žáky, kteří mají sami zájem se zdokonalovat, čímž by byla zachována i jejich vnitřní motivace, a chuť se učit a zdokonalovat.
Nelíbí se mi ale to, jak je vymáháním domácích úkolů povinnost školy zajistit vzdělávání přenášena do mého domova, potažmo na mě.
Věřím, že kompromisní řešení dobrovolných domácích úkolů by většina zúčastněných přijala. Já osobně bych ho přijal s otevřenou náručí.

Byl bych moc rád, kdyby Vaše škola byla pokrokovou školou, přátelskou k žákům a rodičům, která respektuje individualitu žáků, a v učení je podporuje a motivuje jinak, než povinnostmi a tresty. Kdyby byla školou, do které žáci chodí rádi, kde se rádi učí, a nemusí se vzdělávat s pocitem strachu z potrestání. Rád bych věřil, že to máte stejně.
Pro mě je (ne)povinnost domácích úkolů naprosto zásadní otázkou, kterou chci nadále řešit, dokud se mi nedostane uspokojivé odpovědi na moje otázky, nebo uspokojivého řešení.
Dal bych určitě raději přednost tomu dojít s Vámi ke konsenzu.
Máte-li zájem, rád přijmu i pozvání na osobní jednání, kde bychom si mohli vyjasnit možná východiska a další postup.
Přeji Vám úspěšný den.

Na tento mail už mi pan ředitel neodpověděl. Po dvou týdnech jsem tedy zavolal a domluvili jsme se k té věci na osobní schůzce.
Na schůzku dorazil i zástupce ředitele Ríšovy školy. Po asi půlhodinové relativně příjemné diskuzi nad body z posledního mailu jsme dospěli společně k následujícímu závěru v zápisu z jednání:

"Vedení školy a otec se shodli na tom, že domácí úkoly by neměly být hodnoceny ani vymáhány pod hrozbou kázeňských opatření včetně ústního či písemného napomínání."

Pan zástupce přislíbil, že zajistí, aby paní učitelka tento závěr respektovala, což i učinil. Nebude prý domácí úkoly už vyžadovat a když je Ríša nebude mít, tak ani nikterak negativně komentovat, a není třeba se obávat žádných represí.
Z jednání jsem odcházel s hřejivým pocitem u srdce. S tím, že má smysl stát si za svým, pokud je právo na mé straně, a trpělivě vytrvat i přes počáteční odpor.
Nejvíc ale hřála představa, že Ríša, a s ním i spousta dalších dětí, bude mít o něco hezčí dětství, méně stresu a více klidu na svobodnější učení a trávení volného času s tátou a mámou dle vlastních představ.
Ti, co budou dál ve třídě trvat na povinnosti domácích úkolů pro svoje děti tak mohou činit klidně dál doma. Není mi nic do toho, jak si kdo doma řeší svůj čas s dětmi. Nevidím ale jediný důvod, proč by to, že někdo (a třeba i většina) chce pro svoje děti povinné domácí úkoly nad rámec zákona, mělo znamenat plošnou povinnost DÚ pro všechny ostatní. To, jak si my řešíme doma svůj společný volný čas a přípravu na vyučování beru zase jako naši věc, do které nikomu nic není.

Co vím, tak většina rodičů na povinných DÚ stále trvá. Ti, co je zažili, je chtějí většinou pro svoje děti, protože reprezentují často pocit něčeho známého, na rozdíl od světa bez povinných DÚ, který je světem neznámým, pro mnohé možná i světem totálního chaosu a anarchie. Ono to ale funguje i

bez nich, a troufnu si tvrdit, že mnohem lépe - viz třeba právě to Finsko.
Ten zažitý zvykový moloch povinných domácích úkolů nejspíš poběží v zemi dál. Tohle nemůže jeden táta plošně změnit a ani to nebylo mým cílem.
Věřím ale, že je i spousta takových, kteří stejně jako já žili, a možná stále žijí, ohledně (ne)povinnosti DÚ v nevědomosti, a tahle zkušenost jim může dát jiný náhled.

Ríšovi jsem tu novinu sdělil minulý týden. Zazářily mu oči a pronesl svoje radostné: "hustý!".
Myslím že je fajn, když i děti vidí, že pravidla a zákony by tu měly platit stejně pro všechny (jestli tomu tak je za všech okolností teď ponechme stranou), a že nemusíme být jen ovcemi, které skloní hřbet hned při prvním střetu s umělou "autoritou" nebo většinou.
Ríša vidí, že já si svoje povinnosti doma i v práci plním, protože mi to dává smysl, čímž ho sám vlastním příkladem vedu k plnění jeho vlastních povinností. Ale současně ho vedu i k přemýšlení, že ne vše, co po něm někdo požaduje musí být nutně povinností. Mně třeba říkávali "napřed povinnosti, potom zábava" čímž mi byl přístup k plnění povinností do značné míry znechucen, jakoby povinnosti nemohly být současně zábavou.

Díky všem z portálu SvobodaUčení.cz za podporu a inspiraci. Děláte školy a svět lepším místem pro život. Díky taky vám ze skupiny Řešení problémů ve škole, stížnosti na učitele a školy, za pomoc při řešení. Je fajn vědět, že v tom nejsem sám.

Všem přeji, aby si v té domácí přípravě a celkově ve vzdělávání vlastních děti měli možnost s dětmi společně najít svou vlastní cestu.
Aby mohli trávit s dětmi doma pokud možno co nejvíce příjemných chvil bez zbytečných stresů a tlaků nad DÚ, a místo toho měli možnost ten čas vyplnit nějakou vlastní a zábavnější a přirozenější formou učení se podle vlastní volby své a především dětí.

Tuhle svobodu si nechci nechat od nikoho vzít, a budu i dál bránit náš společný volný čas, protože vím, že nikdo jiný to za mě neudělá.
A co vy?

Také určitě souhlasím s otcem zastávající volný čas svého syna. Děti si mnohdy intuitivně uvědomují, jaká aktivita je momentálně vzdělává nejvíce. Nemusí to být na první pohled nic, co by se jevilo jako přínosné, ale odebírat dětem takto svobodu nepovažuji za správné.

Například jsem se dozvěděl, že na některém budějovickém gymnáziu jsou přímo otřesné podmínky pokud jde o enormní psychickou zátěž studentů. Dokonce tam studenti snad berou nějaké prášky, aby to bylo vůbec zvladatelné. Co jim to nakonec do života ale přinese? Myslím, že mají na sobě jen velkou jizvu stresu, kterou pak mohou šířit dále například na své děti.

Skutečné vzdělávání lidé probíhá hlavně spontánně a ne nuceně.

Samozřejmě na druhou stranu by správný rodič měl poznat, zda jeho dítě nepropadá nějaké škodlivé závislosti, která mu odebírá svobodu i když dítě samo o sobě si to vynucuje. To už je ale jiné téma. V takovém případě podle mě není moc dobré nějak násilím dítě od této závislosti odtrhávat. To v něm vyvolá asi jen negaci a zatvrdí se. Možná spíš nabídnout nějaké příjemnější trávení času a doufat, že si to dítě uvědomí samo.

Když pak rodiče svým dětem nevěnují dostatek lásky a svého času, tak to asi k těm špatným závislostem vždy nějak směřuje.

10.3.2018 - Záhady kolem SPD

Tento příspěvek byl dnes také nasdílen na odkaze pod obrázkem. Týká se jakési kritiky Tomia Okamury u SPD. To je zrovna strana, kterou jsem volil. Hrozně se mi líbí ta jejich myšlenka přímé demokracie a navedlo mě to na ten můj projekt Eden.

Abych se přiznal, tak se nepovažuji za člověka který by měl snahu nějak vítat uprchlíky, ale vlastně ani nemám snahu je nijak odmítat. Názor pana Okamury na uprchlíky není pro mě až tak podstatný, jako ta přímá demokracie. Ono kdyby sem ty lidi opravdu zahnalo nějaké sucho, tak to asi bude jedno, zda je tu chceme a nebo ne. Problém se stejně bude muset řešit.

To jestli mění na uprchlíky názor a nebo ne tak nechci nijak soudit. Nechci posuzovat člověka, když nejsem v jeho kůži a nevím v jaké situaci byl. Někdy není jednoduché se rozhodovat. Nevím, zda to co o něm někteří říkají, zda to jsou pomluvy a nebo pravda. Na mě osobně působí solidně a věřím, že chce být fér. Dokonce mi nabídl pomoc a myslím, že s ním a i jinými budu jednou spolupracovat, ale nejprve bych chtěl nějak dotáhnout ten svůj projekt do nějakého prezentovatelného stavu. Zítra už se do toho programování snad konečně pustím naplno.

Tady je tne příspěvek. Můj komentář by byl vytržen asi z kontextu, tak ho tam dávat nebudu. https://www.facebook.com/photo.php?fbid=589750831377076&set=gm.10155581826713198&type=3

Někdy je asi potřeba si uvědomit, že mají tendenci bát tací, jak na ně nahlížíme. Pak je lepší vidět v nich hlavně to dobré.

11.3.2018 – Ideální krása

Teď je 15:05. Za celý den jsem nezapnul facebook. Ne že by ty reklamy, které mi naskakují na první stránce nebyly nijak podnětné, nebo špatné k zamyšlení. Každopádně občas neuškodí, když si nechám soustředění na programování a poslední dobou to nějak odkládám. Abych se dostal do toho stavu programování, který opravdu stojí za to, tak to může zabrat i několik dní.

Jedna myšlenka hodná rozebrání se přeci jen vynořila. Nedávno se mi zobrazila reklama na toto spodní prádlo. Kdybych tuto reklamu viděl ještě před tím, než jsem poznal Zuzku, ta nevím nevím, jestli by mě to nějak zaujalo. Když jsem to ale viděl před pár dny, tak mě napadlo, že tohle jí musím někdy koupit. To ještě snad umocní tu energii, co z ní vyzařuje.

Jednou se Zuzka zmínila, že má tetování na hrudi. V posledních dnech jsem nějak přemýšlel nad tím, jak asi vypadá nahá s tím tetováním. Nechtěl bych jí vidět na nějakém obrázku a nebo na počítači. Raději jen na živo. Já si myslím, že i kdyby tam měla cokoliv, tak to na ní bude hezké.

Nakonec by možná kupování těchto šatů byla jen ztráta peněz i když údajně stojí jen přes tři sta. Ona teoreticky možná nahá vypadá úplně stejně.

To je tedy něco. Krása je úplně subjektivní a hlavně proměnlivý pojem. U chlapa asi ano. Nebo alespoň u mě.

Nikdy by mě nenapadlo, že by se mi líbila žena s tetováním až do té doby, co jsem ucítil, jaký druh energie vyzařuje z té, která se mi opravdu líbí. Když jsem viděl tu první Jarku na plovárně, tak byla hrozně elegantní. Postava úplně dokonalá i když malá. Pamatuji si, že mě hrozně zaujala obličejem, ale pokud jde o postavu, tak jsem si podvědomě nějak říkal, že je na mě až moc dobrá a že to asi nedokážu ocenit. To už asi měl být první náznak, co mi měl ukázat, že to není ta pravá. Není divu, že na ní chlapi tolik letěli. Hodně chlapů zajímá zrovna ta postava.

Ona se mi dostala do hlavy tou svojí energií a tím obličejem. Na ní se rozhodně žádné tetování nehodilo a tak jsem měl asi vžitý nějaký vzor, že nechci holku s tetováním a musí být blonďatá. Úplný nesmysl a pomatení.

Tuhle jsem viděl jednu vážně psycho reklamu. Byla tam nějaká kočka bez srsti. Docela to vypadalo ošklivě. Bylo to o tom, že jí dělají tetování a divné bylo kde. Na hrudi. Ten text byl celý snad v němčině a nerozuměl jsem tomu. Koukal jsem na ty obrázky. Říkám si, co je to za nesmysl? Kdo by tetoval zvířata? Ta kočka má tetování jen na hrudi a vypadá to jako nějaký černý náhrdelník. Zuzka říkala, že je potetovaná na hrudi (myslím). Já jsem nějak při pohledu na to tetováni myslel asi na Zuzku. První dva obrázky byly s tou kočkou. No a třetí obrázek tam absolutně nezapadá. Byla tam v plavkách nějaká blondýna. Na těle žádné tetování, ale její tělo vypadalo řekl bych poměrně dost přitažlivě. I tak to pro mě prostě nebylo nijak zvlášť přitažlivé. Čtvrtý obrázek byla zas ta kočka.

Zvláštní reklama. Připadalo mi to, jako když to má mít speciálně na mě nějaký testovací účinek. Účinek, který má otestovat, co se mi opravdu líbí, protože ta blondýna do té reklamy absolutně nezapadala ať už v tom textu bylo cokoliv.

To tedy vypadá, že Zuzka se podvědomě snaží nějak odlišit od ostatních. Nějak asi tuší, že ten, komu se bude opravdu líbit taková jaká je, tak jí chce mít nějak odlišnou. Přitom paradoxně ten, komu se ona líbí, tak si ani zdaleka v ten moment neuvědomuje, co se mu vlastně opravdu líbí, protože tu pravou lásku a její energii vlastně doposud nepoznal a neví, co se k ní hodí.

Tohle by mohl být takový námět pro ostatní. Někteří lidé o sebe hodně moc pečují a chtějí se zalíbit tomu druhému. Mnohem lepší je asi být sám sebou ať už to vypadá jakkoliv. Někomu se líbí to a někomu něco jiného. Krása je relativní.

11.3.2018 - Jak to asi vypadalo kdysi v Edenu

Poslední dobou se k člověku dostanou informace o tom, že by podle proroctví měl přijít archanděl Michael. Ochránce božího lidu. To je zvláštní, že pořád nejde. Já stále nevidím, že by se někde objevil nějaký podezřelý chlap a sebevědomě prohlásil něco jako „Já jsem Michael a jdu vám na pomoc!“. Někdo říká, že se snad mají protrhnout nebesa a on přiletí jako nějaký prorok na oblaku. Nemá to být druhý příchod Krista, ale jeho předchůdce. Jakýsi prorok. To by si jeden skoro mohl začít myslet, že pokud nepřijde, tak někdo bude muset začít věci řešit.

Michael byl podle pověstí duše prvotního Adama v Edenu. Kdyby se nějak vrátil, tak to vlastně bude biologický otec všech lidí. Jako otec všech lidí by se ke všem asi měl tak chovat. Pokud ten člověk bude nějak inkarnovaný a nezažil, jaké je to mít dítě, tak to pro něj asi bude trochu komplikace.

To by mě tedy zajímalo, kdy se konečně vyjasní a bude na 100% jasné, kdo to doopravdy je, aby si na něj jen někdo nehrál.

Viděl jsem dnes na jednom profilu takový zvláštní příspěvek. Stálo v něm toto „Kdyz se manik Tarzan houpal na liane, na liane z chlupu v nose...
A, tady se vzdycky zaseknu a nevim, jak dal.“.

To je o nějakém samorostovi Tarzanovi. Kdyby se Adam narodil nějak v dnešní době, tak asi samorost bude. V Edenu mu asi ani nic jiného nezbylo.

Ta druhá věta „A, tady se vzdycky zaseknu a nevim, jak dal.“. To je jako, kdyby potřeboval ke svému přežití nějakou civilizaci? Nebo je to možná o tom, že neumí od jisté míry získat svojí Evu. Nebo vlastně Lilith. Lilith prý byla dost divoká a Adam jí nezvládl. Nezvládl pomyšlení na to, že mu bude nějak poroučet a proto dostal Evu, která byla z jeho žebra, čímž ho to nějak oslabilo a nebyl v dominantní pozici.

No když jsem tehdy stál hned naproti Zuzce a pletli jsme spolu vánočky, tak z ní vyzařovala docela taková silná energie. Bylo to hodně posilující ale i jsem pociťoval jakousi bázeň. Člověku by se div nepodlomila časem kolena. Chraň Bůh, chraň Bůh, abych jí nikdy ničím nenaštval. Jednou se to vlastně stalo, ale mrzelo mě to. Kdybych jí měl přirovnat k Evě a nebo k Lilith, tak bych řekl, že má asi to nejlepší od každé z nich.

Možná, že jsem v získávání si přítelkyně trochu jako ten Terzan. Možná, že by mi někdo doporučil, abych přišel k pekárně, „vykopl“ dveře a vysvobodil jí odtud silným obětím. Možná, že ona na to čeká. Tohle já ale nedovedu udělat. Podle mě o nic takového nestojí a snad se nepletu. Jediné, co ode mě chce je čas. Doufám. To je to jediné, co jí mohu momentálně dát.

12.3.2018 - Přátelská rada

Včera jsme udělal malý pokrok v programování. Dořešil jsem snad už poslední připomínku pro svého zákazníka. Už se tedy budu moci snad věnovat tomu svému projektu.

Stále nejsem členem VIP klubu zákony bohatství a přesto na mě přátelsky myslí. Tuhle jsem tam dokonce viděl, že provozovatelé se rozhodli nabídnout členství jen snad za 33 korun. Navíc mi ve vzkaze píší, že pro mě mají nějaké překvapení :). Já si na to snad budu muset udělat nějak prostor i při tom programování. Toto je zpráva od nich. Okomentuji jí.

Předmět: Jiří, víš, jaké je Tvoje poslání?
žil kdysi jeden muž, který už byl v důchodu. Po více jak 45 letech tvrdé dřiny se konečně naplnil jeho čas a přišla mu poslední výplatní páska.

Několik prvních týdnů slavil, odpočíval, zasadil si doma kytky, projel Evropu, koupil si nové oblečení a vyrazil na luxusní večeři do nóbl restaurace.

Nevím, zda toto přirovnání na mě zrovna sedí. Pokud jde o poslední rok, co se snažím podnikat, tak se snažím byt opravdu tvůrčí. Ano prokládám to relaxací, ale buďto vytvářím technologie a nebo přemýšlím, jak psát texty, aby v sobě měli něco přínosného pro ostatní.

Týdny míjely a muž začínal mít trochu divný pocit. Někde v pozadí se mu usadil a ne a ne ho opustit. Co bych tak ještě mohl udělat? Co dalšího bych se mohl naučit?

Týdny se proměnily v měsíce a muž se začal nudit. Posedávání doma ho moc nebavilo a začaly ho bolet záda i nohy. Co se to děje? Vždyť jsem v důchodu, relaxuju. Měl bych být spokojený, ne?

Já se rozhodně nenudím :). Stále dělám něco tvůrčího. Měl jsem období útlumu, ale to už je asi za mnou.

Ale opak byl pravdou.

Přemýšlel tedy, co by tak mohl změnit, když při pravidelné procházce po městě uviděl inzerát. Hledáme stážisty. Zaujalo ho to. Utrhl telefonní číslo a na svém mobilu vyťukal (chvilku mu to trvalo) číslice.

To mi připadá, jako ta má práce v Globusu na necelý měsíc. Nebyl jsem tam ani měsíc a přitom tam najdu osudovou lásku na celý život. Pokud mě tedy bude chtít.

A už druhý den šel na pohovor, který mu ZMĚNIL život...

To ano to mi tedy změnil.

Možná si říkáš, proč Ti tu tohle vyprávíme a co to je za příběh. Jedná se o začátek našeho oblíbeného filmu s názvem: STÁŽISTA. Určitě se na něj podívej. :)

Ze zvědavosti jsem se na to podíval. Mám jednu výhradu. Rozhodně si připadám mnohem mladší,

než ten chlapík :). Zuzka mi v pekárně hádala výrazně pod třicet a já jí také. Mě je ale 33 a jí 31. Oba jsme jakoby ze stejného těsta i když s přitažlivými rozdíly. I jeden študák tam na brigádě mnohem mladší byl v šoku, když jsem mu řekl, kolik mi je. Tipoval mnohem méně.
Další zvláštnost na tom filmu byla ta, že ten chlap v domácnosti nějak nemohl ustát to, že je jaksi méně emancipovaný, než jeho žena. Zvláštní. Tohle by mi asi nedělalo žádný problém i když nepočítám s tím, že to tak bude.

Je o tom, jak může práce člověku dodat energii a elán do života. Pokud má tu správnou. Proto jsme pro Tebe tento týden připravili eňo ňuňu trénink. Jeho název Ti zatím neprozradíme. To bude DÁREK. :)

Já si toho vážím. Až se pustím do programování, tak budu mít elánu asi dost. Neřekl bych, že mě motivovala tolik práce, ale to, že mě někdo chce podpořit. A asi i ta Zuzka, která mi dodává jakousi motivaci.

Zjistili jsme totiž, že až 80% Čechů a Slováků svoji práci vůbec nemá rádo. :(A to je podle nás důvod k ZAMYŠLENÍ a také ke změně. Věříme tak, že Ti trénink vstříkne do žil příval ENERGIE a pošoupne Tě blíž k tomu, co ve svém životě skutečně chceš.

Možná to ani nebude nutné, ale ještě uvidím.

A ve stejném duchu máme i další TIP, který chceme, aby sis doplnil/a:

"NA SVÉ PRÁCI MÁM NEJRADŠI.Tvořivé a vtipné nápady.....,
PROTOŽE.Tím nějak mohu obohatit ostatní....."

Chceme, aby ses na své povolání/poslání podívala/a z jiného úhlu a ocenil/a na něm to nejlepší. Dodá Ti to víc síly a pomůže v případných změnách, které chceš udělat.

Užij si další týden ve VIP klubu Zákony BOHATSTVÍ?!

S úctou
Tomáš Lukavec a Martina Brandová

Děkuji Vám také

12.3.2018 – Další pirátský sněm

Včera jsem byl na další schůzce pirátů. Bylo to docela zajímavé. Překvapilo mě, jak se snaží myslet na dobro okolí. Někdo na ně možná nadává, ale mají dobré úmysly. Dorazili tam tři starší pánové. Nikdo starší tam minule nebyl. Jeden pán byl ředitel Českobudějovického divadla a má pod správou i Krumlovské otáčivé divadlo. Zajímavé. Povídal tam o finančních problémech. Druhý pán byl ze strany Zelených. Byl tam jen krátce, tak že jsme se nedali nějak do řeči, ale působil na mě solidně. Je to právník a bylo z něj vidět, že se mu opravdu jedná o životní prostředí. Třetí pán je architekt a je představitel nějaké mezinárodní nestranické organizace DiEM25, o které jsem slyšel poprvé a možná budu s ní mít velmi společné zájmy pokud jde můj projekt Eden. Musím si to nastudovat. Dokonce jsem si s ním vyměnil telefon.

K anarchokapitalismu
Zajímavé a přínosné setkání. Na začátku jsme se všichni představily. I já jsem upřímně řekl, co vlastně podnikám. Ten pán, co je ředitelem divadla mluvil o finančních problémech divadla. Říkal, že i přes to, že je poměrně dobře dotované, tak ty problémy tam jsou. Povídal o tom, co si tak pamatuji, že řešením je rekonstrukce staré haly na větší a přistavění další budovy a nebo postavit rovnou jednu velkou novou budovu. Úplně jsem si vzpomněl na Anarchokapitalismus, který propaguje Urza. Podle postojů anarchokapitalismu by vlastně správně toto divadlo mělo v dohledné době zkrachovat za současných ekonomických podmínek. To jsou ty problémové ekonomické podmínky. Lidé na poradě ale uznali, že divadlo prostě potřebuje nějakou dotaci vzhledem k příjmům. Divadlo je kulturní součástí města. Je to památka. Navíc umělci se v něm drží určitého profesního statusu. Myslím si, že je jejich práce naplňuje a nechtějí se jí vzdát. Jsou tak spokojení a divadlo by mělo být ekonomicky podpořeno. Z čeho přesně, to už se prostě nevyřeší za těchto okolností. Leda tak podchytit světovou ekonomiku a zavést nějaký spravedlivý finanční systém. To ale asi nebude možné, pokud dostatečné množství lidí nedojde k obrácení se ke Kristu. Nějaký tip jsme zanechal na **straně 108 v tomto dokumentu**.

Tento příspěvek mi byl doporučen v čase schůze hned na vrchu přehledu příspěvků (odkaz pod obrázkem). Popisuje se v něm to, jak byl proveden transport knih o anarchokapitalismu do Prahy. Dále v příspěvku Urza popisuje svůj postoj k volbám a jak jsou špatné. Přečetl jsem snad polovinu a nějak jsem nemohl pokračovat. Nevím, zda už jsem unavený a nebo je to na mě moc komplikovaně napsané. Mrknu na to později.

Každopádně Urzu na poradě lidé, kteří ho znají berou negativně. Jeden člověk tam říkal, že to je snad ještě vetší utopie než komunismus. Že se diví, jak matematici v Urzově skupině mohou něco takového akceptovat. Další člen porady říkal, že to musí vést k nějakému monopolu. Naprosto s nimi souhlasím. Nevím co t otoho Urzu vlastně popohání. Možná, že bych si tu jeho knihu měl přečíst, ale obávám se, že to nevstřebám.
https://www.facebook.com/karthus.deathsinger/posts/2401442889935318

Participiální rozpočet

Po představení a povídání o problémech toho divadla jsem si stále připadal, že tam jsem za člověka, který si staví nějaké vzdušné zámky. Už jsem si ale v průběhu schůze začínal hledat trochu „schodiště“ k zemi. Ta má analýza Edenu je stavěná na tom, že finanční systém zkrachuje a bude potřeba přejít na něco náhradního. Na něco, co bude možné snadno spravedlivě používat třeba někde v zemích Afriky jako spravedlivé organizování lidských zdrojů. Toto se zde také nemusí využít a nebo kdo ví za jak dlouho. Na poradě jsem se dozvěděl něco málo o participiálním rozpočtu. Je to velmi blízké tomu, co v Edenu vlastně mám navržené. Lidé si mohou přes internet rozhodovat, do čeho se rozpočet využije. Zajímavé je, že v některých městech to už využívají. Myslím snad i v Brně. Asi to bude nějaká novinka. Každé město na to má snad své vlastní stránky. Na to by se hodilo mít jednotný systém. Měl bych na té své analýze asi ještě trochu popřemýšlet, než se pustím do programování. Bylo by ideální zachovat všechny stávající funkcionality, ale rozšířit to tak, aby se to dalo použít už ve stávajícím systému se stávající měnou.

Snaha pirátů udělat něco pro veřejnost

Snahy pirátů mají čisté motivace, ale asi ne vždy to lidé vnímají příjemně. Například je taková idea udělat bezplatné MHD, ale na úkor toho, že budou další placené parkovací zóny. Tak nějak jsem to pochopil z debaty. Má paměť si sice dovede někdy uchovat určité detaily dlouhou dobu, ale na druhou stranu myslím, že mám stále poruchy soustředění a když se rozebírá nějaká myšlenka delší dobu, tak si to vše nezapamatuji. V tomto by Urza určitě namítal. Možná, že bych mu dal tak trochu za pravdu. Kdyby lidé chtěli dražší parkování a levnější veřejnou dopravu, tak asi by o tom měli nějak hlasovat. Možná, že je to v programu pirátů, ani nevím. Urza je zase proti jakémukoliv hlasování a s tím já určitě nesouhlasím. Ke hlasování se Pirátí staví pozitivně a rozhodně nebudou jediní.

Na debatě vyvstala otázka sestavení jakéhosi dotazníku. Dotazníku pro běžné lidi, kde by bylo, co chtějí změnit a vylepšit. To je skoro jako domácí úkol pro můj projekt. Celá to má ale jediný zásadní háček. Když si lidé rozhodnou, že budou chtít změnit systém práce v Globusu, tak jim to asi majitel nepovolí. Ani stát s tím nic neudělá. Ono vlastně je všechno tak rozprodané a zprivatizované, že tento domácí úkol je asi jen nějaká utopie pro nějakou pirátskou stranu a pro Českou republiku celkově stejně jako pro ostatní země. Ten můj projekt je se stávajícím kapitalismem úplně neslučitelný.

No uvidíme. Třeba se něco vymyslí, každopádně setkání s dětmi ten večer později bylo také zajímavé.

12.3.2018 - Krása není všechno

Když bylo toho 1.4.2017 minulý rok a narazil jsem u opuštěného autobusu na kamaráda Tomáše, co mě přivedl do posilovny, tak to nebyl jediný, koho jsem potkal. Na videu u příběhu je vidět skupinka dětí. On k nim v podstatě nepatřil. Jemu bylo něco kolem 23 a potkal je ten den jako já potkal je. Ty děti ještě někteří chodili jsou i ze základní školy, ale jsou tam i starší. Nepřipadalo mi významné, že jsem na ně narazil ale nějaký význam to asi mělo. Proto to teď zpětně popisuji. Připadal jsem si mezi nimi tak trochu jako v tom filmu Stážista ten starý pán.

Možná jsem se o nich jen okrajově zmínil. Tomáš je z nich nejstarší a už se s nimi nevídá. Jeho odpuzují děti, které takto popíjejí a dělají nepořádek. Tomáš se nějak přichytil na mě a přestal se s nimi vídat. Hodně se mnou chtěl chodit do posilovny. Prý podle něj ze mě vyzařuje nějaká obrovská pozitivní aura. To mi jednou řekl. Teď ale k těm dětem. Když byl další týden myslím asi pátek nebo sobota, tak mě tam Tomáš zase na Vltavu vytáhl a zase tam byly ty děti. To se s nimi ještě bavil. No jo, ale tentokrát jich tam bylo nějak víc. Byly tam někteří mladší snad kolem čtrnácti let. Mě tou dobou bylo 32 a hned pode mnou byl věkově Tomáš zhruba ve 23 letech. Připadal jsem si tam hrozně mimo. Důvod, proč jsme tam šel byl ten, abych nějak dal Tomášovi osobně najevo a ostatním, že prostě já nechci pít. Najevo jsem jim to dal a pak už jsem se s nimi nijak nevídal, každopádně to neznamená, že tu partičku sem tam v noci někde nepotkám a neprohodím s nimi pár slov. Připadalo mi to hrozně zoufalé. Takové malé děti a pijí. Rozmlouvat jim to stejně nemůžu. Je zvláštní, že mezi nimi byly až jen na jednu holku jen samý kluci. Byl jsem tam jako pozorovatel a pozoroval jejich chování. Když jsem tomu jednomu mladšímu řekl, že jsem kněz, tak mu to připadalo dost k smíchu a neuvěřitelné. Ta dívka byla docela hezká a byla tam po boku jednoho takového řekl bych hodně akčního, ale asi i agresivního. Moc si z toho už nepamatuji. Ty děti si mě nějak oblíbily. Jeden z nich mi říkal, že dělá videa na youtube a táta na to má živnost. Přitom ten samý kluk mě už několikrát žádal o drobné.

Zvláštní pointu to mělo včera, když jsem šel do benzínky Robin Oil na Máji u Alberta po schůzce s piráty pro něco na zub. Ta skupinka dětí tam byla. Přímo v té benzínce u stolu. Řekl jsem si, že mě kontakt s nimi asi nemine, ale proč ně. Koupil jsem si sušenku a pak šel ještě k automatu na kávu. Samozřejmě mě zahlédli a už to jelo přes celou benzínku.

Slyšel jsem pokřikování typu „Borec je tady“, „Jirka přišel“, „Zabiják“ a já nevím co všechno. Tak jsme si udělal kapučíno a šel k nim. Připadalo mi, jako kdybych jim trochu suploval nějakého tátu. Tentokrát mě nežádal o drobné jen ten jeden, jako vždy, ale přidal se k němu další. Dal jsem jim oboum na čokoládu v automatu. Ten jeden mě žádal dokonce na větší porci, tak jsme mu dal na větší. Ptali se mě, co dělám. Řekl jsem jim, že mě vyhodili z Globusu z pekárny, protože jsme se zastával lidí, ale na druhou stranu se mnou chtějí některé politické strany spolupracovat. Jim se to líbilo, že je to správný přístup pokud jde o to zastávání se lidí. Byly tam asi čtyři kluci u stolu a toho jednoho jsem neznal. Pak tam dorazila ta holčina po boku s jedním dalším vrstevníkem. Byl to ale jiný, než ten divoký před rokem. Jevil se jako celkem v pohodě a klidný. Ta dívka mi připadala hrozně atraktivní. Nějaký ten typ jako Jarka, ale černé vlasy. No ne úplně ten typ jako Jarka, ale hodně atraktivní. Nechápal jsem, proč tam chodí. Mezi opilé kluky? Neměla by být doma se svým

tátou? Vůbec celkově to na mě působilo dojmem, jako kdyby těm dětem chyběl táta. Rozhodli se odejít z benzínky a při odchodu pokřikovali zase něco na mě a jedno z těch slov bylo táta. Dopil jsem si kapučíno u stolu a pak vyrazil domu. Jenomže oni seděli u stolu vedle benzínky pod stromem. Zahlédli mě a už mě volali, abych šel k nim. Nechal jsem se přemluvit. Byly docela opilí až na tu holku s tím jejím klukem. Byla to jedna sranda za druhou. Docela i vulgarismy. Tohle se prostě musí brát s rezervou. Vzpomněl jsem si na pirátský sněm a ten úkol sestavit dotazník. Napadlo mě se jich zeptat. Ptal jsem se jich na nápady ke zlepšení, ale nic je nenapadalo. Jen si z toho dělali legraci. Ten neznámý po mě chtěl na pivo. Asi už mu osmnáct snad bylo. Řekl jsem, že už dám jen jemu a dal jsem mu padíka. Položím to na stůl a hned to jeden z nich ukradl a letěl do benzínky :). Ten na něj pokřikuje. Bylo to docela vtipné. Pak tam jeden z kluků řekl, jestli se mi líbí ta holka. To bylo docela na tělo. Smál jsem se a řekl mu, ať nám dá pokoj a že jsem zadaný. Nemohu říct, že by se mi nelíbila. Je to ten můj typ, který mě přitahuje, ale já už někoho mám a navíc jsem o generaci starší. Skoro bych mohl být jejich táta. Ta dívka na to nijak nezareagovala a to ani když má vedle sebe kluka.

Připomnělo mi to nedávnou příhodu v pekárně. Zuzka stála vedle mě a z povzdálí Pepa na mě vykřikl, jestli se mi Zuzka líbí. Takové šťournutí. Vím, že Zuzka je svobodná. Já na to nijak nereagoval. Na to se snad ani reagovat nedá i když se mi ta holka líbí. No a co udělala ona? Otočila se na Pepu a napomenula ho „Pepoooooo!“. To mi připadalo úplně úžasné od ní.

Zuzka si toho už asi hodně zažila a zaslouží si mít někoho, kdo jí neublíží a bude na ní hodný a věrný. Stejně tak já jsem chtěl celý život jen tu pravou jedinou. Myslím si, že Zuzka má úžasný charakter a vzájemně si budeme pomáhat, doplňovat se pečovat o sebe.

Jako v tom filmu Stážista. To že prostě mezi některými lidmi přeskakuje jiskra, tak to neznamená, že k sobě patří. Jde o mnohem více.

13.3.2018 - Klub Aktiv, z.s.

Předevčírem se mi naskytla příležitost na pirátském sněmu, abych se potkal s člověkem, který se stará o důchodce. Schůze s nim měla proběhnout následující den a když se vedoucí místního skupiny ptal, kdo by se chtěl účastnit, tak jsem se přihlásil, že mě to docela zajímá. Následující den jsme se potkali s představitelem a zakladatelem organizace Klub Aktiv, z. S panem Batystou. Zajímavý člověk povoláním učitel. Tato organizace pomáhá důchodcům se vzděláváním a to konkrétně tak zvané akademie třetí generace.

Snaha pana Batysty je, aby důchodci uměli pracovat co nejvíce s počítačem a internetem. Je tam vidět snaha o bezpečnost s čímž souhlasím. Důchodci vyrůstali v jiné době a hodně se změnilo. Na dnešní dobu mohou být celkem naivní a toho se dá zneužít. Když jsem se zamýšlel nad tím mým systémem před rokem, tak rozhodně jedna z důležitých věcí byla, aby se důchodci nějak zapojovali do společnosti. Skrze tuto organizaci by ta možnost byla, ale momentálně ještě nevím, jak bych to mohl pojmout. Momentálně se nabízí jen možnost jakéhosi vzdělávání, ale nějak se začít musí.

Napadlo mě, že by ti důchodci mohli nějak pracovat se systémem, který já naprogramuji. To by bylo bezpečné. Já tam rozhodně nechci dávat nic, co by mohlo někomu nějak ublížit. To by tedy znamenalo, že Eden by se do budoucna mohl používat ne jen jako informační síť, přímá demokracie a platební systém, ale také jako nějaká vzdělávací systém pro různé věkové kategorie. To se ty mé vize začínají pěkně rozrůstat :).

Pan Batysta vnímá jako problém, že velká část důchodců v dnešní době je pasivní doma. Není tam žádná interakce s ostatníma. To já také vnímám jako problém.

Napadlo mě se zeptat, jak jsou na tom s teologií. Klub Aktiv je apolitická organizace, která je nábožensky tolerantní. Prý tam nejsou žádní muslimové, ale jsou tam docela protestanti a i katolíci. To mě celkem potěšilo. Já tedy nechci z toho dělat žádnou církev na šíření slova božího, protože to by se do konceptu klubu nehodilo. Každopádně nějaké šíření víry v Krista by se asi poslední dobou pro duchovní obrodu společnosti hodilo. Na to ale jsou asi vhodné jiné organizace.

Ještě větší problém je nezájem okolí. Pan Batysta otevřeně prohlásil, že už s žádnou politickou stranou spolupracovat nechce kromě Pirátů. Na Pirátech se mu líbí jejich otevřenost. Piráti se nechají sledovat co kde podnikají. To mi připomnělo mě. Já nepatřím mezi Piráty, ale vlastně si píši deník, který je veřejně dostupný. Kdo ví, kolik lidí to čte. Je nakonec dobře, že to ani nevím.

Pan Batysta se zmínil také o tom, jak velký nezájem o jeho organizaci projevuje hnutí ANO. Místní zastupitel hnutí ANO nějaká paní Maxová mu nijak nepomáhá a nezajímá se o jeho problémy.

Přitom ale zrovna o důchodce by někdo zájem určitě projevovat měl podle mě. Pořád se řeší nějaké věci kolem problémů s důchody. Že prý nejsou peníze a jak udělat reformy. No jo, ale zajímá se ve vládě také někdo o to, jak pomoci důchodcům, aby se nějak lépe zapojili ve společnosti? Když tedy nejsou peníze na důchody, tak asi bude potřeba umět nějak využít ten potenciál, kterým by mohla tato věková skupina nějak pomoci společnosti.

Toto mi připadá jako takový zvláštní obrázek postoje našich některých politiků.

Něco se časem určitě vymyslí.

13.3.2018 - Firmy musí brát kdekoho, v obchodech je to už znát

Dnes ráno jsem narazil na zvláštní článek. Pro mě takový docela podnětný. Odkaz je níže. Je to o tom, jak docházejí na pracovištích lidi, kteří se ve svém oboru vyznají. Nebo je to o tom, že docházejí lidé, kteří by projevovali nějaký zájem o svojí práci. Je to takový náhled na produktivní generaci dnešní doby. Je zvláštní, že hodně lidí se dnes zaměřuje hlavně na sebe a je to asi vidět v této oblasti. Dnes už v době internetu se vyskytuje hodně takových nabídek na to, jak si vydělat peníze bez toho, aniž by člověk vytvářel nějaké ocenitelné hodnoty, jako je například prodávání a nebo jiné služby. Je spousta takových reklam na různé finanční školy a jak se naučit obchodovat na burze či mít pasivní příjem. Je to vůbec správné mít takovýto přístup a ještě do toho motivovat ostatní? To přeci lidem musí vkládat do hlavy všelijaké sny o „ideálním“ životě, ale na společnost jako takovou to asi moc dobrý vliv moc nemá. Podle článku jsou lidé na těchto pozicích snad i poměrně dobře placení, ale ani tak se jim práce nelíbí. Ono úplně všechno, co vypadá lákavě, tak také nemusí být úplně správné. Jak by to vypadalo, kdyby všichni obchodovali na burze? Přitom právě ty reklamy lidem vkládají různé sny. Stejně je to ale nakonec věc pouze a jen těch lidí, jak se rozhodnou. Ne těch, co dělají tu reklamu.

Nedovedu si představit, že by prodavače, který by měl mít o produktech trochu přehled, mohl nahradit v rezervačním systému práce den co den jiný člověk. To také není možné. V takové pozici ten člověk musí mít nějaký vztah. Docela dobře si ale dovedu představit, jak v takové pekárně se budou střídat lidé u sázení housek na plechy. I já bych tam rád sem tam zašel třeba i na dvanáctihodinovou směnu. Jako brigádník bych asi mohl využít této možnosti. Už se mi tam ale nějak nechce ukazovat po tom vyhození. Možná by mě tam ani na tu brigádu nevzali. Brigádu si tam člověk může zřídit podle domluvy, ale i tak bych prostě do budoucna viděl jako parádní řešení, že ten tým, který je více odbornější a dělá tam nejvíce času, tak bude nahraditelný jinými týmy. Tito lidé by se věnovali více profesím a potkávali by tak i více lidí. Bylo by to celkově lepší a už bych tam možná neslyšel od žádné paní, že jí to tam štve a nebo jak tam dělali snad dva týdny bez dne volna.

Nakonec to co dělám, tak snad bude k něčemu dobré.

Odkaz na článek: https://www.novinky.cz/ekonomika/465884-firmy-musi-brat-kdekoho-v-obchodech-je-to-uz-znat.html

13.3.2018 - Ayahuasca International Switzerland

Vypadá to, že mi byla doporučena nějaká mezinárodní duchovní organizace Švýcarského původu. Nějak mi to Švýcarsko připomnělo ten můj poslední sen o tom, jak půjdu dělat programátora do CERNu.

Nevím, co si o této organizaci mám myslet. Dole na obrázku jsou nějaké oči a děti s pyramidou na čele. Je to zvláštní. Jako kdyby to bylo nějaké Iluminátské.

Nabízejí nějaké duchovní probuzení lidí. Myslím si, že tato organizace mi asi v ničem nepomůže.

Obrázky mají zajímavé. Takové mystické, ale jediný, kdo mě asi dokáže duchovně probudit je Zuzka. Připadám si poslední dobou jen takový poloviční.

Toto video od společnosti Konec prokrastinace se mi zobrazilo snad hned druhý den po tom, co jsem psal kapitolu o Pizzerii 8.3.2018 a jak Vašek vyjadřoval svůj pesimistický názor na sny svého bratránka. Video je o tom, že v postkomunistických zemích lidé mívají poměrně pesimistickou náladu. Něco na tom asi bude. (odkaz je na konci kapitoly)

Další doporučení je odkaz na další stránce na Leaderface. Je to docela zajímavé povídání o tom, že cíl je už samotná cesta. Smysl cesty je nalézat různé lidí a utvářet nová přátelství. Další zajímavé povídání v článku je o tom, že je dobré být upřímný a ukázat na své slabiny. Může to ostatní motivovat. Docela zajímavé čtení, Přišlo mi dobré to sem dát.

http://leaderface.cz/cs/osobni-rozvoj/chcete-ale-nevite-co-ani-jak-proste-odstartujte/?utm_source=facebook&utm_medium=social&utm_campaign=%C4%8Dl%C3%A1nek&utm_content=%C4%8Dl%C3%83%A

https://www.facebook.com/DVTV.cz/videos/1985458191703177/

14.3.2018 – Žádný strach, není to tak hrozné, jak se to zdá

Jeden člověk nasdílel zajímavou báseň. Je taková zvláštní se smutným koncem. Připadá mi docela odvážné něco takového nasdílet na skupinu České Budějovice. Asi k tomu byl dohnán nějakou velkou silou ať už byla jakákoliv. Přiložil k básni obrázek, který jsem dal nalevo. Není to tedy tentokrát obrázek, který bych vygooglil.

Kdybych se k tomu měl vyjádřit, tak ono není tak podstatné, jak člověk vypadá. Je důležité, jak se chová. Pokud jde o duši, tak žádný strach. Kristus odpustí i vraždy, pokud to člověk dělal v afektu a nebo pod vládou nějakých výrazných emocí a ani si pořádně neuvědomoval závažnost situace. Něco jiného je, když člověk má to vědění a ví, proti komu se vlastně svým jednáním obrací, ale i tak to porušuje i když už jednou to odpuštění přijal.

V takovémto případě ale není zas tak pozdě na to poprosit o odpuštění a pomoc najít správnou cestu. Doporučuji autorovi a stejně tak lidem, kteří mají podobný problém ale ne tolik odvahy se ozvat, aby si pročetli příběh, který mi zaslal kamarád Milan na straně 29 v předchozím PDF souboru o veřejné komunikaci, kde je odkaz na příběh „Vysvobození z moci temnoty“. Ten příběh je o tom, jak se jeden člověk stal přímo satanovým agentem a šel po krku Kristovým kazatelům. Je tam například situace, kdy kazatel jede v autobuse s ostatními lidmi. Ten temný mág ovlivnil, aby autobus naboural a všichni se pozabíjeli. Ten jediný, koho chtěl zabít byl ten kazatel, ale on to jako jediný vez zranění přežil. To byl asi jen jeden z mnoha útoků. I tak tomuto agentovi byla dána možnost od Krista odpustit hříchy a obrátit se k Bohu. Jestli je toto možné odpustit, tak proč by ne mnohem mírnější případy?

Toto je ta báseň. Autora uveřejňovat nebudu, Asi by si to nepřál, ale chválím ho za odvahu projevit své emoce i když komentáře některých lidí nemusí být příjemné a ani vhodné:

Sob, si běží v té své věži z té výšky jsou tam všichni ti co ten svět vidí takhle zrovna teď,z výšky menší někdy to o tvém možném osudu té tvé celistvosti nebuď v křeči z té své řeči možná i v posloupnosti sobě dané naprosto, poslední.Strůjce všeho hoden,nebo jenom tamhle toho svraštil čelo asi přemýšlí o čem asi možná o tajnosti spásy v tom úlu plném lidí,každý něco jiného vidí i když se dívají na tu samou věc zorný úhel tvého vidění jako oko kamery zachytí tu něco,přesto všechno v hrozny hněvu zachytil lem pošetilého úsměvu který nakonec kde si polehounku,ulehl.Malý,trvanlivě možná nebo dokonce jo jsem tlustý,ale jen tak maličko sklouzl pohled můj na to mé bříško maličko,něco tam je co by tam nemělo býti,drží se to a nechce to pryč špeku vypadni pryč,nikdo tě tady nechce a tak lehce tě žádám navzdory všem tvým osobním vládám,žádná z nich nedokázala nic,a proto se asi smířím s tím jaký jsem,vím jak bych měl vypadat to asi každý tuší ale temně ze mně se nedá nic přebytečného odlepit.Kolotoč možného i nemožného vše to znám,rozvířen do těch všech možných stran co jich tu je kolik moci je dáno noci,až ta nastane vše je jiné jakoby kouzelně tajemné, je tam toliko tajemství ticho je tam větší v magické odmlce ,nastala právě teď už jsem tady asi půjdu spát a tu noc spící, budu více ignorovat.A než, by jsi řekl švec tak je to tu hned,ráno myslím v té díře krysí nemám ho rád ale nejsem si pravděpodobně jistý v celistvosti, odtajněné do leckteré minulosti která už právě teď a v tuto chvíli už neexistuje na to vezmu jakýkoliv, kladný, jed.Oči své, pomalu otevírám už jsem zde uvědomuji si tuto krutou skutečnost trpce,bezvládí je už konec zazvoní nějaký zvonec,možná budík ani nemusí býti mám ho v sobě tam někde, umístěn.Jsem, členem této komunity říkají si lidé,někdy se tak i chovají někdy v

potají,tam někde jsem i já schován do nějaké podoby a někdy kladivy truchlivý mnou do nijaké podoby, kován.Nutnost mého bytí je někdy i k zblití,to své hnutí té své mysli něco v dáli vidím a stále se tomu naprosto divím jací ti lidé dokáži, někdy býti.Zločinec, pozor na presumci neviny někoho lze odsoudit jen jediným pohledem,ale koho by to zajímalo ten onen ještě nebdí v cele krajíc chleba neobědvá a nikdy se to nestane v této zemi kde banány jsou jak si už dané v ceně, tak neocenitelné.Dosti krve se tu hrne,je to příval tekutiny tak drahé a jedinečné zatím ničím nenahraditelné,tak co se muselo stát no nic moc jen takový psychopatický maniak v ruce držel nůž dosti,ostrý. Všeho schopen,tak se do té své práce ničení lidských životů vervou sobě vlastní tak nějak dal.Podřezal pár krků, a to je ten fakt té krve která je všude,já sám jeho obětí,to vše to tu popisuji už jen jako takový obyčejný duch z mého těla odejit,vystoupiv z něj nu co bych tam dělal je to jen kus masa,bez duše která z něho po tom strašném činu na protest protestně, vyletěla.Násilí okolo jest tu dané,zdá se že této části zeměkoule moc se ani nikoho dost netýká,je tu v mezích zde tu, obvyklá.Někdo právě zatleskal,jeho dron splnil svoji misi a zabil toho teroristu no asi možná to mělo smysl byl to aspoň on,prý se mu podobal a že ta střela zničila celý blok budov, to už je v těchto končinách jen takový zanedbatelný detail.Nač bojovat face to face když stačí ta technika,a že létají okolo všude třísky ničeho se neodříká je to taková hra pro dospělé,sedíš si pěkně v teplíčku hraješ tu svou hru na něčí smrt,zbabělost našla svůj zdroj,sejmi toho ďábla a možná zanedbatelná ztráta jeho celá, rodina.

14.3.2018 - Jak si získat respekt dětí?

Zobrazil se mi nedávno příspěvek od Tomáše Lukavce do klubu Zákony bohatství. V příspěvku bylo napsáno „Jak si získat respekt dětí?“ a nabádal k odpovědi. Zobrazilo se to krátce na to, co jsem psal o setkání s dětmi u benzínky. Povídám si, zda to nějak nesouvisí s tím mým příspěvkem? No 100% jistotu nemám, ale mohl bych se k této otázce nějak vyjádřit.

Já se tedy s žádnými dětmi téměř vůbec nevídám, ale pravda je, že když se s nimi setkám, tak si nějak s nimi rozumím. Nevím přesně čím to je. Možná že tím, že se tak trochu chovám sám jako dítě. Chovám se mezi nimi uvolněně.

Tak třeba tu skupinku dětí, kterou jsem potkal 1.4.2017 u opuštěného autobusu u sídliště Vltava, tak tam to bylo tak, že ten nejstarší (Tomáš) byl trochu vyprovokovaný, když mě viděl jak si natáčím cestu k nim. Mě to napadlo, že si toho možná všimnou, ale touha po tom experimentu mi nedala to nezkusit. Šly proti mně myslím čtyři. Tomáš a pak o něco mladší tří kluci, které on vlastně ani neznal, ale nabral je někde cestou ten den. Tomáš říkal jestli mám nějaký problém a já na to že nemám. Říkal, že jestli to někde uvidí na internetu, jak je tam on, tak to půjde soudní cestou. Já nemám zájem přímo je dávat nějak na internet ale zajímala mě ta situace, jak to bude probíhat. Říkal jsem mu nějak v tom smyslu, že nebude na internetu vidět. Tak šli dál a já také svojí cestou. Tomáš na mě pak ještě pokřikl něco sprostého z dálky. Já jsem tam vnímal něco neuzavřeného a tak jsme se otočil a šel k nim. Ty kluci mi potom trochu popisovali ten jejich dojem z Tomáše, když věděli že se tam vracím. Měl ze mě trochu obavy. Já jsem ale přišel v dobrém. Tomáš byl hned rád, že je to ok a nabízel mi rum do koly, kterou jsem měl v kapse. Dokonce jsem se směle zeptal, zda si mohu natočit alespoň to rádio se sklopeným telefonem dolů na nohy. Pak jsem mu to video i ukazoval a on říkal že dobrý, že telefon nepoletí. Ten jeden kluk říkal, že je Youtuber a pak ke mně samostatně přišel a řekl mi že mám jeho obdiv, protože jsem tam přišel sám mezi čtyři. Povídal jsem, že píši dokument. Chtěli mě pomoct s publikací mých materiálů a ať natočím nějaké video. Já jim říkal, že videa neumím, že píšu. Prostě jsme tam jen popíjeli a byly uvolnění.

Pamatuji si, jak mi jednou Česťa říkal, že si mě váží pro to, že i když nepiji, tak prostě svojí přítomností ty lidi obohacuji. Jednou mi jeden kamarád z VOŠky, který dělal vlastně takovou spojku s Jarkou říkal, že beru lidi takové, jací jsou, což je fajn. O tom to asi je.

Tomáš se s tou partičkou nějak rozhádal a přestal se s nimi bavit. Vlastně ani já se s nimi nevídám až na výjimky, kdy je potkám a oni mě osloví. Ten youtuber mě požádal o peníze na pivo. Dal jsem mu je. Povídal, že mi to vrátí a nestalo se, ale mě je jedno pár drobných. Děti si člověka asi nějak zkouší a když projde zkouškou, tak ho mají rádi.

To je asi tak vše k dětem co mě napadá.

14.3.2018 - Studené konkurenční války

Před pár dny mě pozval můj kamarád, kterému jsem ve svém příběhu někde v první části říkal Kelt, na ochutnávku čajů do Šedého útesu. Šedý útes je čajovna s podobným stylem jako Čajový ateliér, ale podle mého názoru si tak úplně nekonkurují. Říkal jsem si, že bych tam měl jít. Jako kdybych tam měl něco vyřídit. Přijal jsem pozvánku i celkem docela rád, protože do Šedého útesu jsem se chtěl podívat, ale nebyla příležitost s kým. Slyšel jsem, že to není čajovna vybavená pódiem, jako Čajový ateliér, tak mě to tam samotného moc nelákalo. Den před tím, než mělo k degustaci dojít, tak mi volal kamarád Martin, který provozuje Čajový ateliér. Povídá, že na zítřek je naplánovaná degustace čajů a řekl hodinu, tak jestli se nechci také ukázat. Mě to přišlo zarážející, že zrovna ten samý den a zrovna také ve večerním čase musí mít Martin degustaci ve své čajovně. Já mu říkal, že kdyby to měl jindy, tak třeba přijdu, ale v tuto dobu jsem pozvaný na degustaci Keltem do Čajového útesu a že tu pozvánku nechci rušit. Pochopil to. Abych to upřesnil, tak Martin a provozovatel Čajového útesu se nemají moc v lásce. Provozovatel Čajového útesu si říká přezdívkou Dino, tak budu používat tuto přezdívku. Dino jeden čas pracoval u Martina jako zaměstnanec, ale potom se rozhodl jít vlastním podnikáním a založil si vlastní čajovnu Čajový útes, který je hodně stylem podobný Čajovému ateliéru, ale podle mého názoru si prostě tak úplně nekonkurují. Je to můj dojem, ale třeba to tak není.

Já nechci tady nikoho očerňovat. Nechci říkat, že tenhle udělal tohle špatně a tamten zase tamto. Ideální by bylo obě strany nějak usmířit a pokud je mezi nimi nějaká rivalita, tak jí zastavit. Přesně takovéto jednání jen ubírá lidem energii a přidává jí démonům. Je potřeba si umět odpouštět a umět také tu omluvu přijmout a nějak se k tomu postavit.

Když mi Martin volal, tak mě ještě žádal o jednu věc. Říkal, ať po skončení degustace pozvu Kelta na dýmku. Řekl jsem, že se pokusím je nějak usmířit a dostat ho tam. Kelt také momentálně s Martinem nemá moc dobrá vztah. Nerozešli se v úplně dobrém.

Přišel jsem tedy poprvé do Útesu. Byl tam Kelt. Začala degustace. Bylo to příjemné. Degustace se mi líbila. Dino měl k čajům docela vyprávění. Dokonce tam rozdal nějaké obrázky s mapou východních zemí. Kelt si objednal nějaké jídlo. Těstovinové mušle plněné nějakou zvláštní směsí. Když jsem se pak ptal na tu směs, tak Dino říkal, že to bylo asi z osmy ingrediencí. Měl jsem z té degustace příjemný dojem. Hrála tam nějaká fantasy hudba a cena za ten celý večer byla jen 140 korun. To mi připadá na degustaci docela dobrá cena. Jenom akorát to není pro mě ideální prostředí na tu mou relaxaci. Do útesu bych třeba šel na tu degustaci, ale ne rozjímat.

V průběhu jsem říkal Keltovi o Martinovi. Že se s ním chce usmířit. Povídal jsem mu, že ho Martin zve na dýmku po skončení degustace. On mi odpověděl, že po degustaci nemá čas. Pak mi řekl, ať Martina pozdravuji. O něco později mi řekl, jestli nechci koupit vodnici medúzu za 850 Euro od jeho kamaráda. Nová by byla za 900 Euro. Řekl jsem, že nevím, co bych s tím dělal ale nabídnu to Martinovi. No a nakonec mi řekl, ať povím Martinovi, aby mu zavolal. Tak jsme z toho měl radost. Bral jsem to jako úspěch.

Když odešli lidé, tak jsem tam zůstal jen já, Kelt a Dino. Tak jsme se trochu u stolu bavili. Řekl

jsem jim, že mi připadá, jako když Martin ty degustace plánuje tak, aby se překrývali s těmi v Šedém útesu. Dino z toho byl překvapen, že teď je v Ateliéru nějaká degustace. O tom tam nikdo asi nevěděl. Dával najevo překvapení, že to tak Martin řeší, ale mě samotnému přišlo, že i Dino je proti Martinovi vysazený. Prostě mi připadalo, že je tam nějaká nevraživost z obou stran.

Tak jsem se tedy odebral do Čajového ateliéru, kde to bylo docela zajímavé.

Přijdu tedy do Ateliéru. Martin mě s radostí přivítal a říkal, že ta dýmka jde dnes určitě na něj. Přišel jsem tam bez Kelta. Martin mi udělal můj oblíbený čaj a řekl jsem mu, jak to je s Keltem a že už je to v podstatě v pohodě. Popsal jsem mu to, tak že ví, že mu má Martin zavolat. Říkal jsem Martinovi, že prostě nechápu, proč si musí dělat s Dinem takové naschvály. Proč si Martin naplánuje degustaci čajů přesně v tu samou dobu, když jí má Dino. Martin mi to vyvrátil jako naschvál. Povídal mi, že da jeho degustace byla jistým zákazníkem objednaná a to dokonce už nějakou dobu. Dokonce mi řekl, že to nikde nemá vyvěšené a nikdo o tom neví. Pouze mě osobně volal. To mě docela překvapilo. Připadalo mi to jako nějaký druh naschválu, protože Dino říkal, že ty degustace se jim často kryjí. Tentokrát to bylo zdá se prostě opravdu o náhodě. Rozpovídali jsme se o tech vztazích. Povídám mu, že i ze strany Dina je tam nějaké rivalita k němu. Říkám, že by se prostě měli udobřit, protože tohle nikam nevede.

Martin povídá takový příklad. Představ si, že jsi ve válce a máš pod sebou generála. Dáš do něj hodně svého úsilí, ale on se nakonec otočí proti tobě a postaví se se všemi informacemi na druhou stranu. No a potom si představ, že mu chceš odpustit, ale ten člověk je v situaci, kdy prostě to odpuštění není schopen akceptovat, protože si sám uvědomuje, jak se zachoval.

To je zajímavý příklad povídám si. Tak jsem na to Martinovi odpověděl svou zkušeností. Říkám mu, že jsem dělal ve firmě, kde jsme vymýšlel technologii pro komunikaci. Konkrétně tedy grafické rozhraní pro web. Když jsem pak odešel z firmy, tak jsem si v rámci svého podnikání udělal vlastní novou technologii. Nepoužil jsem tu, co jsem udělal ve firmě, ale ty zkušenosti se mi k tomu hodily. Nemám ale černé svědomí z toho, co jsem udělal. Martin mi ale povídá, že toto je jiná situace. On, když nabírá nové zaměstnance, tak s nimi uzavírá dohodu, že prostě nebudou v budoucnu pracovat na sebe v tomto oboru. V tom případě došlo k porušení dohody, což není moc dobré. Co jsme se tak ale s Martinem o tom bavily, tak jsme se nějak shodli na tom, že je dobře, že Dino si tu čajovnu otevřel. Musel to být nějaký osud. Vždyť to byla jeho vize. V tom jsme se vlastně shodli i když to porušování dohod je problém. Jeho štve, že se s lidmi na něčem domluví, ale oni ho podrazí.

Já jsem mu říkal, že ti lidé z něho cítí jakousi tvrdost, která je možná vede k těm špatným vztahům a pak se s ním bojí pustit do konfrontace. Raději mu ani nic upřímně neřeknu. On mi tu tvrdost odůvodnil takto. Na konkrétním zajímavém příkladě, který se stal. Příklad, kdy u stolu sedí tři milionáři, ale objednají si dohromady pouze jeden čaj v ceně 120 korun. To znamená, že na jednoho milionáře to vyjde za 40 korun. No jo, ale ten stůl s tím vybavním okolo stojí 80 000Kč. Problém je, když jeho vlastní zaměstnanec přistoupí na to, že ti milionáři si objednají dohromady jen jeden čaj. Toto je nepřípustné v tomto typu podniku. To vybavení stojí docela dost peněz a on potřebuje od svých zaměstnanců, aby při jednání se zákazníky nepřipustili jít pod hranici, že si jeden člověk objedná čaj, který s někým takto sdílí a je to navíc milionář. To jak konkrétně se svými zaměstnanci Martin jedná a zda by to nešlo lépe už já nemohu posoudit, ale v tomto s ním docela souhlasím, že tento přístup není správný. Každopádně dochází k tomu, že Martina někteří zaměstnanci opouštějí a chodí pracovat do jiných čajoven.

Říkal mi, že ho překvapilo, že jsem šel na degustaci do útesu. To jsem mu vysvětlil tak že teď poslední dobou prostě chodím více mezi lidi. Využívám více příležitosti společenského setkávání.

Nějak to musí souviset se Zuzkou. Už si nepřipadám tak sám. Sice se mnou není, ale prostě vím, že jsem našel holku, za kterou už se nemusím stydět. Jsem na ní hrdý. Teď už nemusím poslouchat od kamarádů řeči typu, že jsem duševní masochista a nebo vnímat nátlak, jak mi lidé snaží doporučit nějakou dívku u která mi chybí osobní kouzlo a jsou v úplné nevědomosti, co já opravdu vyhledávám a že si dívku vlastně umím sbalit sám a i jí poznat, ale najít jí je problém.

Závěrem bylo zajímavé, že vyšel ze salonku mladý pár lidí. Zaplatili 1000 korun za medúzu ve dvou lidech. Martin byl rád, že nechali tak velké dýško a říkal, že toto jsou parádní zákazníci. Ptal jsem se, kolik je cena pro dva lidi. On říkal že 800. Tak že mu dali 200 korun dýško. On dodal že toto nejsou milionáři. Tak se ho ptám, že je zvláštní, že ty milionáři pili jeden čaj za 120 korun ve třech. On mi odpověděl, že je to proto, že jsou to milionáři. Zajímavá úvaha. Pak se také zmínil, že například v takové Praze stojí ta samá služba co u něj třeba i 10 000. Nemohl jsem tomu nějak uvěřit, že je to tak výrazně drahé, ale asi opravdu je.

Když jsme šli pak s Martinem ještě vyvenčit psi, tak jsme se trochu bavili o tom jeho přístupu. Že prostě on od těch lidí vyžaduje ten slib, že nebudou moci pracovat jinde. Tím je to ale pro ty lidi lákavé a mají tendenci to porušit. Povídal také o tom, jak hodně pomohl Keltovi s životní situací, když tam u něj začínal. Povídal, jak mu finančně hodně pomáhal a držel ho nad vodou v době, kdy snad i chtěl spáchat sebevraždu. To je od Martina hezké tento přístup. Je to štědrý člověk, ale dovede být i poměrně přísný na své zaměstnance.

Myslím si, že hlavní chyba asi byla v tom vynucování toho slibu. Tím slibem, že lidé nepůjdou pracovat jinam se to celé asi jen zkomplikuje. Biblicky je to tak, že lidé nevědí do budoucna co budou dělat. To nikdo do budoucna nemůže vědět. Z tohoto hlediska prostě je problém dávat takovéto sliby. Lidi si asi může udržet hlavně svým přístupem. Někdy je asi lepší oželet nějaké to prvotřídní vybavení a přidat zaměstnancům nějakou odměnu. To už musí cítit sám, jak moc.

Každopádně když si uvědomí tyto nedostatky a Dino si uvědomí zase ty své, tak by to mohla být nějaká cesta k vzájemnému odpuštění.

To by mě fakt zajímalo, zda tohle čtou? O dokumentu jsem se Martinovi zmiňoval. No i kdyby to nečetli, tak to třeba bude šikovné jako příklad pro někoho jiného.

Pak mě ještě napadlo, že Martin si vyzpěvoval na procházce se psi nějakou mantru. To je zvláštní. Nikdy jsem ho mantru zpívat snad neslyšel. Nechápu, proč to dělal. Bylo to takové nepřirozené, ale bylo mi to jedno. Když je mu to příjemné, tak je to jeho věc. Osobně ale na mantry nemám moc dobrý názor. Podle některých je to okultní praktika, při které člověk ztrácí schopnost rozumně uvažovat. Zrovna tak růženec a jiné podobné.

15.3.2018 - Jak zrealizovat ekonomický převrat?

Včera večer jsem byl na demonstraci za zachování svobody slova a médií. Bylo to docela povzbudivé. Dokonce tam vyzývali a povzbuzovali lidi, co třeba šíří pravdivé informace třeba jen přes své internetové stránky. No jo, vždyť i já jsem takový novinář vlastně. Sice si píši příběh v PDF souborech, ale součástí toho příběhu je vlastně taková analýza a přemýšlení nad okolím. Říkali tam, že novinařina je docela i nebezpečné povolání a několik lidí už za to zaplatila životem.

Zmiňovali tam i Alexandra velikého, který ale neměl moc dobrý přístup k lidem. Některým věcem jsem moc nerozuměl. Týkalo se to nějakého potomka T. G. Masaryka či co jsem pochopil. Dokonce jsem tam vidět i na nějakých fotkách z události sám sebe. Vždycky mi připadá, že na fotkách vypadám hrozně. Někdy kroutím hlavou nad tím, co na mě ty holky vidí? Asi je to něco v chování. Ještě k tomu jsem tam byl snad jako jediný v kraťasech a tričku i když nebylo moc teplo.

Obraťme list. Následující text je jakési memorandum, která se ke mně dostalo z Bulharské skupiny bnoshipka.org. Přišlo mi to docela zajímavé, že někdo už vymýšlí plán, jak by se dalo vymanit z finančního otroctví. Rozhodně to asi stojí za úvahu. Zkusím to nějak okomentovat.

<text je přeložen z Bulharštiny automatickým překladačem na facebooku>

Číst, překládat, šířit a aktivně se účastnit!
Memorandum-40 kroky k osvobození a znovuzrození národních zemí a jejich osvobození od otroctví světové finanční mafie
1. vrátit kontrolu nad suverénní národními zeměmi nad správou svých národních bank a přírodních zdrojů, jakož i jejich právo tisknout národní měnu samy, aby se národy do ekonomických otroků nadnárodních korporací a světových bankéřů.

Já s tím také souhlasím. Je sice pravda, že žijeme ve světě, kde si lidé utvářejí svojí vlastní budoucnost svým jednáním, ale podle mě ty ekonomické podmínky jsou mnohem horší především pro obyčejné dělníky, než by správně měli být. Společnost by neměla takto být zotročovaná.

Někteří lidé neuvěřitelně bohatnou a přestávají se umět dělit s ostatními. Už to přestává být udržitelné alespoň co jsem se setkal já s pracovními podmínkami. Za tu dřinu v Globusu jako pekař jsme dostal jen cca 11 000 korun i když jsem tam byl jen cca dvě třetiny měsíce. Peníze ze společenského oběhu mizí neznámo kam a to je špatně.

2. Zakázat soukromé banky, aby jako národní, jako je tisk a půjčování vládám jejich vlastní národní měny.

Banky by měly být pouze státní a pod dohledem veřejné společnosti. Ve svém projektu Eden mám půjčování peněz navržené tak, že každý člen komunity (obdoba státu) si sám rozhodne, jak velkou částku prostředku dá k dispozici na půjčování a pouze s tímto komunita disponuje k půjčování.

Získané úroky jdou zpětně vraceny do komunity odkud je možné je rozdělit lidem podle jejich investic.

3. Uznat všechny dluhy národních států a všech suverénních národů soukromým bankám, protože byly manipulativní, aby byly finanční a ekonomické závislé.

Člověk na svět přichází s tím, že naplní nějaké poslání a bude využívat prostředky, které k tomu potřebuje. Ne s tím, že bude majetnicky omezovat druhé a bude z nich dělat chudáky. Tento přístup možná patří minulosti, ale nová společnost bude muset být jinak udělaná. Vlastnictví majetku se musí pohybovat v takových mezích, aby i jiní zde mohly nějak důstojně žít.

4. Národní státy nejsou odpovědné za dluhy místních soukromých právnických a fyzických osob zahraničním soukromým bankám a společnostem.

Také mi to moc nedává smysl, proč by měli být odpovědné.

5. tisk národních měn a státních cenných papírů ze soukromých bank a firem, a nikoli z Národní banky žádné země na světě, musí být považován za zločin a podléhá mezinárodnímu stíhání po celém světě.

Rozhodně to musí být pod veřejnou kontrolou, aby této moci nikdo nemohl zneužívat. To musí mít na starosti nějaká veřejná organizace a ne soukromá forma. Pokud se přejde na nějaký platební systém založený na energii lidí a bude bezhotovostní, tak tento problém odpadne. Stíhání by mělo být určitě celosvětové, protože jinak to nebude spravedlivé, když se bude možné někam schovat.

6. území, přírodní zdroje, měny a zlaté rezervy každé země na světě jsou výhradním státem (celostátní) majetkem a lze je rozvíjet, extrahované a využívat pouze ve prospěch na národů. Totéž by mělo být přijato bez jakékoli náhrady od jejich soukromých bank a podniků a návrat do národních zemí, protože byly získány v nízké hodnotě po předběžném kriminálního spiknutí mezi kupci a zkorumpovaný vládními úředníky. Zkorumpovaní vládci, kteří je prodali, musí být přinesl před spravedlnost a účet své částky kupujícím ".

Já s tím souhlasím. Majetek by měl být spravedlivě rozložen podle potřeb lidí. Netvrdím, že kapitalismus musí být špatný, ale nesmí se zneužívat tak, aby lidé navzájem ze sebe dělali nějaké otroky. Pravidlo by mělo být takové, že podniky na území státu a nebo nějakého jiného druhu komunity by měli patřit těm obyvatelům toho státu či komunity. Může to mít pod správou někdo z ciziny, ale nesmí odvádět takové zisky, že to bude tu komunitu či stát ekonomicky zotročovat.

7. by měl okamžitě vrátit právo občanům USA tisknout vlastní národní měnu pouze pod kontrolou kongresu nebo státu státu tím, že zruší veškerý americký dluh, uměle a zločince od soukromých vlastníků " Federálního rezervního systému Systém ".

Některé ty texty se moc dobře nepřeložily. K tisku bankovek už tu bylo napsáno. Souhlasím s tím, že všechny dluhy vzniklé neférovou cestou by měli být vráceny státům a obyvatelům. Hlavní zásada co se týče peněz. Nerozdělovat je tak, aby se uspokojovala mocichtivost některých lidí ale tak, aby to vedlo ke zlepšení životního prostředí a úrovně lidí.

8. Všechny banky na světě se okamžitě zavazují, že společně s náležitým právním zájmem vrátí všechny zlato, stříbro a další finanční aktiva ve vlastnictví jiných národů uložených v jejich skladování, a to i tehdy, když se jednotlivé národy změnily v různých historických obdobích jejich

jména nebo Státní vládní formulář.

Pokud někdo vlastní něco, co patří někomu jinému a nebo to bylo získáno nějakém neférovým způsobem, který není v souladu s tím, co je napsané výše, tak by to vrátit měl.

9. všechny soukromé banky na světě se musí okamžitě vrátit do státní pokladny každé země, finanční zdroje předloženy na tajné účty svých občanů, vedoucích představitelů strany, ministrů nebo poslanců, pokud je prokázáno, že jsou tajně vyvážené z Země nebo jsou ilegálně přidělen.

Souhlasím. Podvody je potřeba odhalovat a napravovat. Nevím, proč by si měla nějaká země od někoho dovolit se nějak nechat vytunelovávat.

10. musí být okamžitě zakázána a zrušena, bez jakékoli náhrady, podíl soukromých bank, osob a podniků ve vlastnictví národních bank, světové banky a mezinárodního měnového fondu (MMF). Může to být jen obyčejný národní.

Já také souhlasím s tím, že by tyto finanční záležitosti měli být veřejně sdílené společnosti a ne soukromé. Když už soukromé, tak alespoň pod nějakým dohledem, aby se toto nedalo zneužívat.

11. je třeba prohlásit za odious, nelegální a ne vracet všechny dluhy a půjčky národním vládám do všech bank a finančních institucí na světě, pokud byly přijata bez souhlasu lidu a po národním referendu. Nebo nebyla použita pro prosperitu a prosperitu národa.

Úplně nerozumím překladu. Má odpověď je na manipulaci s dluhy u soukromích bank uvedena v textech výše.

12. musí zakázat vlastnictví nebo podíl ve strategických podnicích a odvětvích (sdělovací prostředky, doprava, komunikace, energetika, léčiva, zdravotnictví, vzdělávací a národní finanční systém) každé země na světě zahraničními organizacemi, bankami, společnostmi a soukromými osobami, včetně těch, které jsou v této oblasti S dvojí občanství). Totéž musí vlastnit jen národ a jejich činnosti, které mají být zaměřeny ve prospěch všeobecné prosperity, bezpečnosti a prosperity všech občanů.

Ano souhlasím. Opravdu je potřeba, aby tyto podniky byly pod kontrolou společnosti a to pod opravdu průhlednou kontrolou, aby nějaká skupina nezneužívala svého postavení ke škodlivé manipulaci.

13. všechny mezinárodní a státní smlouvy, které obsahují doložky o utajovaných občanech nebo jsou podepsány bez referenda, které je schválilo většinou z roku 3/4, musí být považovány za neplatné a s výhradou okamžitého vypovězení.

Nenapadá mě přímo důvod, proč by museli být hned považovány za neplatné. Každopádně nějaké prošetření a přezkoumání by asi bylo potřeba.

14. musí razsekretâvat všechny vojenské archivy v nacistických koncentračních táborech, aby zastavili spekulace týkající se holocaustu. Bude tedy veřejně známo, které národy dali nejvíce obětí a byly podrobeny vyhlazení, pronásledování a drancování svých zdrojů. Spojenci světové války II / USA, Anglie a Francie / podepsali v roce 1949 tajný kancléři akt s Německem, aby ho okamžitě odsoudil a umožnil německému lidu konečně vytvořit skutečně nezávislý a právně suverénní národní stát!

Já také souhlasím, že pravda by měla vyjít na povrch a to platí celkově se vším. S Německem souhlasím. Nějaké tajné svazující pakty asi nic dobrého nepřinesou.

15. musí být odtajnit a veřejně zveřejněny informace o složení, účastníků (a jejich etnický původ), soudní protokoly, dokumenty a rozhodnutí mezinárodního společenství týkající se financování první a druhé světové války, účastníků mírových konferencí A kongresy po obou. Bojovníci, v na procesu, stejně jako ty, které se týkají na revoluce v Rusku a úmyslné zničení SSSR, jugoslávie, oranžové revoluce a převraty ve východní Evropě a v zemích Arabské ligy.

Souhlasím. Mělo by to být odtajněno. Ať vyjde pravda na povrch.

16. všechny dokumenty a účastníci týkající se vytváření a činností ligy národů, OSN, světové banky, světové obchodní organizace, mmf, EU, mezinárodního trestního soudu, války v Afghánistánu, Iráku, Libyi A Sýrie musí být okamžitě odtajněny a veřejně odhalena.

Souhlasím obdobně jako jsem uvedl výše.

17. všechny dokumenty týkající se tpti (TTIP - OBCHODNÍ DOHODA MEZI USA a EU), ceta (obchodní dohoda kanada - EU), dohoda o partnerství trans-Pacific (ttp) a americká unie musí být odtajněny a veřejně zveřejnit.

Také souhlasím.

18. je třeba zavést jasný celosvětový zákaz činnosti geneticky modifikovaných produktů a nebezpečných chemických látek a okamžitě zrušit rozsudky amerických a dalších zemědělců, které tyto společnosti odsuzují. Musí se okamžitě vrátit nelegálně udělena miliardy dolarů z pokut, spolu s kvůli úrokem, na a obětem těchto společností amerických zemědělců a občanů. Vyplácet odškodnění občanům jiných zemí, kde výrobci geneticky modifikovaných organismů vyvážejí své produkty.

Rozhodně souhlasím. GMO nejsou schopné reprodukce a má to špatný vliv na zdraví.

19. musí okamžitě zakázat činnost všech zahraničních sekty, nadací a nevládních organizací a jejich zásah do vnitřních záležitostí z států mimo jurisdikci jejich právního zápisu.

To je otázka, co se vlastně člověku vybaví, když se řekne sekta? Určitě ale není dobré, když nějaké organizace nějak ovlivňují veřejnost a přitom zatajují své záměry ať už jsou jakékoliv.

20. okamžitý zákaz činnosti všech zahraničních médií, nevládních organizací, fondů, fondů, stran, bank, nadací atd. N., protože se stanou "Pátou kolonu" a jsou na zájmů zahraničních zemí a služeb a udělat ve prospěch národních zájmů místní populace.

To je otázka. Ono zase je potřeba pamatovat na to, že když se kácí les, tak lítají třísky. Jít na to takto rázně nevím nevím. Možná, že by bylo šetrnější raději než zavírat organizace, tak vystopovat ty lidi, kteří mají špatný vliv.

21. je třeba ukončit a osvobodit všechny osoby odsouzen z prohlášení osobního stanoviska a odsouzení, jakož i šíření jakýchkoli informací, které jsou v rozporu s oficiální názory a vládními doktríny, protože to je lhostejnost. Svoboda projevu a soukromí.

Ano souhlasím. Svoboda projevu je velmi důležitá.

22. musí být okamžitě vydán všem mužům a dospělým mužům, kteří se nelegálně stěhovali na území cizího státu bez osobních dokumentů a legálně získaných víz. Všichni muži mužského pohlaví z každé země na světě jsou povinni bojovat za své lidi a jejich práva a svobody na území své vlastní vlasti.

Já s tím souhlasím. Lidé mají mít snahu bránit si svou vlastní zemi. Kurdové by se mohli stát příkladem.

23. žádná země ve světě nebo mezinárodní koalice nemá právo zasahovat do vnitřních záležitostí, veřejné tvorby, ekonomiky, financí a politiky jiných zemí a národů. Vnější zásah ničí národní síly jednotlivých národů a vede k ještě víc etnické a náboženské konfliktům, chaosu, nemoci, hladu a ničení.

S tím také souhlasím. Ať se dostane pomoci jen té zemi, která si o ní požádá a o co konkrétně si požádá.

24. všichni státní lídři na světě, kteří bez oficiální žádosti právně zvolených a herectví vlád dotčených zemí nebo bez na rozhodnutí OSN ZORGANIZOVALI, vedli nebo drželi vojenské a zvláštní operace na území jiných zemí, Nést plnou soudní a finanční odpovědnost. Pro oběti, poškození a zničení. Musí být předmětem trestního stíhání všech členských států organizace Spojených národů, jakož i světového soudu suverénních států.

To mi připadá spravedlivé, že by se člověk měl z těchto věcí zodpovídat. Každopádně je potřeba to brát i z toho úhlu pohledu, že vesměs ti lidé byly vmanipulováni do špatných věcí, tak že je potřeba nabídnout prvně nějakým knězem pokání a obrácení se ke Kristu, pokud to jde. Takto by se dalo dostat i dále. Dát lidem milost a druhou šanci může být někdy mnohem přínosnější, než je hned trestat.

25. občanů žádné země na světě není vyžadováno, aby poskytovaly azyl, ochranu, potraviny, práci, sociální pomoc, práva a svobody nelegálních přistěhovalců ve svých zemích. Jsou také povinni jim poskytnout veškeré úsilí, práci a boj nezbytné pro prosperitu, nezávislost a svobodu svých vlastních lidí a zemí. Podpora nelegální migrace z některých zemí světa na druhé straně vede ke zvýšení sociální nerovnosti a trestné činnosti. Posiluje parazitiraneto v oblasti práv, svobod, života a zdrojů jiných národů, které díky století úsilí, práci, vzdělání a kultuře dokázaly blagoustroât své národní země.

Souhlasím. Nikoho přeci nikdo nemůže nutit, aby mu nějak pomáhal. To musí být věc svobodného rozhodnutí. Navíc je potřeba koukat na to, že některé kategorie lidí nejsou mentálně připraveni na to, aby spolu denodenně vycházeli ve velkých počtech. Na jednu stranu proč nenabídnout pomoc, ale nesmí se toho rozhodně zneužívat.

26. Každá jednotlivá etnické skupina, která byla za celá staletí mezi státem-státem, má stejná práva, svobody a povinnosti jako všichni ostatní občané. A Ti, kteří se odmítají záměrně začlenit do hlavního národa, jim dobrovolně popřít.

Ano souhlasím.

27. musí být zakázány členy zahraničních etnických skupin, tajných společností a zahraničních

bank, aby přímé finanční systém jiných národních zemí a na zádech svých občanů a zdrojů.

Zakazovat někomu něco není asi moc dobré. Ono to pak může toho člověka zlomit a zatvrdí se. Lépe bude najít na něj něco, za co bude mít špatné svědomí a zveřejnit to. To potom už není tak lehké pokračovat.

28. Úplný a bezpodmínečné zákaz držení jaderných zbraní, jakékoli země na blízkém východě, by neměl být vyrobené svými vlastními technologické, finančními, vědeckými a průmyslovými zdroji a je nutné je pravidelně kontrolovat a pravidelně kontrolovat mezinárodními odborníky společenství. Každá země, která má takové prostředky a prostředky k dodání bez splnění výše uvedených podmínek, podléhá, finančním sankce ve výši 50 % HDP, které je nutné okamžitě převést do rozpočtu na humanitární operace. OSN.

Kdyby nebyly jaderné zbraně, tak to bude fajn. Ono ale je asi nereálné myslet si, že se ty země tak snadno toho zdají.

29. musí zakázat průchod zahraničních vojáků a policejních sil, jakož i rozmístění vojenských základen na území, jakékoliv země na světě / i když je totéž členem mezinárodních vojenských organizací a aliancí /. na Její území může být založeno pouze na části vlastní národní armády a policie, aby zajistila suverenitu a nezávislost země a práva a svobodu svých občanů.

Já z těchto jízd také nemám moc dobrý pocit. Vypadá to hrdinsky, ale ve skutečnosti to může být úplně jiné a zneužitelné.

30. žádná země na světě nemá právo účastnit se vojenských a policejních organizací a aliancí, jakož i v jakékoli finanční a obchodní oblasti, pokud není obyvatelstvo státu předem hlasoval a pozitivní na to v národním referendu. . Tam, kde je podporována většinou nejméně 3/4.

Také mi to tak připadá logické. Ukázka přímé demokracii v praxi.

31. musí kategoricky zakázat činnost všech lobbování orgánů a společností, protože ty samé, které byly prokázány v čase škodlivé pro populaci zákonů a zájmů (nadnárodních korporací a jiných struktur), a s pomocí vytvoření z Korupce a další. Zlomyslné praktiky ovlivňující rozhodnutí o rozhodování a způsobilé státní úředníky.

Ano k tomu už jsem se vyjádři v souvislosti se sektami. Nějaké takové tajné lobistické společnosti nejsou pro veřejnost potřeba.

32. Všechny důležité pro obyvatele každé země, včetně obchodní, finanční, hospodářské, politické, sociální a vojenské, musí být držel národními referenda. Je pozitivní, že pouze toto rozhodnutí, pro které hlasovali, ne méně než ¾ způsobilých občanů.

Také souhlasím. Referendum by měla být vždy taková poslední brzda umožňující dostat se do problémů.

33. Všechny banky a finanční prostředky na světě, které během hospodářské krize okradl své vkladatelů, musí do 1 let na úkor osobního majetku svých vlastníků, akcionářů a vedení, jakož i nemovitostí. Příslušné banky a fondy.

Na tom něco bude. Když se něco získá nefér způsobem, tak je potřeba to časem napravit. Neříkám

nějaké drsné vymáhání, ale musí existovat způsob, jak lidi dohnat ke zodpovědnosti za své jednání. Možná, že by byly vhodné přeci jen nějaké finanční postihy.

34. všechny soukromé banky na světě, které dostávají finanční pomoc ze země, musí okamžitě získat zpět částky ve svém rozpočtu spolu s na úrokem. V případě nedostatku finančních zdrojů musí být majitelé bank, řízení a podpora otpusnalite přinesl spravedlnosti, aby se splatit částky na úkor jejich osobního majetku a aby byly účinně sloužit rozsudky soudu. A vinná banka musí poskytnout veškerý svůj majetek a hypotéky k řízení výboru vyvodit podle a ministerstvem financí, aby mohli odškodnit oběti a okrást je.

Opět to souvisí s tím, co už jsem popsal výše. Ano přikláním se k tomu, že majetek získaný i tímto způsobem s pomocí podpory bank ze strany obyvatel, tak by se měly dluhy vytvořené za těchto okolnosti srovnat.

35. musí být zakázáno všem soukromým bankám na světě poskytovat úvěry na celkovou hodnotu větší než ve skutečnosti a fyzicky dostupné bankovky v na a pokladny banky a další cenné fyzické aktiva - jako jsou budovy, zlato, platina. . , srebro i т.н.

Úplně nerozumím překladu. Někde jsem slyšel, že snad banky půjčují více peněz než ve skutečnosti snad mají. Dnes už stejně ani ty peníze nejsou snad ani skoro ničím kryté. Je v tom hrozný zmatek. Tato otázka je asi komplikovaná na provedení. To by se asi muselo probrat detailněji.

36. prostředky financování sdělovacích prostředků v každé zemi na světě musí být poskytovány pouze prostřednictvím nezávislých veřejných informačních rad, které občané dělají a nemají zájem o manipulaci s veřejným míněním.

Ano to je dobrý nápad.

37. musí být zakázány rodiny všech poslanců, ministrů, prezidentů a tzv. Zaměstnanců a vyšších úředníků, aby opustili zemi, ve které věřili, že budou moci vládnout dvakrát za své ministerstvo, protože to je to, co se stalo. Jediný způsob, jak je dostat. Zajišťuje, že to samé nebude prodávat zájmy svých národů zahraničním státům, bankéři a službám a po spáchání zločinu prchnout do zahraničí.

Zase nesrozumitelný překlad. Zakázány rodiny? Pokud se někdo dopouští trestného činu zneužívání moci, tak na to musí být poukázáno a odhalena pravda. Nevím, zda je řešení někoho vykazovat ze země? To bych asi nedělal. Prostě takový člověk nebude moci dále tuto funkci vykonávat a podepíše se to na jeho pověsti. To je samo o sobě asi dostatečný trest.

38. všichni dospělí a ne pod soudním soudním příkazem musí občané každé země na světě mít právo mít zbraně, aby mohli chránit své vlastní a své lidi práva, svobody, zdroje, život a osobní věci. Důstojnost. Ti, kteří mají práva, svobodu a moc a zbraně na jejich ochranu a ochranu, jsou volal a jsou skutečně dema a bez moci a bez moci a zbraní na ochranu jejich svobody jsou opovrhoval všemi a celkem, "Ohlos"

Souhlasím, že každý dospělý by měl mít právo se ozbrojit. Netvrdím, že je to správné se ozbrojovat, ale právo na to nosit zbraň by neměl dospělým nikdo brát. Jsou situace, kdy může být docela užitečné tu zbraň u sebe mít i kdyby šlo pouze o zastrašení. Jeden můj kamarád s mladší vizáží mi povídal, jak byl na sídlišti Máj. To mu bylo asi cca 14 let. Na Máji žijí romové. Jeho zaskočila na zastávce skupinka snad tří romů a asi se chtěli prát. Je to zvláštní, že některé lidi prostě

vyprovokuje, když je jedinec asi nějak slabší. No a on si odhrnul opasek a ukázal bouchačku. Byla to myslím nějaká plynová a snad tam ani neměl ostré náboje. Ti romové hned na něj něco jako „v pohodě kamaráde, v pohodě kamaráde“ a šli pryč. Pak mi vyprávěl, jak někde zase proti němu snad šli a on vytáhl pistoli a střelil do vzduchu. Hned se rozprchli. Poblíž byla policie a hned to začala s ním řešit, ale vlastně se ho zastali. Na druhou stranu třeba já jsem tuhle šel v kraťasech přes ulici v centru a naproti mně šel jeden róm. V dáli u přechodu se nějak nervózně zastavil a nechtěl přejít i když auto nejelo. Když už jsme ho u přechodu míjel, tak mi řekl něco, že mě zdraví. Zvláštní chování. Někdy to není asi úplně o těch pistolích.

39. k ochraně práv a svobod všech občanů na světě a k zajištění skutečné spravedlnosti, rovnosti a trvalého světového míru, jakož i k zajištění volebních práv všech veřejných, sociálních, etnických a náboženských skupin na světě, bez Rozdíl v jejich pohlaví a ideologické předsudky je třeba změnit volební systém po celém světě.

Rozhodně je potřeba začít více mluvit pravdu a poukazovat na pravdu. Hlavně nebát se mluvit pravdu. V Bibli je napsáno, že když najdeme odvahu a postavíme se na stranu Boží, tak zlo před námi uteče. Já tomu věřím. S pomocí moderní výpočetní techniky bude možné lépe monitorovat dění tam, kde se centralizuje moc a zabránit tak korupci. Souhlasím s tvrzením.

40. aby se všichni občané mohli účastnit a být vychováni a zvoleni, volby musí být provedeny ne podle strany, rasového, etnického, náboženského, finančního a sociálního znamení, ale tím, že se zvýší ta většina ze všech dobrých zástupců všech hodných.

Ano to je pěkně napsané.

Mohou být osobní vlastnosti účastníků skupiny 100 dospělých a s občany hlasovacích práv, kteří žijí na jedné ulici nebo v sousedství.
Nelze je postavit pro přímé lidé představitele - osoby, které byly v pokynech různých parlamentních stran, bývalých a současných :- Ministrů, poslanci, starostové, vedoucích představitelů a úřadů ministerstva vnitra. ,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,, Nadace financované ze zahraničí. To okamžitě zbavuje velký odpad a, možnosti postavit se a chránit se před stíhání!!

Ano souhlasím. To je přeci nesmysl, aby někdo ze zahraničí bral možnost rozhodovat místním lidem o tom, co se v jejich zemi bude dít.

Původně vychoval v prvním kole, 1 zástupce všech 100 způsobilých dospělých občanů se shromažďují ve společné skupině a následně je náhodně smíšené počítačem.
Tvoří tak další skupiny 100 lidí, kteří mají povinnost vybrat a zvýšit mezi členy své skupiny na zástupce, který má být poslán do parlamentu. Je-li země obrovská podle počtu obyvatel (jako je čína, Indie, Spojené státy, Rusko atd.), vytváření skupin bude pokračovat ve stejném principu, dokud nebude dosaženo fungování dotyčného parlamentu, počet na zástupců jednotlivých států. Spravedlnost.

Moc nerozumím překladu.

Povinností soudu je zabavit veškerý osobní majetek jakékoli kriminální vlády. Povinná k trestu každého člena, ministra a dalšího účastníka státní správy musí být dvakrát přidané jako lidé, kteří hlasovali pro tuto práci. Například, pokud je stejná osoba odsouzena na 4 let ve vězení a byla vychoval po dobu 5 let, jeho trest se stává 14 let ve vězení, protože jeho hlas důvěry je považován za, pocit viny, když Zneužívá. S ním. Členové rodiny každého odsouzen poslance, vládního

úředníka, ministr ztratí právo obsadit státní a veřejný úřad dvakrát po dobu trvání trestu.

Také nerozumím překladu. Pokud se jedná o tresty, tak ten člověk bude pro společnost užitečnější, když v ní bude fungovat, ale prostě nebude moci vykonávat určité funkce. Nejsem moc zastánce věznic, protože na to doplácejí ostatní slušní lidé. Tresty mohou být finanční, může si to nějak odpracovat a nebo prostě bude vystaven hanbě (či kombinace všeho).

To je způsob, jak očistit země od vlád a zkorumpovaný párty párty, kteří vyplenili a prodej majetek a přírodní zdroje svých národů a proměnili je na věčné zahraniční finanční a ekonomické otroky!
Je čas osvobodit naše národní země od zahraniční vojenské politické a finanční ekonomické okupace! Protože je to jediný způsob, jak zachránit náš národ a znovu vybudovat vlast!
Je čas spojit se s 1 % super bankéři a oligarchové, mocí, zdroji, důstojností a svobodou, abychom je dostali zpět do rukou 99 volně narozených pozemských občanů!

Bohatí by mohly přidat ruku k dílu. Týká se to vlastně hodně i jich. To musí cítit každý podle svého svědomí, co by měl udělat.

Vyvodit podle na unie, vasil levski, shipkaová a národní výbor pro spasení pro hnutí "Vzhůru v noci" (nuit vstávat) ve Francii za společné prohlášení a realizaci všech národních osvobození, zodpovědných, vlastenecké a vlastenecké hnutí kolem. Svět
Května 2016
Varna, bulharsko
Velitelství United velení
" Vasil levski " "
bnoshipka@gmail.com
https://www.youtube.com/watch?v=VIR9J7oyg7E
WWW.BNOSHIPKA.ORG

Amen!

15.3.2018 - Den dovolená

Mám já to ale v životě štěstí. Dnes ráno byla vypnutá elektřina. Říkám si co asi budu dělat? Pak jsem vymyslel něco, co jsem kdysi dělával a potřebuji to jako sůl. Půjdu si zaběhat. Trochu jsem si zaběhal kolem Vrbenských rybnících. Ten kontakt s přírodou jsem potřeboval docela hodně. Poslední dobou jen sedím u počítače a nebo jdu do města. Docela mě to pročistilo. Když už nemám doma ženu, která by mě poslala ven, tak mám štěstí, že alespoň vypnou elektřinu.

Po běháni jsem si zašel nakoupit nějaké jídlo do Normy. Viděl jsem tam opravdu hodně osobitou flašku vína. Už jsem jí držel v ruce. Byla myslím trochu větší. Na obrázku byl snad nějaký Mojšíž, či jiný prorok. Starý zarostlý a v ruce držel snad nějakou Bibli. Te flaška byla navíc v takové síťovině. No nakonec jsem se ovládl a nekoupil jí. Jiná flaška by mě nezaujala. Toto by byl takový výstavní kousek, ale myslím si, že bych jí doma nevystavoval moc dlouho plnou čehož se obávám. Je vidět ale jaký vliv může mít design.

Dnes jsem se rozhodl, že si dám den volno. Už jsem měl v posledních dnech plnou hlavu starostí co napíšu a nebyl jsem schopen žádné relaxace. Musím opravdu dnes úplně vypnout, tak že nezapnu Facebook ani snad neprohlédnu emaily. V obrázku nahoře jsem rozmazal S, aby to bylo opravdu jen jeden den.

Nějaké programování na to v hlavě teď nemám žádné místo. Každopádně zítra se sejdu s někým, kdo jeví zájem o ten můj projekt (není to Tomio Okamura), tak že třeba mi dá nějaké nápady na úpravu té mé analýzy ještě než se pustím do programování.

To Memorandum v minulé kapitole chci celé okomentovat, ale dnes také ne.

16.3.2018 - Hordy Moldavanů

Včera jsem šel něco koupit do Normy a dnes jsem šel znova něco koupit do Normy. Už se ani nepamatuji, kdy naposledy jsem jsem šel dvakrát po sobě ve dvou dnech něco koupit do Normy.

Ta flaška vína je tak osobitá, že na to vystavení doma minimálně jedna je nezbytnost.

Ten chlap na tom obrázku má střižené vousy jako Školastik z pohádky Hrátky s čertem. Podle mapky na zadní straně to vypadá, že je víno z Moldávie. Je dam napsáno „Moldova“ a nahoře přečtu slovo DUŠA.

Zuzka mi snad opravdu dala kopačky? Asi se mohu rozloučit s nějakým hlazením mé drahé vyvolené v dohledné době a na dělání srdíček v bříšku už teď mohu tuplem zapomenout. Ona mě nemá v přátelích. Musel jsem dnes poslat znova žádost o přidání.

Ten chlap vypadá něco jako nějaký prorok? Není to Moldavský Mojžíš?

Je pátek večer a v kuchyni na mě vykukují hordy Moldavanů. Co si počnu? Kdyby mě tak vyděl Školastik s tou svojí knihou, ten by mi vyhnal z hlavy jakoukoliv holku.

Já fakt ten páteční večer budu muset trávit se Školastikem o samotě?

V Memorandu mi zbývá okomentovat 37 bodů ze 40ti. Nějak se mi teď nechce řešit diplomaticky náročné choulostivé politické otázky.

Každopádně jsem se dnes sešel s zajímavým vzdělaným pánem z DiEM25. To je Democracy in Europe Movement 2025. Rok 2025 to mi bude snad 40 a nebo 39? To bylo myslím Mojšížovi, když šel

na poušť a uplatňoval demokracii v jiných možných podmínkách. To je za 7 let.

No teď trochu vážnosti a legraci stranou :). Setkání se vzdělaným architektem byl přínos. Otevřel mi tak trochu oči. Možná, že mi tento člověk pomůže uchytit realizaci mého projektu z toho správného konce. Má docela velký přehled o politice. Dokonce mi řekl o geniální myšlence. Zahrady by se dali dělat i na speciálních střechách nad parkovišti. Střechy tam nejsou, ale mohly by se postavit. To je docela další dobrý nápad, jak přidat na přírodě. Ten politický systém, co tu máme dnes, tak není špatný. Jen není dostatečně transparentní. Je zde spousta prostoru k šíření lží. Možná, že je potřeba na to celé nahlížet trochu jinak.

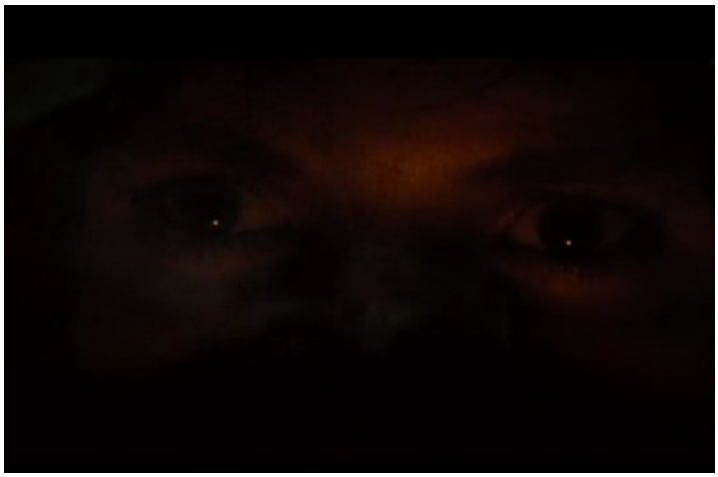

Musím se na to dívat z jiné stránky. Aragorn byl také sám. Ten hospodský o něm říkal, že se tu potulují nebezpeční chlapi po divočině. Říkají mu chodec (Walker).

Dnes jsem od Tomáše Lukavce viděl na facebooku příspěvek, že vydávají nějaký nový trénink s názvem nějak „Psát jako zamilovaný Shakespeare, ale prodávat jako Jobs“. To určitě nebylo snad mířené na mě. Ať už napíši cokoliv, tak převážná většina obrázků je z internetu a filmů. Já pracuji v altruistickým duchu freeware. Zdarma dávám něco ze sebe, ale obohacuji to tím, co kde najdu a co není mé. Jak bych mohl na tom nějak vydělávat? Já se ani nechci snad živit psaním. Baví mě živit se programováním. Dělat si starosti s tím, kde já vezmu peníze se mi moc nechce. Biblické myšlení k tomuto moc nenabádá. Důležité je dělat to, co považuji za podstatné a peníze snad nějak přijdou. To už asi musí být ve vyšší moci.

Vzhledem k tomu, že jsem včera měl volno, tak bych se mohl zítra v sobotu podívat na to Memorandum a od neděle se pustit snad už do toho programování. Dnešek ale byl velký přínos pokud jde o to setkání s člověkem z DiEM25. Připadá mi to jako ten můj starší sečtělý kamarád co tak rád čte ty mé texty a občas mi je komentuje. Dělal režiséra dokumentů pro National Geographic a procestoval svět. Přesně tento typ lidí mě dovede dobře nasměrovat.

„Tak dlouho chodí Nastěnka zalévat suchý pařez, až vyčaruje Ivánkovi medvědí hlavu.“

16.3.2018 - Osm hrozných

Jsem opilý. To je snad poprvé v životě, Co píši deník a jsem mimo. Vypil jsem jednu necelou flašku Mojžíše a mám dost. To bíle fíno mi vubec nechuná. Není to sladké svařené víno. Nevím, proč to tady píši. Kdo ví kdo to čte. Nevím, proč tu mojí vyvolenou, kterou jedinou chci, nemůžu mít vedle sebe. Asi jí ohrožuji.

To bílé víno mi vůbec nechutná. Není to řervené svařené víno sladké se skořicí. Jsem docela hodně opilý. Nechápu, jak jsem si mohl koupit dvě flašky. Mě to vlůbec nechutná, ale jsme uvolněný. Zuzko, já tě miluji, proč nejsi tady. Jí tě asi ohrožuji. To nechci. Necuci tě ohrožovat.

Musím to nějak vyřešti. Asi zůstanu sám.

Není mi dobře, ale musím to zvládnout. PromiŇ. Mám silné kafe.

Co píšete? To jediné co znám. Svůj příběh. Jsem v něm? Zrovna jste vstoupil.

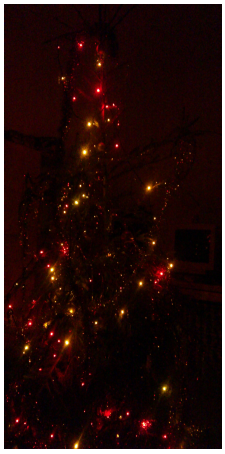

Je 22:43 a jsem tu sám. Ten vánoční stromek by měl někdo odzdobit, ale nikdo mě nezaúkoloval. Jsem tu sám. To je divné, už bude duben a nejsou tří králové. Ale hezky svítí.

17.3.2018 - Vigo karpatský metla Moldávie

To je něco pozorovat sám sebe, jak píšu, když jsem opilý. V některých věcech jsem to úplně přehnal. Jak by mohla být Zuzka v něčem ohrožena, když je to moje vyvolená?

To víno mi vůbec nechutnalo a alkohol v bytě mít nechci (leda že by tu byl ještě někdo se mnou, kdo rád pije). Řešení je vidět na tomto videu:
http://www.jkali.cz/data/video/2018_03_17_likvidace_alkoholu.mp4

Je zajímavé, že motivem některých filmů je, že se zlo pokouší vstoupit do světa skrze nějaké dítě. Toho jsem si nikdy před tím nevšiml. Tak třeba film Krotitelé duchů. Nějak jsem si na to vzpomněl v souvislost s tím Moldavským vínem a tím, že mě napadá mít dítě. Ve filmu na obraze byl nějaký vladař Vigo karpatský, který se představoval jako metla Moldávie. Chce ovládnout svět a na to potřebuje dítě. Asi ne tak ledajaké dítě. Nějaké speciální, do kterého se vtělí. Tento motiv byl asi i v tom filmu Constantin, kde potřebovali nějakou speciální ženu. No a jako obvykle, kdo tu ženu chrání? Hlavní hrdina filmu :). Vigo dokonce pošle Janoše, správce galerie, ukrást to dítě. To mi trochu připomíná Janoše Slynta, co také neměl moc dobrý vztah k dětem. Film nakonec dobře skončí a zlý vladař se do dítěte nedostane. Teď si úplně vybavuji, když jsem byl ještě nedávno kyborg, tak mám štěstí, že mám tak silnou vyvolenou, že se mnou umí zacházet a nejedná tak úplně podle mé vůle.

Dominion

Další takový film s tématem ochrany dítěte je myslím Dominion. Je to seriál, který nesleduji. Každopádně co jsme četl zhruba popis, tak je to tom, jak archanděl Michael chrání dítě, které má údajně zachránit svět. Gabriel je v opozici a chce lidstvo zničit.

Dr. Manhattan a Ozymandias

Když už jsem u těch vladařů, tak jsem si vzpomněl na jeden zvláštní film s touto tématikou. Film od DC se superhrdinama. Nejde tam tentokrát o žádné díte, ale ve filmu je jakýsi hlavní padouch Adrian, který si říká Ozymandias podle egyptského faraona. Snaží se být dobrý a chce spasit svět před jadernou válkou a chce volnou energii pro všechny. Jenomže způsob, jakým k tomu přistupuje není moc dobrý, protože by byl ochoten obětovat lidské životy a i manipulovat lží. Adrian se svou identitou nijak netají i když ostatní superhrdinové jsou v utajení. Nejenom, že se tím netají, ale schválně na to poukazuje. Říkají o něm, že je to nejchytřejší člověk na zemi. Na konci mu šli po krku ostatní superhrdinové a nikdo ho nemohl přemoci. Sice je pacifista, ale jeho útok skrze obranu je dokonalý. Tvrdí, že se ztotožňuje s Alexandrem velikým. Alexandr veliký byl jednou postaven před zkoušku rozvázání speciálního uzlu. Podle proroctví ten, kdo uzel rozváže, tak sjednotí země. Nikdo to nedokázal. Alexandr to vyřešil tak, že řekl, že proroctví je špatně interpretování. Povídal, že se nejedná o rozmotání uzle ale o rozdělání. Tak že vzal meč a rozdělal ho mečem. Proroctví se asi naplnilo, ale nebyl to ideální přístup.

Jediný, kdo dokáže Ozymandia zastavit je ten, koho on sám zneužil ke svým ničemným plánům a to Dr. Manhattan, kterého ve filmu už nepovažují za člověka ale za boha, který se stal z jednoho doktora při jednom nešťastném experimentu. Ten obrázek nahoře vlevo je takový zvláštní. Nahoře je Dr. Manhattan a kouká z okna na někoho, kdo mu říká „Já ti mohu pomoc“. Za ním je socha egyptského faraona a kouká úplně směrem od okna. Dole pod ním je jakoby protiklad obrácený vzhůru nohama Ozymandias. Nekouká z okna ale přímo do kamery a říká také „Já ti mohu pomoc“. Žádný faraon za ním není, ale on má kovový límec s okem, tak že on sám se považuje za faraona.

Ani jeden z přístupů těch dvou postav podle mě není správný. Ideál bude někde mezi. Je potřeba hledět si ostatních, ale do určité míry. Nic se nemá přehánět. Dr. Manhattan se zase o zemi nestará vůbec. Nejraději by se přemístil na Mars a tam založil nový život. Zvláštní námět. Kolem Dr. Manhattna se drží nějaká mladá dívka také super hrdinka. Obléká si latexové šaty a říkají jí slečna Jupiter. To je zvláštní jméno na holku. Na obrázku napravo je zase Ozymandias, ale tentokrát snad

jako nějaký otrok či co? Pod vlivem nějaké ženy výstředně oblečené. Skoro jsem váhal, zda to není robot, ale asi má jen masku. Kdybych si měl tipnout, tak to je ta samá černovláska jako nalevo, ale více temnější. Hlavu má symbolicky v jejím rozkroku. Ve filmu žádnou dívku neměl ale to bude asi nějaký příběh před tím.

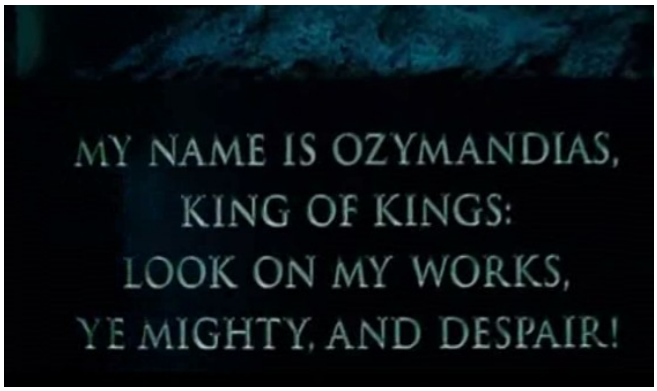

Nevím, zda tento film v sobě nese nějaká poselství. Připadá mi, že ano, ale každopádně výrok napravo "Mé jméno je Ozymandias, král králů: pohleď na mé skutky, ty mocné a zoufalé!", má něco do sebe. Jako král králů se nemůže označovat žádný člověk. To vedlo vždy k tyranii a k zoufalým skutkům i když třeba velkým. Bůh krále lidem nikdy nedoporučoval. Maximálně nějakého kněze, který je prostředníkem.

Jupiter vychází

Další film, kde jsem zaslechl hodně zvláštní oslovení pro dívku Jupiter je Jupiter vychází.

I ta má svého ochránce, který je snad nějaký anděl. Padlý anděl, co si čistí karmu?

Tento film mě nějak moc nezaujal. Je o tom, že na planete Jupiter žije jakási rasa mimozemšťanů podobný lidem. Oni ale lidi jednou za čas hromadně zabíjejí, aby si prodloužili život. Ukazuje se, že se toto jednání podepisuje na jejich charakteru. Ta dívka patří snad i nějak do jejich rodiny, ale je nezkažená a s dobrým charakterem. Svým sebeobětováním nějak nakonec zachrání Zemi.

To by bylo asi vše k filmům co mě tak napadají.

PDF už má skoro 20 MB. Budu muset pokračovat dalším souborem, protože nechci aby soubory byly moc dlouhé. Odkaz umístím níže.

Dobrá česká jména

Tohle nasdílela jedna paní. Jen ukázka, jak vychytaná některá česká jména jsou. Připadá mi to snad vymyšlené, ale stojí to rozhodně za to:

Dneska jsem četla článek o kuriozních českých jménech. Neodolám a musím se podělit.
Lev Koza
Krasomil Rozkošný
Nora Králíková
\Střezimir Semínko
Jan Prdlík
Jiří Pudivítr
Karel Přineskarladomů
Žakelína Balíková
Igor Peskurva

Nedá se to vydržet, válím se smíchy

Přehled obsahu už zabírá dvě stránky. Třetí zaplňovat nechci. Budu muset dokument rozdělit na další.

Další pokračování je na tomto odkaze:
http://jkali.cz/data/podnikani_2018_03_18.pdf